

அரசியலறிவியல் - ஓர் அறிமுகம்

நூலாசிரியர்

முரைவர் ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்

திருநெல்வேலி - தமிழ் நாடு - 627 012

ஆகஸ்ட் - 2024

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	I	மாநில அரசின் கூறுகள் - அரசாங்கத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவு அரசாங்கத்தின் உறுப்புகள் - சட்டமன்றங்கள் -, நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை.	1-30
2	II	குடியரிமை குடிமகனின் - குடிமகனின் உரிமைகள் - பொருள் - உரிமைகள் எவ்வாறு - அடிப்படை உரிமைகள் - கடமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன	31-78
3	III	அரசாங்கத்தின் வடிவங்கள் - ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சி - எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத - அரசியலமைப்பின் வகை நெகிழ்வான மற்றும் கடினமான.	79-137
4	IV	நிர்வாகிகள் ஒரு - சட்டமன்றம் - பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதி - சபை- இரு சபை சட்டத்தின் - நீதித்துறை ஆய்வு - நீதித்துறை - ஆட்சி மற்றும் நிர்வாக சட்டம்	138-191
5	V	அதிகாரப் பகிர்வு - அழுத்தக் குழுக்கள் - அரசியல் கட்சிகள் - ஒற்றைக் கட்சி, இரு கட்சி மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகள்	192-238
		கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	239

இயல் - 1

மாநில அரசின் கூறுகள் - அரசாங்கத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவு அரசாங்கத்தின் உறுப்புகள் - சட்டமன்றங்கள் -, நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை.

நோக்கங்கள்

- அரசாங்கம் மற்றும் சமூகத்திற்கிடையிலான உறவை ஆய்வு செய்தல்
- சட்டமன்றத்தின் முக்கிய பங்கு மற்றும் பணிகள்
- நிர்வாக அமைப்பின் செயல்பாடுகளை ஆராய்தல்

அரசியல் என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் நகர அரசு என்ற பொருள்படும் "பொலிஸ்" (Polis) என்ற சொல்லோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும். அரசியலைக் கற்பது என்பதை பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த பிளாட்டோ (Plato) (428 BCE - 347 BCE) மற்றும் அரிஸ்டாட்டில் (Aristotle) (384 BCE - 322 BCE) ஆகிய அரசியல் தத்துவஞானிகளின் அளப்பரிய பங்களிப்பினால் தொடங்கப் பட்டதாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு வரையிலும் அரசியலைக் கற்றறிவது என்பது வரலாறு மற்றும் தத்துவம் போன்ற பிற துறைகளுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருந்தது எனலாம்.

அரசியல் என்பது அடிப்படையில் நன்னெறியைப் பற்றிய கல்வியாகும். அரசியல் பாடத்தின் பார்வை அரசு பற்றிய கருத்தாக்கங்கள், அரசியல் நிறுவனங்கள், அவற்றின் செயல்பாடுகள் போன்றவற்றோடு, அரசுகளுக்கிடையேயான உறவுமுறைகள் பற்றியதாகவும் மட்டுமே இருந்தது.¹⁹ ஆம் மற்றும் 20-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அரசியல் பாடத்தின் பார்வையானது சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையேயான பிரச்சனைகளைச் சுற்றியே இருந்து வந்தது. ²¹ஆம் நூற்றாண்டில் அரசியல் பாடத்தின் மையக்கரு சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையேயான மோதல்கள் பற்றியதாகவே இருந்து வருகிறது. இது தவிர

மேம்பாடு, சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மை, பாலின சமத்துவம், பன்னாட்டு அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பு போன்றவை அரசியலின் முக்கியமாகக் கருதப்படாத பிற மையக் கருக்களாக இருந்தன.

வரலாற்றுக்காலம் முதலே அரசியலின் மையக்கருத்து பற்றி அரசியல் தத்துவஞானிகளுக்கு இடையே மாறுபட்ட கருத்துக்களே நிலவி வந்தது. அரசியல் அறிவியலின் தந்தை அரிஸ்டாட்டில் அரசியல் பற்றிய உண்மைகள் மற்றும் அரசுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள உறவு முறைகளையும் முறைப்படி படித்து அறிந்துகொள்வதே அரசியல் பாடத்தின் முக்கிமான பணி என்கிறார். அவர் மேலும் பல்வேறு அரசியல் முறைமைகளைப் பற்றி வகைப்படுத்தி விளக்குகிறார். அரசியல் பாடத்தின் உருவாக்கம் மற்றும் மேம்பாட்டுக்கு பிளாட்டோவும், அரிஸ்டாட்டிலும் பெரும் பங்களிப்பாற்றியுள்ளனர். அரிஸ்டாட்டில் தனது குருவான பிளாட்டோவின் அரசியல் வகைப்பாட்டினை மேலும் வரலாற்று ரீதியாக பகுப்பாய்வு செய்து விளக்கியுள்ளார். இவர்கள் இருவரும் பல்வேறு வகையான அரசாங்கங்கள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதனை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்தனர்.

இடைக்காலத்தில் புனித ரோமானிய பேரரசின் காலத்தில் அரசியல் அதிகாரம் முழுவதும் பேராலயங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததால் அரசியல் பற்றி பேசும் இடமாக பேராலயம் இருந்தது. புனித அகஸ்டினின் நூலான 'கடவுளின் நகரம்' (The City of God) எனும் படைப்பில், அரசியல் தத்துவம் என்பது மதத்தின் ஒரு அங்கமாகவே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இடைக்கால ஐரோப்பிய தத்துவஞானிகள் மற்றும் கிரேக்க சிந்தனையாளர்கள் அனைவருமே அரசியல் என்பதனை அரசின் ஒரு அங்கமாகக் கருதாமல் மதம் மற்றும் பக்தி சார்ந்ததாகவும், சமூகம் சார்ந்ததாகவும் மட்டுமே பார்த்து வந்தனர் என்பது இங்கே

குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்.

இத்தாலிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் போது நிக்காலோ மாக்கியவல்லி, (Niccolo Machiavelli) செயலறிவிலான கூர்நோக்குதல் மற்றும் பட்டறிவின் (empiricism) அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்புகள் மற்றும் அரசியல் நடத்தைகள் பற்றிய தனது மதச்சார்பற்ற அணுகுமுறையின் மூலம் நவீன அரசியல் அறிவியல் பாடத்திற்கு அடிகோலினார் என்று கூறலாம். அமெரிக்க அரசியல் அறிவியல் அறிஞர் ஹெரால்ட் லாஸ்வெல் (Harold Lasswell) என்பாரின் கூற்றுப்படி அரசியல் அறிவியல் என்பது " யார், எப்போது, எதனை, எப்படி அடைகிறார்கள்?" என்பது பற்றியதாகும். " எல்லா சமூகங்களும் வேறுபட்ட தங்களின் விருப்பங்களையும், தேடல்களையும் அடைவதற்கு முயற்சிப்பதும், இந்த வேறுபட்ட தேடல்களின் விளைவாக எழும் மோதல்களை ஒழுங்குபடுத்த உருவானதே அரசியல்" என்றும் கூறுகிறார். மேலும், தற்கால சமூகங்களில் காணப்படும் பற்றாக்குறை மூலவளங்களை அதிகமான தேவைகளுக்கு முறையாக மற்றும் திறமையாக பகிர்ந்து அளிப்பதே அரசியல் எந்திரம் என்பதும் உணரப்பட வேண்டிய செய்தியாகும். காரல் மார்க்சின் (KarlMarx) கூற்றுப்படி "அரசியல் என்பது அரசியல் அதிகாரம் மற்றும் வகுப்பு மோதல்கள்" பற்றியதாகும். இதனையே டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton) "விழுமியங்களை அதிகாரப் பூர்வமாக ஒதுக்கீடு செய்தல்" (Authoritative Allocation of Values) என்று கூறுகிறார்.

அரசியல் அறிஞர்கள் பலரும் அரசியல் என்பதனை அதிகாரம், முறையான ஒழுங்கமைவு, மற்றும் நீதி ஆகியவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே விவரித்துள்ளனர். விதிமுறைகளை உருவாக்கி, நடைமுறைப்படுத்தவும் அதன் மூலம் மனிதர்களின் செயல்பாடுகளை நடத்தையை ஆட்கொள்ள வல்ல ஆற்றல் எதுவோ அதுவே அதிகாரம் எனப்படும்.

அதிகாரம் சட்டப்படியோ அல்லது சட்டப்படி இல்லாமலோ கூட இருக்கலாம். இங்கே அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்துவம் என்ற இரண்டு கருத்தாக்கங்களுக்கிடையே உள்ள வேறுபாட்டினை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். சட்ட அங்கீகாரம் இல்லாமல் வெறும் ஒப்புதலை மட்டுமே பெற்றதனை “அதிகாரம்” (Power) என்றும், சட்ட அங்கீகாரம் பெற்ற செயல்பாட்டினை “அதிகாரத்துவம்” (Authority) எனலாம். அதிகாரம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களின் மூலம் செயல்படுத்தப்படும்போது மக்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

அரசியல் என்பது அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கும் கட்டமைப்பு, விதிமுறைகள், வழிமுறைகள், செயல்முறைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றியதாகும். பெரும்பான்மையான மக்கள் ஒரு சிலரால் ஆளப்படும்போது அத்தகைய அரசு இயந்திரம் நியாயமானதாக அமைந்திருக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். எனவே அதிகாரத்தினை செயல்படுத்தும்போது அது நீதியின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டியது முக்கியமாகும். இவ்வாறாக அதிகாரம், முறையான ஒழுங்கமைவு, மற்றும் நீதி ஆகியவை அரசியல் பாடத்தின் அடிப்படை கருத்தாக்கங்கள் ஆகும்.¹⁹ ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து அரசியல் குறித்த கல்விப்புல படிப்பு அரசியல் அறிவியல் என அழைக்கப்படலாயிற்று.

அரசியல் அறிவியல்

தற்காலத்தில் 'அரசியல்' என்ற பாடம் 'அரசியல் அறிவியல்' என்ற பெயரில் புதியதொரு தனித்து இயங்கும் பாடமாக மாறியுள்ளது. பண்டைய கிரேக்கத்தின் சிறிய நகர அரசுகளின் விவகாரங்களைக் குறிப்பது அரசியல் என்ற சொல்லாகும். ஆனால் இப்போது அரசியல் என்ற சொல் " அரசாங்கங்களின்

தற்கால பிரச்சனைகளைப் பற்றியது" என ஆடம் கில்கிறிஸ்ட் (Adam Gilchrist) என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். ஒருவன் தனக்கு அரசியலின்மீது ஆர்வம் உள்ளது என்று அவன் அரசியல் பிரச்சனைகள், சட்டமியற்றல், தொழிலாளர் பிரச்சனைகள், கட்சி நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றின் மீதும் ஆர்வமாக இருக்கிறான் என்பதே பொருளாகும். ஆனால் அரசியல் கல்வி என்பது தற்கால அரசியல் நிகழ்வுகளிலிந்து வேறுபட்டதாகும் மேலும் ஒரு நாட்டின் அரசியல் என்பது மற்றொரு நாட்டின் அரசியலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இந்தியாவில் அரசியலைப்பற்றி நாம் புரிந்துகொண்டிருப்பது மாதிரியே உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் அரசியல் இருப்பதில்லை. அது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும். ஆனால் 'அரசியல் அறிவியல்' என்பது உலகம் முழுவதும் ஒரே பொருளில் அறியப்படுகிறது. அதனால்தான் இப்பாடத்தினை அரசியல் என்று அழைப்பதைக்காட்டிலும் அரசியல் அறிவியல் என்று அழைப்பதே சிறப்பானது ஆகும். 1948-ல் பிரான்சு நாட்டின் பாரிஸ் நகரில் கூடிய அரசியல் அறிஞர்கள் இப்பாடத்தினை அரசியல் அறிவியல் என்று மட்டுமே அழைப்பது என்பதில் ஏற்புடைய கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். எனவே ஒரே பாடத்தினை 'அரசியல்' என்றும் 'அரசியல் அறிவியல்' என்றும் இரண்டு பெயர்களில் அழைக்காமல் இனி அரசியல் அறிவியல் என்று அழைப்பதே சரியானதாகும்.

இப்பாடத்தினை ஒரு தனித்தியங்கும் துறை சார்ந்த பாடமாக மாற்றியமைத்த பெருமை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டையே சாரும். அதுவரையிலும் இப்பாடம் தத்துவம், வரலாறு, சட்டம், பொருளியல் போன்ற பாடங்களில் ஒரு துணைப்பாடமாகத்தான் இருந்து வந்தது. 1880-ல் ஜான் W. பர்ஜெஸ் (John W Burgess) என்பவர் கொலம்பிய பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் அறிவியல் பாடத்திற்கென தனியாக ஒரு துறையை உருவாக்கிய போதுதான் இப்பாடம் தன்னாட்சியான

துறையாக உருவானது என்று கூறலாம். அதன் பின்பு படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று 1920-களில் உலகின் பெரும்பாலான பல்கலைக் கழகங்களில் இப்பாடத்திற்கென தனியான துறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தத்துவம், சட்டம், வரலாறு போன்ற பாடங்களின் கீழ் இயங்கிவந்த அரசியல் பாடத்தினை தனிப்பெரும் பாடமாக மாற்றியமைத்த பெருமை முழுவதும் அமெரிக்க அரசியல் அறிஞர்களையே சேரும். இப்பாடம் அதன் பிறகும், இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெறும் காலம் வரையிலும் கூட மிகவும் முறைசார்ந்ததாகவும் நிறுவனம் சார்ந்த அணுகுமுறையிலும் மட்டுமே இருந்தது.

நிலையான நிறுவனங்கள் சார்ந்த படிப்பாக மட்டுமே இருந்த அரசியல் பாடத்தினை சமுதாயப் பிரச்சனைகளைப் பற்றி படிக்கும் பாடமாக மாற்றியமைக்க அமெரிக்காவின் முன்னாள் ஜனாதிபதி - உட்ரோ வில்சன் (Woodrow Wilson) என்ற அறிஞரும், பிரான்க் குட்னவ் (Frank Goodnow) என்ற அறிஞரும் பெரும் முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டனர். அமெரிக்காவின் சிகாகோ பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த ஆர்தர் பென்ட்லி (Arthur Bentley) என்ற அறிஞர் இப்பாடத்தை விழுமியங்கள் நீக்கிய நடுநிலையான அரசியல் பகுப்பாய்வு செய்யும் ஆற்றல் பெற்றதாக (value-free analysis of politics) மாற்றியமைக்க பெரும்பாடு பட்டவர் ஆவார். மேலும் சார்லஸ் ஈ. மெர்ரியம் (Charles E. Merriam) என்ற அறிஞர் இப்பாடத்தை செயலறிவிலான கூர்நோக்குதல் மற்றும் அளவீடுகளை உள்ளடக்கியதாகவும் மாற்றியமைக்க பெரும் முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டார். இம்முயற்சியில் சார்லஸ் ஈ. மெர்ரியத்தின் (Charles E. Merriam) "அரசியல் அதிகாரம்" என்ற நூலும், ஹெரால்ட் லாஸ்வெல் என்பாரின் "அரசியல்: யார், எப்போது, எதனை, எப்படி அடைகிறார்கள்?" (Politics: Who Gets What, When, How?) என்ற நூலும் அரசியலின் மையக் கருத்தாக அதிகாரம் என்னும் அம்சத்தினை உருவாக்கின.

1920-களிலும் 1930-களிலும் ஐரோப்பா மற்றும் ஆசிய நாடுகளில் நிலவிய முற்றதிகார ஆட்சிகள் மற்றும் இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக இந்த அரசியல் அறிவியல் பாடம் தனது அமைப்புகள் மற்றும் நடைமுறைகளின் மீதான கவனத்திலிருந்து மாறி அரசியல் கட்சிகள், அழுத்தக்குழுக்கள், உயர்குடியினர் நடத்தை, தேர்தல் விருப்ப நடத்தைகள், வாக்காளர் நடத்தை என ஒரு நடத்தையியல் (Behavioralism) பாடமாக மாறியது. இதன் விளைவாக 'நடத்தையியல்' (Behavioralism) என்ற ஒரு புதிய பாடம் பிறந்தது. நடத்தையியல் என்ற இந்த சொல் உளவியல் பாடத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். அதன் பிறகு 1960-களில் 'பின்தோன்றிய நடத்தையியல்' (Post-Behavioralism) என்ற புதிய பாடமும் பிறந்தது. நடத்தையியல் என்பது அளவுக்கு அதிகமான பழமைவாத அணுகுமுறைகளை உருவாக்கியதாலேயே இந்த புதிய முறையான "பின்தோன்றிய நடத்தையியல்" உருவானது. இதில் ஒரு விந்தை என்னவெனில் இப்புதிய போக்கினை மேம்படுத்தி உருவாக்கிய டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton) என்பவரே நடத்தையியல் புரட்சியினை தொடக்கி வைத்தார். டேவிட் ஈஸ்டனின் கருத்துப்படி நடத்தையியல் என்பது யதார்த்தம் மற்றும் உண்மைத்தன்மை ஆகியவற்றுக்கு எதிரானதாக மாறிவிட்டதாக கருதப்பட்டது. ஆகவே பின்தோன்றிய நடத்தையியல் என்பது ஆய்வுகள், விழுமியங்களை மட்டுமே முழுமையாக சார்ந்திருக்காமல் துல்லியத்தன்மையையும் சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இவ்வாறாக அரசியல் அறிவியலின் அறிவுசார் புரட்சி என்பது சமூகவியல், மானுடவியல் மற்றும் உளவியல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக அமைந்தது. மேலும் இந்த அறிவுசார் புரட்சியாளர்கள் பழமைவாத கருத்துக்களையும், குறுகிய நோக்கம் கொண்ட அணுகுமுறைகளையும் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். முற்கால அரசியல் அறிஞர்கள்

அரசு, அரசின் கூறுகள், அரசின் நிறுவனங்கள், அவைகளின் முறையான கட்டமைப்புகள் போன்றவற்றை படித்தனரே தவிர மனிதர்களின் அரசியல் நடத்தையையும் அவர்களுக்குள் உள்ள உறவுமுறைகளை குறித்தும் படிக்கவில்லை. எனவே தான் தற்கால அரசியல் பகுப்பாய்வாளர்கள்

அரசியல் அறிவியலின் வரையறை

அரசியல் அறிவியல் பற்றி பல்வேறு அறிஞர்கள் மாறுபட்ட விளக்கங்களை அளித்துள்ளனர். கார்னர் (Garner) இதனை 'அரசிடம் ஆரம்பித்து அரசிடமே முடியும் ஒரு பாடம்' என்கிறார், 'லீகாக்'கும் 'சீலே'வும் (Leacock) (Seeley) இப்பாடம் 'அரசாங்கத்தினைப் பற்றி படிக்கும் பாடம் என்கின்றனர். ராப்சன் (Robson) மற்றும் லாஸ்வெல் (Lasswell) ஆகிய இருவரும் இப்பாடம் 'அதிகாரம் மற்றும் செல்வாக்கு ஆகியவைகளைப் பற்றிய படிப்பு' என்கின்றனர். சில அறிஞர்கள் இதனை ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மனித சமூகத்தின் அரசியல் அம்சங்களைப் படிக்கும் பாடம் என்கின்றனர். இவ்வாறாக இப்பாடத்தின் பரப்பெல்லையானது பலமுனைகளிலும் வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. அரசியல் அறிவியல் என்பது வரலாற்றுப்பூர்வமாக அரசு, அதன் அமைப்புகள், சட்டங்கள், அதன் செயலாக்கங்கள் பற்றிய படிப்பாகவே அறியப்பட்டது. நடத்தைசார் புரட்சிக்குப் பின்னர் தனிமனிதர்கள் மற்றும் குழுக்களின் அரசியல் நடத்தைகளும் இதன் அங்கமாகிவிட்டன. அரசியல் அறிவியல் பாடத்தில் அண்மைக்காலத்தில் சேர்ந்துகொண்ட கருத்தாக்கம் 'ஆளுகை' (Governance) என்பதாகும்.

அரசியல் அறிவியல் என்பது அரசின் தோற்றம், மேம்பாடு, நோக்கம் மற்றும் அதன் பல்வேறு அரசியல் பிரச்சனைகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதாகும். – கேரிஸ் (Garris)

அரசியலைக் கற்றல் என்பது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஓர் அரசுடன்

மக்களின் வாழ்க்கைக்கு உள்ள தொடர்பினை படிப்பதாகும். - ஹெரால்ட் லாஸ்கி

(Harold Laski)

அரசியல் அறிவியல் என்பது அரசாங்கம் மற்றும் அரசியல் பொருளாதாரம் என்பவைகளை வளம், உயிரியல் வாழ்க்கை , இயற்கணிதம், வரைகணிதம், விண்வெளி போன்றவற்றோடு தொடர்புபடுத்தி படிப்பதாகும். -

சீலே (Seeley)

அதிகாரம் வடிவமைத்து பங்கிடப்படுவதை அனுபவ விசாரணை செய்வதே அரசியல் அறிவியல் ஆகும். - ஹெரால்ட் லாஸ்வெல் (Harold Lasswell)

அரசியல் அறிவியல் என்பது கடந்த காலத்தை வரலாற்று ரீதியாகவும், நிகழ் காலத்தினை பகுப்பாய்வு ரீதியாகவும், எதிர்காலத்தினை நன்னெறி ரீதியாகவும் படிக்க உதவும் ஒரு பாடமாகும். - கெட்டல் (Gettel)

ஒரு சமுதாயத்தின் எல்லைக்குள் ஒரு நகரத்திற்கோ, ஒரு அரசுக்கோ, ஒரு தேசத்திற்கோ அந்த சமுதாயத்தில் நிலவும் பற்றாக்குறையான மனிதவளம், பொருளியல் வளம் போன்றவற்றினை மனித தேவைகளுக்கும், மனித விருப்பங்களுக்கும் ஏற்ப முறைப்படுத்தி வழங்கும் செயல்முறையே அரசியல் ஆகும். - டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton)

மாநிலத்தின் கூறுகள்

மாநிலம் நான்கு அத்தியாவசிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை: (1) மக்கள் தொகை, (2) பிரதேசம், (3) அரசாங்கம், (4) இறையாண்மை

1. மக்கள் தொகை:

அரசு ஒரு மனித நிறுவனம். எனவே மக்கள்தொகை அதன் முதன்மை உறுப்பு. மக்கள் தொகை பற்றி கடினமான மற்றும் வேகமான விதி எதுவும் இல்லை. பிளாட்டோ மற்றும் அரிஸ்டாட்டில் போன்ற பண்டைய கிரேக்க

எழுத்தாளர்கள் ஒரு சிறிய மக்களை விரும்பினர். பிளாட்டோவின் கூற்றுப்படி, ஒரு சிறந்த மாநிலம் 5040 மக்கள்தொகையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அரிஸ்டாட்டில் ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள்தொகை போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் நல்ல அரசாங்கத்தை சாத்தியமாக்குவதற்கு போதுமான அளவு சிறியதாக இருக்க வேண்டும் என்ற பொதுவான கொள்கையை வகுத்தார். இருவரும் சிறிய நகர-மாநிலங்களின் அடிப்படையில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

நவீன காலத்தில், நேரடி ஜனநாயகத்தின் கருத்தில் தூண்டப்பட்ட ரூசோ, அந்த எண்ணிக்கையை 10,000 ஆக நிர்ணயித்தார். நவீன காலங்களில் மாநிலங்கள் சில ஆயிரக்கணக்கான மொனாக்கோ அல்லது சான் மரினோவில் இருந்து கோடிக்கணக்கான சீனா அல்லது இந்தியா வரை வேறுபடுகின்றன. நவீன போக்கு பெரிய மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக உள்ளது. இராணுவ பாதுகாப்பின் பார்வையில் ஒரு பெரிய மக்கள் தொகை ஒரு நன்மை என்று மட்டுமே சொல்ல முடியும்.

இருப்பினும், மாநிலத்தின் வளங்கள் அதன் பராமரிப்புக்கு போதுமானதாக இல்லாவிட்டால், ஒரு பெரிய மக்கள் தொகை ஒரு பொறுப்பாகும். வளரும் நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய பிரச்சனைகளில் ஒன்று அதிக மக்கள் தொகை. எனவே, ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள் தொகை மற்றும் பொருள் வளம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே மகிழ்ச்சியான சமநிலை இருக்க வேண்டும்.

2. பிரதேசம்:

ஒரு திட்டவட்டமான மற்றும் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ நிரந்தரமான பிரதேசம் மாநிலத்தின் இன்றியமையாத அங்கமாக கருதப்படுகிறது. நவீன காலத்தில், குடிமக்கள் ஒரு பொதுவான பிரதேசத்தில் வசிப்பதன் மூலம் பிணைக்கப்பட்டுள்ளனர். நிலம், நீர் மற்றும் வான்வெளி ஆகியவை ஒரு

மாநிலத்தின் எல்லையை உள்ளடக்கியது.

மக்கள் தொகையைப் போலவே, பிரதேசத்திலும், எந்த வரம்பும் விதிக்க முடியாது. சிறிய மாநிலங்களும் பெரிய மாநிலங்களும் அருகருகே உள்ளன. இருபத்தைந்து சதுர மைல்களுக்கும் குறைவான பரப்பளவைக் கொண்ட சான் மரினோ போன்ற சிறிய மாநிலங்கள் எங்களிடம் உள்ளன. மறுபுறம், மில்லியன் கணக்கான சதுர மைல்கள் கொண்ட ரஷ்ய குடியரசு, சீனா, அமெரிக்கா மற்றும் ஆஸ்திரேலியா போன்ற மாபெரும் மாநிலங்கள் உள்ளன.

சர்வதேச சட்டத்தின்படி, மக்கள் தொகை மற்றும் பரப்பளவில் எவ்வளவு சமமற்றதாக இருந்தாலும், அனைத்து மாநிலங்களும் அந்தஸ்திலும் உரிமையிலும் சமம். திறமையான நிர்வாகத்திற்கும், மக்களிடையே ஒற்றுமை மற்றும் அரசின் மீதான அன்பை வளர்ப்பதற்கும் சிறிய மாநிலங்கள் சிறந்தவை என்று கூறப்படுகிறது.

இருப்பினும், உண்மை என்னவென்றால், ஒரு சிறிய அரசு பெரிய நாடுகளுடனான அதன் உறவுகளில் பாதகமாக உள்ளது. சிறிய மாநிலங்கள் ஒன்று அல்லது மற்றொரு பெரிய மற்றும் சக்திவாய்ந்த மாநிலத்தின் செல்வாக்கின் கீழ் உள்ளன. பெரிய மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக அவை பாதுகாப்பில் வலுவாக இருப்பதாகவும், வளங்கள் கிடைப்பதால் பொருளாதார ரீதியாக தன்னிறைவு பெற்றுள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஒரு மாநிலத்தின் அதிகாரமும் பாதுகாப்பும் அதன் பிரதேசத்தின் அளவைக் கொண்டு மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இது சம்பந்தமாக வேறு சில காரணிகள் புவியியல் இருப்பிடம், வளங்கள் மற்றும் காலநிலை.

3. அரசு:

ஒரு திட்டவட்டமான பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள ஒரு மக்கள் அரசை உருவாக்க முடியாது, அவர்கள் அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தால், அதாவது அவர்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை வைத்திருந்தாலன்றி. அரசாங்கம் என்பது மாநிலத்தின் அரசியல் அமைப்பு. இது அரச அதிகாரத்தின் உறுதியான மற்றும் காணக்கூடிய கருவியாகும்.

காரனரின் கூற்றுப்படி, அரசாங்கம் என்பது " பொதுவான கொள்கைகள் தீர்மானிக்கப்படும் மற்றும் பொதுவான விவகாரங்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்படும்" நிறுவனமாகும். அரசு விரும்பி அரசு மூலம் செயல்படுகிறது. அரசு திறம்பட செயல்பட வேண்டும்; அது ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கும் கீழ்ப்படிதலைச் செயல்படுத்துவதற்கும் திறனைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அரசாங்கம் இல்லாவிட்டால் சட்டமீறலும் அராஜகமும் இருக்கும், இறுதியில் அரசு கலைக்கப்படும்.

அரசாங்கம் சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை ஆகிய மூன்று உறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. சட்டமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்குகிறது; நீதித்துறை வழக்குகள் அல்லது தகராறுகளை தீர்ப்பளிக்கும் போது நிர்வாகமானது சட்டங்களை செயல்படுத்துகிறது.

மன்னராட்சி, ஜனநாயகம், சர்வாதிகாரம் என பல்வேறு மாநிலங்களில் பல்வேறு வகையான அரசுகள் உள்ளன. வளர்ந்த மாநிலங்களில் பெரும்பாலானவை ஜனநாயக நாடுகள். இந்தியா உட்பட பல வளரும் நாடுகளில் ஜனநாயக அரசுகள் உள்ளன. அரசாங்கத்தின் வடிவம் எதுவாக இருந்தாலும், ஒன்று தெளிவாக உள்ளது - அரசாங்கம் இல்லாமல் எந்த மாநிலமும் இருக்க முடியாது.

4. இறையாண்மை:

இதுவரை அரசின் மிக முக்கியமான பண்பு அதன் இறையாண்மை ஆகும். இது மற்ற அனைத்து சங்கங்களிலிருந்தும் மாநிலத்தை வேறுபடுத்தும் பண்பு. இது உச்ச அதிகாரத்தை அல்லது மேல்முறையீடு இல்லாத இறுதி அதிகாரத்தை குறிக்கிறது.

இறையாண்மை என்பது அகம் மற்றும் புறம் என இரு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. உள்நாட்டில் பார்த்தால், அரசு அதன் நிலையான பகுதிக்குள் உள்ள அனைத்து தனிநபர்கள் மற்றும் சங்கங்கள் மீது உச்ச அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. அதன் சட்டங்கள் மற்றும் கட்டளைகளுக்கு அதன் மக்கள் கீழ்ப்படிவதை அது கட்டாயப்படுத்தலாம். வெளிப்புறமாகப் பார்த்தால், எந்த ஒரு வெளிநாட்டு அரசு அல்லது அன்னிய ஆட்சியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அரசு விடுபட்டுள்ளது. சுதந்திரத்திற்கு முன்பு இந்தியா ஆங்கிலேயர்களால் ஆளப்பட்ட ஒரு மாநிலமாக இல்லை.

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியலுக்கு இடையிலான உறவு

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் இரண்டும் மனித நடத்தை, சமூக வடிவங்கள் மற்றும் கட்டமைப்புகளைப் படிக்கும் சமூக அறிவியல் ஆகும் . இருப்பினும், அவை மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு அம்சங்களில் கவனம் செலுத்துகின்றன. சமூகம் மனித என்பது சமூகவியல் ., சமூக நடத்தை மற்றும் சமூக நிறுவனங்களின் முறையான ஆய்வு ஆகும், அதே சமயம் அரசியல் அறிவியல் என்பது ஆளுகை அமைப்புகள், அரசியல் செயல்முறைகள் மற்றும் அரசியல் நடத்தை பற்றிய ஆய்வு ஆகும் கவனம் தனித்துவமான அவற்றின் . இருந்தபோதிலும், சமூகவியலும் அரசியல் அறிவியலும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை மற்றும் பெரும்பாலும் மனித சமுதாயத்தைப் பற்றிய

அவர்களின் ஆய்வில் ஒன்றுடன் ஒன்று உள்ளன.

1. சமூகம் மற்றும் அரசியல் பற்றிய ஆய்வு

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் இரண்டும் மனித சமுதாயத்தைப் படிக்கின்றன, ஆனால் வெவ்வேறு கண்ணோட்டங்களில் . நட சமூக சமூகவியல்ததை, சமூக நிறுவனங்கள் மற்றும் சமூக மாற்றம் போன்ற சமூக அம்சங்களில் கவனம் செலுத்துகிறது எவ்வாறு தனிநபர்களை சமூகம் . என்பதை பாதிக்கிறார்கள் எவ்வாறு சமூகத்தை தனிநபர்கள் மற்றும் பாதிக்கிறது எடுத்துக்காட்டாக . ஆராய்கிறது இது, சமூக விதிகள் மற்றும் மதிப்புகள் எவ்வாறு அரசியல் அணுகுமுறைகள் மற்றும் நடத்தைகளை வடிவமைக்கின்றன என்பதை சமூகவியல் ஆய்வு செய்யலாம்.

மறுபுறம், அரசியல் அறிவியல் சமூகத்தின் அரசியல் அம்சங்களான நிர்வாகம், அரசியல் செயல்முறைகள் மற்றும் அரசியல் நடத்தை போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்துகிறது அமைப்புகள் அரசியல் .எவ்வாறு செயல்படுகின்றன மற்றும் அரசியல் அதிகாரம் எவ்வாறு விநியோகிக்கப்படுகிறது மற்றும் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை இது ஆராய்கிறதுஎடுத்துக்காட்டாக ., அரசியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் செயல்முறைகள் சமூக நடத்தை மற்றும் சமூக மாற்றத்தை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை அரசியல் அறிவியல் ஆய்வு செய்யலாம்.

2. அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்தின் பங்கு

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் இரண்டும் சமூகத்தில் அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்தின் பங்கில் ஆர்வமாக உள்ளன உறவுகள் சமூக . எவ்வாறு அதிகாரமும் அதிகாரமும் நிறுவனங்களில் மற்றும் விநியோகிக்கப்படுகின்றன என்பதை சமூகவியல் ஆராய்கிறது சக்தி .

பாதிக்கிறது எவ்வாறு மாற்றத்தை சமூக மற்றும் நடத்தை சமூக இயக்கவியல் எடுத்துக்காட்டாக .செய்கிறது ஆய்வு இது என்பதை, பாலின உறவுகளில் உள்ள சக்தி ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமூக நடத்தை மற்றும் சமூக மாற்றத்தை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை சமூகவியல் ஆய்வு செய்யலாம். மறுபுறம், அரசியல் அறிவியல், அரசியல் அமைப்புகளில் அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை ஆராய்கிறது எவ்வாறு அதிகாரம் அரசியல் . பயன்படுத்தப்படுகிறது மற்றும் விநியோகிக்கப்படுகிறது, மேலும் அது அரசியல் நடத்தை மற்றும் செயல்முறைகளை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை இது ஆய்வு செய்கிறதுஎடுத்துக்காட்டாக ., அரசியல் நிறுவனங்களில் அதிகார இயக்கவியல் எவ்வாறு அரசியல் நடத்தை மற்றும் முடிவெடுப்பதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை அரசியல் அறிவியல் ஆய்வு செய்யலாம்.

3. சமூக மற்றும் அரசியல் காரணிகளின் செல்வாக்கு

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியலும் மனித நடத்தை மற்றும் சமூகத்தின் மீதான சமூக மற்றும் அரசியல் காரணிகளின் தாக்கம் பற்றிய ஆய்வில் குறுக்கிடுகின்றன சமூக போன்ற மதிப்புகள் மற்றும் விதிகள் சமூக . சமூக மற்றும் நடத்தை மனித காரணிகள்கத்தை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை சமூகவியல் ஆய்வு செய்கிறதுஎடுத்துக்காட்டாக ., சமூக விதிமுறைகள் அரசியல் அணுகுமுறைகள் மற்றும் நடத்தைகளை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை சமூகவியல் ஆய்வு செய்யலாம்.

அரசியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் செயல்முறைகள் போன்ற அரசியல் காரணிகள் மனித நடத்தை மற்றும் சமூகத்தை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை அரசியல் அறிவியல் ஆய்வு செய்கிறதுஎடுத்துக்காட்டாக ., அரசியல் அமைப்புகள் சமூக நடத்தை மற்றும் சமூக மாற்றத்தை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை

அரசியல் அறிவியல் ஆய்வு செய்யலாம்.

4. இதே போன்ற ஆராய்ச்சி முறைகளின் பயன்பாடு

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் ஆகிய இரண்டும் மனித நடத்தை மற்றும் சமூகத்தைப் படிக்க ஒரே மாதிரியான ஆராய்ச்சி முறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன பகுப்பாய்வு சேகரிக்கவும் தரவைச் இரண்டும் அவை அளவு போன்ற பகுப்பாய்வு புள்ளிவிவர மற்றும் ஆய்வுகள் செய்யவும் முறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன பற்றிய சமூகம் மற்றும் நடத்தை மனித கவனிப்பு பங்கேற்பாளர் மற்றும் நேர்காணல்கள் பெற புரிதலைப் ஆழமான பயன்படுத்துகின்றனர் அவர்கள் முறைகளையும் தரமான போன்ற

5. கொள்கை உருவாக்கத்தில் தாக்கம்

சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் இரண்டும் கொள்கை உருவாக்கத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன நடத்தை சமூக சமூகவியல் வழங்குகிறது நுண்ணறிவுகளை பற்றிய மாற்றம் சமூக மற்றும், இது சமூக பிரச்சினைகள் குறித்த கொள்கைகளை தெரிவிக்க முடியும் உதாரணமாக வறுமை பற்றிய சமூகவியல் ஆராய்ச்சி, நலன் மற்றும் சமூக சேவைகள் பற்றிய கொள்கைகளை தெரிவிக்கலாம்.

அரசியல் அறிவியல் அரசியல் நடத்தை மற்றும் செயல்முறைகள் பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வழங்குகிறது, இது அரசியல் பிரச்சினைகளில் கொள்கைகளை தெரிவிக்க முடியும் எடுத்துக்காட்டாக, வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய அரசியல் அறிவியல் ஆராய்ச்சி, தேர்தல் சீர்திருத்தம் குறித்த கொள்கைகளைத் தெரிவிக்கலாம்.

முடிவுரை

முடிவில், சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் அறிவியல் ஆகியவை

ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய துறைகளாகும், அவை மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு அம்சங்களைப் படிக்கின்றன, ஆனால் பெரும்பாலும் அவற்றின் ஆர்வமுள்ள பகுதிகளில் ஒன்றுடன் ஒன்று உள்ளன மனித இருவரும் அவர்கள் . படிக்கிறார்கள் சமூகத்தைப் மற்றும் நடத்தை, அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்தின் பங்கை ஆய்வு செய்கிறார்கள், சமூக மற்றும் அரசியல் காரணிகளின் செல்வாக்கைக் கருத்தில் கொள்கிறார்கள், ஒரே மாதிரியான ஆராய்ச்சி முறைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் மற்றும் கொள்கை உருவாக்கத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள் எனவே ., மனித சமுதாயத்தைப் பற்றிய விரிவான புரிதலுக்கு சமூகவியல் மற்றும் அரசியல் முன்னோக்குகள் இரண்டையும் இணைக்கும் ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறை தேவைப்படுகிறது.

அரசின் அமைப்புகள்

சட்டமன்றத்தின் முக்கியத்துவம்

சட்டமன்றம் அரசு இயந்திரத்தில் ஒரு முக்கியமான இடத்தை வகிக்கிறது. மாநிலத்தின் விருப்பம் சட்டமன்றத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பொதுமக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மனிதர்களால் உருவாக்கப்பட்டதால், சட்டமன்றம் சிறப்பு மரியாதை மற்றும் மதிப்புடன் நடத்தப்படுகிறது. ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் சட்டமன்றம் சமுதாயத்தின் பொது விதிகளை சட்டங்களின் வடிவில் நிறைவேற்றுகிறது.

சட்டமன்றத்தை பல நாடுகளில் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கிறார்கள்: அமெரிக்காவில் இதை *காங்கிரஸ்* என்று, இந்தியாவில் *பாராளுமன்றம்* என்று, பிரான்சில் *தேசிய மன்றம்* என்று, ஜப்பானில் *மக்கள் பிரதிநிதி மன்றம்* என்று, மற்றும் ஸ்பெயினில் *பிரதிநிதிகளின் காங்கிரஸ்* என்று அழைக்கிறார்கள். "பாராளுமன்றம்" என்ற சொல்லுக்கு அடிப்படை எடுக்கும் *பார்லர்* என்ற பிரெஞ்சு

சொல் 'பேசுதல்' அல்லது 'விவாதம் செய்தல்' என்று பொருள்.

சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள்

சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரே மாதிரி இருக்காது. அரசின் வடிவங்களுக்கும் அரசியல் அமைப்பின் கொள்கைகளுக்கும் ஏற்ப இது மாறுபடும். ஆனால் பல ஜனநாயக நாடுகளில் சட்டமன்றங்கள் பின்வரும் செயல்பாடுகளை பொதுவாக மேற்கொள்கின்றன:

(அ) சட்டங்கள் உருவாக்குவது சட்டமன்றத்தின் முதன்மையான செயல்பாடாகும். சட்ட மசோதாக்கள் முதலில் சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விவாதிக்கப்படுகின்றன. அதன் பிறகு அது சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு, தலைமை அதிகாரியின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அதனால் அது சட்டமாக மாறுகிறது.

அமைச்சரவைக் கொண்ட அரசுகளில், சம்பந்தப்பட்ட மந்திரியின் கடமையாக மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தி, அதை நிறைவேற்றுவது உள்ளது.

ஆனால் அதிபர் முறைமை கொண்ட நாடுகளில், செயநிர்வாகம் நேரடியாக சட்டசபையில் ஈடுபடாது, மாறாக அதிபரின் அறிவுரைகளின் மூலம் தனது தாக்கத்தை செலுத்தும்.

சட்டமன்றம் ஒரு நாட்டின் சட்டங்களை உருவாக்கும் காரணமாக, அதை சட்டமாமன்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

(ஆ) சட்டமன்றம் நாட்டின் பொது நிர்வாகத்தின் மேல் கட்டுப்பாட்டை வகிக்கிறது.

பாராளுமன்ற முறைமைகளில், அரசியல் செயநிர்வாகத்தின் மேல் சட்டமன்றம் கண்காணிப்பு மேற்கொள்கிறது.

அமைச்சர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும் கூட்டாகவும் சட்டமன்றத்திற்கு

பொறுப்பு உள்ளனர்.

அமைச்சர்கள் சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெறும் வரை மட்டுமே பதவியில் நீடிக்க முடியும்.

ஒத்திவைப்பு தீர்மானங்கள், கண்டன தீர்மானங்கள், மற்றும் குறை தீர்மானங்கள் போன்ற பல நடவடிக்கைகள் செயநிர்வாகத்தை கட்டுப்படுத்த பயன்படுத்தப்படும்.

சட்டமன்றம் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் செயநிர்வாகத்தை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

(இ) சட்டமன்றம் முக்கியமான நிதி செயல்பாடுகளை மேற்கொள்கிறது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் பட்ஜெட்டை முன்வைத்தல், பரிசீலனை செய்தல் மற்றும் அதிகாரமளித்தல் என்ற செயல்பாடுகளை இது செய்கிறது.

செயநிர்வாகம் சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலின்றி பணத்தைச் செலவிடவும், வரிகளை விதிக்கவும் முடியாது.

இரு மண்டப அமைப்புடைய நாடுகளில், பொதுவாக கீழமைச்சர் சபைக்கு பண மசோதா மீதான அதிக அதிகாரங்கள் உள்ளன.

(ஈ) சட்டமன்றம் சில முக்கிய நீதிமன்ற செயல்பாடுகளையும் மேற்கொள்கிறது.

இங்கிலாந்தில் லார்ட்ஸ் சபை உயர் மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றமாக செயல்படுகிறது.

அமெரிக்காவில் அதிபர் மற்றும் துணை அதிபரின் பதவியிலிருந்து நீக்க விவாதம் செனட்டில் நடக்கிறது.

இந்தியாவில், மையத்தில் உள்ள இரு மண்டபங்களிலும் அதிபரை நீக்குவது தொடர்பான விவாதங்கள் நடக்கின்றன.

(உ) சட்டமன்றம் தேர்தல் செயல்பாடுகளையும் மேற்கொள்கிறது.

இந்தியாவில் பாராளுமன்றம் அதிபர் மற்றும் துணை அதிபரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பங்கேற்கிறது.

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் மன்னரின் வாரிசுரிமை மற்றும் அதிகாரத்தை தீர்மானிக்க சட்டம் இயற்ற முடியும்.

ரஷ்யாவில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளை பாராளுமன்றம் தேர்ந்தெடுக்கும்.

(ஊ) மாறுதல்களைச் செய்யும் அல்லது அரசியலமைப்பை திருத்தும் அதிகாரம் பெரும்பாலான நாடுகளில் சட்டமன்றத்தின் மேலாண்மையில் உள்ளது.

இந்தியாவில் பாராளுமன்றம் குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் சில விதிகளை மாற்றும் அதிகாரம் பெறுகிறது.

இங்கிலாந்தில், அரசியலமைப்புச் சட்டங்களும் பொதுச் சட்டங்களும் வேறுபாடின்றி சட்டமன்றத்தால் திருத்தப்பட முடியும்.

இந்தியாவில் உச்சநீதிமன்ற மற்றும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை காரணமாக நீக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது.

இங்கிலாந்தில் இரண்டு மன்றங்களின் இணை தீர்மானத்தின் மூலம் நீதிபதிகளை நீக்கலாம்.

அமெரிக்காவில் செனட் அதிபருடன் இணைந்து மத்திய பணி நியமனங்களைச் செய்யும் அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்கிறது.

அதிபர் செய்துள்ள ஒப்பந்தங்களை செனட் இரண்டு-மூன்றாண்டுகள்

பெரும்பான்மையுடன் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

அதிபர் சண்டைத் தொடங்குவதற்கும் அதன் செலவுகளுக்கும் செனட்டின் அனுமதி பெற வேண்டும்.

நாடுகளின் சட்டமன்றங்கள் விசாரணை ஆணையங்களை அமைத்து, நாட்டின் சிக்கல்களை ஆராய, தகவல் சேகரிக்க, மற்றும் பரிந்துரைகளை வழங்கவும் செய்கின்றன.

நிர்வாகம் (Executive)

நிர்வாகம் என்பது சட்டமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களை நடைமுறையில் அமல்படுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் அரசின் அமைப்பைக் குறிக்கும். நிர்வாகம் என்ற சொல் பரந்த மற்றும் குறுகிய பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. டாக்டர். கார்னர், நிர்வாகத்தின் பொருளை விளக்கும்போது, "ஒரு பரந்த மற்றும் கூட்டுப்பொருளில், நிர்வாக அமைப்பு மாநிலத்தின் சித்தாந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் அனைத்து அதிகாரிகளையும் உள்ளடக்குகிறது. அந்த சித்தாந்தம் சட்ட வடிவத்தில் உருவாக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது" என்று கூறினார்.

இந்த விரிவான வரையறை நிர்வாகம் பரந்த பொருளில், மாநிலத்தின் தலைவர், அமைச்சரவை மற்றும் சட்டங்களை அமல்படுத்தும் அனைத்து அதிகாரிகளையும் உள்ளடக்குகிறது என்பதை குறிக்கிறது. குறுகிய பொருளில் நிர்வாகம் என்பது மாநிலத்தின் தலைவரையும், அமைச்சரவையையும் மட்டுமே குறிக்கிறது. அதிகாரிகளைப் பொருட்படுத்தாது. பொதுவாக, நிர்வாகம் குறுகிய பொருளில் மாநிலத்தின் தலைவர் மற்றும் அமைச்சரவையை குறிக்க பயன்படுத்தப்படுகிறது.

நிர்வாகத்தின் வகைகள்

1. அரசியல் மற்றும் நிரந்தர நிர்வாகம்

அரசியல் நிர்வாகம் என்பது பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் கொண்டதாகும். இவர்கள் பல்வேறு துறைகளின் அலுவலகங்களை தலைமை வகிக்கின்றனர், மேலும் இவர்களின் பதவிக் காலம் தற்காலிகமாக இருக்கும். இந்தியாவில், அரசியல் நிர்வாகம் பிரதமர் மற்றும் அவரின் அமைச்சரவை ஆகியோரைக் கொண்டுள்ளது. இவர்களுக்கு சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கை இருந்தவரை மட்டுமே பதவியில் தொடர முடியும்.

நிரந்தர அதிகாரிகள், மறுபக்கம், நிரந்தர மற்றும் ஊதியம் பெறும் அதிகாரிகளையும் கீழ்துறை பணியாளர்களையும் கொண்டதாக இருக்கும். இவர்கள் அரசியல் நிர்வாகம் வகுத்த கொள்கைகளை செயல்படுத்துகின்றனர். போட்டித் தேர்வுகளின் மூலம் பணியில் சேர்ந்த இவர்கள் ஓய்வு பெறும் வரை சேவையில் தொடர்கின்றனர். திறமையான நிர்வாகம் அரசியல்வாதிகளும் நிபுணத்துவ நிர்வாகிகளும் நெருங்கிய ஒத்துழைப்புடன் செயல்படுவதை தேவைப்படுத்துகிறது.

2. பெயர்க்காரண மற்றும் உண்மை நிர்வாகம்

நிர்வாகம் பெயர்க்காரண அல்லது உண்மையானதாக இருக்கலாம். இது மாநிலத்தின் தலைவருக்கும் அரசின் தலைவருக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டைக் குறிக்கிறது. இந்தியா மற்றும் இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் இந்த வேறுபாடு மிகவும் தெளிவாக உள்ளது. இந்தியாவில், ஜனாதிபதி பெயர்க்காரண நிர்வாகமாகவும், பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சரவை உண்மையான நிர்வாகமாகவும் செயல்படுகின்றனர்.

அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதி அமைப்பில் பெயர்க்காரண நிர்வாகம் கிடையாது. ஜனாதிபதி, மாநிலத்தின் தலைவராகவும் அரசின் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார். அதாவது அவர் பெயர்க்காரணமும் உண்மையான நிர்வாகமும் ஒரே நேரத்தில் ஆவார்.

3. ஒற்றை மற்றும் பல்முக நிர்வாகம்

ஒற்றை நிர்வாகம் என்பதில், எல்லா அதிகாரமும் ஒரே நபரின் கையில் இருக்கும். அவருக்கு மற்றவர்களுடன் அதிகாரத்தை பகிர்வதில்லை. அமெரிக்க ஜனாதிபதி இந்த ஒற்றை நிர்வாகத்தின் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கிறார்.

பல்முக நிர்வாகம் என்பதில், நிர்வாக அதிகாரம் கூட்டாக சிலரின் கைகளில் இருக்கும். இவர்கள் அனைவரும் இணை-அதிகாரமுடையவர்களாக உள்ளனர்.

சுவிட்சர்லாந்தின் அடிப்படை கவுன்சில் (Federal Council) பல்முக நிர்வாகத்தின் ஒரு உதாரணமாகும்.

அடிப்படை கவுன்சில் ஏழு கவுன்சிலர்கள் கொண்டுள்ளது. இவர்கள் இணை அதிகாரமுடையவர்களாக செயல்படுகிறார்கள். இவர்கள் சுவிட்சர்லாந்தின் சட்டமன்றத்தால் நான்கு வருடங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

நீதித்துறை (Judiciary)

நீதித்துறை என்பது ஒரு அரசின் சட்டங்களை உரைநிலைக்குக் கொண்டு செல்லவும், அதனை நடைமுறைக்கு கொண்டு வரவும் உதவும் அமைப்பாகும். பண்டைய காலங்களில் நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாடுகள் ஒரே நபரின் கீழ் உள்ளன. ஆனால், ஒரே நபரால் சட்டங்களை உருவாக்கி, அவற்றை

விளக்குவதால் நீதி சாத்தியமாக இயலாது. எனவே, சட்டங்களை விளக்கும் ஒரு சுயாதீன மற்றும் பாகுபாடற்ற அமைப்பு அவசியமாகியதில், நீதித்துறை தனியாக உருவாக்கப்பட்டது.

நீதித்துறை மக்கள் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு காவலாளியாகவும் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராகவும் கருதப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் நலன் அதன் நீதித்துறையின் திறமையும் பாகுபாடற்ற தன்மையிலுமே அடங்கியுள்ளது. ஜேம்ஸ் பிரைஸி மிகவும் சரியாக "ஒரு அரசின் சிறப்பிற்கான சிறந்த சோதனை அதன் நீதித்துறை அமைப்பின் திறமையால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாட்டுக்கு நாட்டுக்கே நீதித்துறையின் முக்கியத்துவம் மாறுபடுகிறது. உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் சட்டங்கள் எழுதப்படாததால், நீதித்துறை சட்டங்களை மட்டுமே விளக்காமல், அவற்றை உருவாக்கவும் செய்கிறது. ஆனால் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புள்ள நாடுகளில் அது அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராக செயற்படுகிறது.

நீதித்துறை முறைதிருத்த செயல்பாட்டில் ஊக்குவிக்கும் அமைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. இது சட்டங்களை விளக்கி குற்றவாளிகளை தண்டிக்கிறது. இரண்டு குடிமக்களுக்கிடையே அல்லது குடிமக்கள் மற்றும் அரசுக்கு இடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளை தீர்க்கும் பொறுப்பும் இதற்கு உண்டு. எனவே, தற்போதைய அரசில் ஒரு சுயாதீன மற்றும் பாகுபாடற்ற நீதித்துறை அவசியமாகிறது.

பாகுபாடற்ற நீதித்துறை அவசியம் என கர்னர் கருத்து தெரிவித்துள்ளார்:

"ஒரு சமுதாயம் சட்டமன்றம் இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் ஒரு நாகரிகமான அரசு நீதித்துறை இல்லாமல் இருக்க முடியாது."

நீதித்துறையின் சுயாதீனத்தை உறுதிப்படுத்தும் வழிகள்

நீதிபதிகளை நியமிக்கும் முறை:

நீதிபதிகளின் சுயாதீனத்தை உறுதிசெய்வதில் நியமனம் மிக முக்கியமானதாக உள்ளது. மூன்று முக்கியமான முறைகள் பொதுவாக செயல்படுத்தப்படுகின்றன:

- மக்கள் தெரிவு
- சட்டமன்றத்தால் தெரிவு
- நிர்வாகத்தால் நியமனம்

மக்கள் தெரிவு:

அமெரிக்காவின் சில மாநிலங்களில் மற்றும் சுவிட்சர்லாந்தின் சில கேண்டன்களில் நீதிபதிகள் மக்கள் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள். இது கோட்பாடில் சரியானதாக தோன்றினாலும், நிறைய சிக்கல்களைச் சந்திக்கிறது. ஒரு சட்ட புலத்தில் ஆழ்ந்த அறிவுள்ள நபர் மக்களிடையே பிரபலமடையாமல் விடப்படுகிறது. மேலும், மக்கள் சார்ந்த நீதிபதிகள் அரசியல் சாய்வு கொண்டவர்கள் ஆக வாய்ப்புள்ளது.

சட்டமன்றத்தால் தெரிவு:

சுவிட்சர்லாந்தில் நீதிபதிகள் சட்டமன்றத்தால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். ஆனால், இது அதிகாரமுறையையும் உரிமைகளை பாதிக்கக்கூடும்.

நிர்வாகத்தால் நியமனம்:

இது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மற்றும் சிறந்த முறையாக கருதப்படுகிறது. இந்தியா, இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் இது பயன்படுத்தப்படுகிறது.

நீண்டகால பணிக்காலம்:

நீதிபதிகளுக்கு நீண்டகால பதவியால் அவர்கள் பாதுகாப்புடன் தமது கடமையை மேற்கொள்ள முடியும். இந்தியாவில் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் 65 வயது வரை, உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 62 வயது வரை பதவியில் இருக்கலாம்.

சேவை பாதுகாப்பு:

நீதிபதிகளை பதவியில் இருந்து நீக்க வேண்டும் என்ற பயம் இல்லாமல் அவர்கள் சுயாதீனமாக செயல்பட வேண்டும். இந்தியாவில் நீதிபதிகளை ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையால் மட்டுமே நீக்க முடியும்.

தகுந்த ஊதியம் மற்றும் சலுகைகள்:

நீதிபதிகளுக்கு உயர் தர ஊதியம் மற்றும் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டால், அவர்கள் சுயாதீனமாக செயல்படுவதை உறுதி செய்ய முடியும்.

தனித்துவமான செயற்பாடு:

நீதித்துறையின் சுயாதீனத்துக்காக, நீதிபதிகள் நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக பொறுப்புகளை ஏற்க கூடாது.

ஊழலற்ற வேலைவாய்ப்பு:

நீதிபதிகள் தமது சேவை முடிவில் கூட அரசின் சலுகைகளைப் பெறுவதே அவர்களின் கடமைகளில் நடுநிலையான தீர்ப்புகளை உறுதிசெய்யும்.

நீதிமுரண் பார்வை (Judicial Review)

நீதிமுரண் பார்வை என்பது சட்டமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களையும் நிர்வாகம் எடுத்த நடவடிக்கைகளையும் நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்து, அவை அரசியலமைப்பு விதிகளை மீறினால் அவற்றை அமல்படுத்தாத படியாக அறிவிக்க முடியுமெனும் சக்தியாகும்.

இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றம் அறிகுறி 32 மற்றும் 136 மூலம் நீதிமுரண்

பார்வையை நடைமுறைப்படுத்துகிறது.

அறிகுறி 13 இன் கீழ் நீதிமன்றத்துக்கு இந்த சக்தி வழங்கப்பட்டுள்ளது:

அரசியலமைப்புக்கு முரணான சட்டங்கள் தவறானவை என்று அறிவிக்கப்படும்.

எந்த விதிகளும் குடிமக்களின் உரிமைகளை மீறக்கூடாது.

அமெரிக்காவை விட இந்திய நீதிமுரண் பார்வையின் வரம்பு குறைவாக உள்ளது.

இந்தியாவில் நீதியமைப்பின் மதிப்பீட்டு பரிமாணங்கள் முக்கியமாக இரண்டு அடிப்படைகளில் உள்ளன:

- a. சவாலுக்கு உள்ளான சட்டம் அதை உருவாக்கிய அதிகாரத்தின் எல்லைக்குள் வருகிறதா என்பதை பரிசீலிப்பது; மற்றும்
- b. இது அடிப்படை உரிமைகளைச் சுட்டிக்காட்டும் அரசியலமைப்பின் 3வது பகுதிக்கு ஒத்ததாக உள்ளதா என்பதை மதிப்பீடு செய்வது.

நீதிமன்ற மதிப்பீட்டில் பல சாதகங்கள் இருந்தாலும், இது கடுமையான விமர்சனங்களுக்கும் உள்ளாகியுள்ளது. முக்கியமான விமர்சனம் என்னவெனில், நீதிமன்ற மதிப்பீடு நீதித்திராணியாகவும், முழுவதுமாக ஜனநாயகமற்றதாகவும் மாறியிருக்கிறது. ஒரு ஆளுநிலையம் மற்ற இரண்டு ஆளுநிலைகளின் செயல்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்வது அசாதாரணமாகும். சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் மக்கள் விருப்பத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன, ஆனால் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை நீதித்திராணி (அது பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு அல்ல) ரத்து செய்வது ஜனநாயகமற்றதாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும், இது நீதித்திராணி மற்றும் நிர்வாகம் ஆகியவற்றிற்கிடையே மோதலை உருவாக்க முடியும்; இது இந்தியாவில்

பலமுறை நிகழ்ந்துள்ளது. இறுதியாக, முன்னேற்றமான சட்டங்கள் பழமைவாத நீதிபதிகளால் ரத்து செய்யப்படும் வாய்ப்பு எப்போதும் உள்ளது.

நீதியளித்தல் சுயாதீனம்

நீதியளித்தல் சுயாதீனம் என்பது நீதிமன்றங்கள் கொண்டுள்ள மதிப்பீட்டு அதிகாரத்திலிருந்து தோன்றுகிறது. இது அரசின் பிற ஆளுநிலைகள் பொதுக்குழு மீதான கடமைகளை நிறைவேற்ற அவர்களைத் தூண்டுவதில் நீதித்திராணி எடுத்துக்கொள்ளும் துணிச்சலான நிலைப்பாட்டைக் குறிக்கிறது.

அதிகாரம் ஒழுங்காக நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் போகும் போது மட்டுமே நீதிமன்றங்கள் தலையிடுகின்றன. இது குறைந்தபட்ச மற்றும் பாதிக்கப்படும் பிரிவினருக்கு நிவாரணத்தை வழங்குவதற்கான வழியாக செயல்படுகிறது. 'சுயாதீன நீதிபதி' என்றால் சட்டப்பணியை செயல்படுத்திக் கொண்டு சமூக பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் முக்கிய பங்கு வகிப்பவராகும். நீதிபதி வி. ஆர். கிருஷ்ணையர் குறிப்பிடுவது போல, "ஒவ்வொரு நீதிபதியும் either முன்னேற்ற திசையிலும் அல்லது பின்னோக்கி சாய்ந்தவாறும் செயல்படுவார்."

நீதிமன்றங்கள் பாச்சீவ் (passive) நிலையிலிருந்து சுயாதீனமான (activist) நிலைக்கு நகர்ந்துள்ளன. தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள சமூக பிரிவுகளுக்கான அடிப்படை உரிமைகளை செயல்படுத்த நீதிமன்றங்கள் முன்னேற்றமான தலையீடு மற்றும் நேர்மறையான நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளன. மேலும், நீதிமன்றங்கள் பொதுமக்கள் அவசியமான வழக்குகளில் கொஞ்சம் கூடுதல் பிரவேசம் செய்துள்ளன. இது சமூக மாற்றத்தை மேம்படுத்துவதற்கான வழியாக இருக்கிறது.

இந்தியாவில் நீதியளித்தல் சுயாதீனம்

இந்தியாவின் முதல் 30 ஆண்டுகளில் நீதியளித்தல் சுயாதீனம் அதிகமாக

பின்பற்றப்படவில்லை. 1973 ஆம் ஆண்டில் கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் மத்திய நிர்வாகத்துக்கு அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அமைப்பை' மாற்ற உரிமை இல்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது. 1980 மற்றும் 1990-களில் நீதிமன்றங்கள் அரசியல், சமூக, பொருளாதார பிரச்சனைகளை அதிகமாக கையாள தொடங்கின.

இந்தியாவில் நீதியளித்தல் சுயாதீனத்திற்கு முக்கியத்துவம் கிடைத்தது பொது நல வழக்கு (PIL) என்ற முறைமையின் மூலம். PIL என்பது மக்களின் நலனுக்காக ஒரு பாதிக்கப்பட்ட நபர் அல்லது பொது சிந்தனையுள்ள நபரால் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்கு ஆகும். முன்னாள் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி பி. என். பகவதி மற்றும் நீதிபதி வி. ஆர். கிருஷ்ணையர் போன்றோர் PIL முறையை மக்களுக்கான நீதியளிப்பு வழியாக பரவலாக மேம்படுத்தினர்.

நீதியளித்தல் சுயாதீனம் பெற்றுக்கொண்ட முக்கிய பகுதிகளில் குழந்தை தொழில், சுகாதாரம், அரசியல் ஊழல், கல்வி மற்றும் பொதுவாக மக்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல் போன்றவை அடங்கும். 1979 ஆம் ஆண்டில் பிகார் நீதிமன்றத்தில் நீதியளித்தல் சுயாதீனத்தின் மூலம் 'போதாத சீர் திருத்தம்' வழக்கு முக்கியமாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதன்பின் காவல் நிலையங்களில் பலாத்காரம், புதிதாக திருமணமான பெண்களின் எரிப்பு போன்ற பல சமூக பிரச்சினைகளை நீதிமன்றம் கவனத்தில் கொண்டது.

குல்தீப் நாயர் என்ற தலைசிறந்த பத்திரிகையாளர் கூறியதாவது: "மற்ற அமைப்புகள் செயல்படாமல் இருந்தால் அந்த வெற்றிடத்தை நீதியளித்தல் சுயாதீனம் நிரப்புகிறது."

நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனம் பொதுவாக நேர்மறையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது: உயர்ந்த அதிகாரங்களில் உள்ள ஊழல் வெளிப்படையாகியதும், சுற்றுச்சூழல் சட்டங்களை கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் பொது மக்களுக்கான நம்பிக்கையையும் சமூகத்தையும் அதிகரித்துள்ளது.

விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுவது போல, இது குறுகிய காலத்தில் பயனுள்ளதாக இருந்தாலும், முறைமைகளின் 'சமநிலையை' குலைக்கலாம். மேலும், ஆட்சியின் முறைமைகளை சீராக செயல்படுத்த இது தடையாக இருக்கக்கூடும்.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- அரசாங்கத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவின் முக்கியத்துவத்தை விவரிக்கவும்.
- நீதித்துறையின் முக்கியத்துவம் மற்றும் சமூக நீதியை நிலைநிறுத்துவதில் அதன் பங்கை ஆராய்க.

இயல் - 2

குடியரிமை - குடிமகனின் கடமைகள் - குடிமகனின் உரிமைகள் - பொருள் - உரிமைகள் எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படுகின்றன - அடிப்படை உரிமைகள்

நோக்கங்கள்

- குடிமகனின் உரிமைகளின் வகைகள்
- குடிமகனின் கடமைகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆய்வு செய்தல்:
- உரிமைகளை பாதுகாக்கும் நடைமுறைகள்

குடியரிமை என்பது ஒரு தேசத்திற்கும் அந்த குறிப்பிட்ட தேசத்தின் தனி நபருக்கும் இடையிலான உறவாக வரையறுக்கப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் குடிமகனாக அல்லது குடிமகனாக இருக்க ஒரு தனிநபரிடம் இருக்க வேண்டிய தரம் இது. குடியரிமை என்பது ஒரு நபர் ஒரு நாட்டின் கடமைகள் மற்றும் பொறுப்புகளில் உறுதியாக இருப்பதை உறுதி செய்கிறது. ஒரு நாடு தனது குடிமக்களுக்குத் தேவையான சமூக உரிமைகள் , அரசியல் உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் மற்றும் அவர்களுக்குத் தகுதியான சுதந்திரத்தை வழங்குவதன் மூலம் அவர்களின் நலனை உறுதி செய்கிறது. குடியரிமைச் சட்டம் என்பது ஒரு தனிநபரின் குடியரிமை உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு வகைச் செயலாகும். இந்தக் கட்டுரையில் , குடியரிமைச் சட்டம் 1955 மற்றும் அதன் திருத்தங்கள் பற்றி விரிவாக அறிந்து கொள்வீர்கள். இந்த வலைப்பதிவில் குடியரிமைச் சட்டம் 1955, இந்தியக் குடியரிமைச் சட்டம் 1955 மற்றும் குடியரிமைச் சட்டம் 1955 ஆகியவை எத்தனை முறை திருத்தப்பட்டன என்பதைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

குடியுரிமைச் சட்டம் 1955:

குடியுரிமைச் சட்டம் என்பது ஒரு குடிமகனின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை உறுதிப்படுத்தும் சட்டத்தால் இயக்கப்படும் ஒரு செயலாகும். குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 இந்திய தேசிய சட்டம் என்றும் பிரபலமாக அறியப்படுகிறது. தேசத்தின் தனிநபர்கள் இந்திய குடிமக்கள் என்ற நிலையை இது உறுதி செய்கிறது. இந்திய குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 உடன் இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு நபரின் குடியுரிமை நிலையை நிர்வகிக்கிறது. இந்தச் சட்டம் இந்திய நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டு 1955 டிசம்பர் 30 அன்று தொடங்கப்பட்டது.

குடியுரிமை கொள்முதல்:

- இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டம் 1955ன் படி, பின்வரும் வழிகளில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகன் அந்தஸ்தைப் பெறலாம்:
- பிறப்பு மூலம் குடியுரிமை இந்திய ஒருவர் பிறந்த இந்தியாவில் - பொருந்தும் குடியுரிமைக்கு
- வம்சாவளி மூலம் குடியுரிமை சேர்ந்த இந்தியாவைச் இது - பெற்றோருக்குப் பொருந்தும், ஆனால் குறிப்பிட்ட நபர் வெளிநாட்டில் பிறந்தவர்.
- பதிவு மூலம் குடியுரிமை கொண்ட மூதாதையர்களைக் இந்திய இது - பொருந்து தனிநபர்களுக்குப்
- இயற்கைமயமாக்கல் மூலம் குடியுரிமை நீண்ட இந்தியாவில் இது - தங்கியிருப்பவர்களுக்கானது காலம்
- பிரதேசத்தை இணைப்பதன் மூலம் குடியுரிமை இந்திய இது - உள்ள பிராந்தியத்தில் ஒரு இணைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தால்

.தனிநபர்களுக்கானது

- அஸ்ஸாம் ஒப்பந்தத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்குதல்.

குடியரிமை நீக்கம்:

இந்தியக் குடியரிமைச் சட்டம் 1955ன் படி, பின்வரும் நிபந்தனைகளின் கீழ்

ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனின் அந்தஸ்தில் இருந்து திரும்பப் பெறலாம். அவை:

- குடியரிமையைத் துறத்தல் உரிமைகளை குடியரிமை தனது நபர் ஒரு :
நிராகரித்தால் விருப்பத்துடன், சட்டப்பூர்வ முறையில் அவரது
குடியரிமை ரத்து செய்யப்படுகிறது.
- குடியரிமை நிறுத்தம் இந்திய ஒரு :குடிமகன் தானாக முன்வந்து
மற்றொரு நாட்டின் குடியரிமையை ஏற்றுக்கொண்டால், அவர்களின்
இந்திய குடியரிமை ரத்து செய்யப்படலாம்.
- குடியரிமை பறிப்பு .செய்யப்படுகிறது நேரடியாக அரசால் இந்திய இது :
குடியரிமை, பதிவு மற்றும் பிரிவு 5 மூலம் குடியரிமை பெற்றவர்களுக்கு
இது பொதுவானது பொதுவான சில செய்வதற்கான ரத்து குடியரிமையை .
:காரணங்கள்
- ஒரு நபர் தேசத்திற்கு எதிரான அல்லது அவமரியாதைக்குரிய சில
செயலையோ அல்லது பேச்சையோ செய்தால்.
- இந்தியக் குடியரிமையைப் பெறுவதில் ஒரு நபர் ஏமாற்றும்
செயல்களைச் செய்தால்.
- போரின் போது தேச விரோதிகளிடம் தேச ரகசியங்களைப் பகிர்ந்து
கொள்வது, வர்த்தகம் செய்வது அல்லது தெரிவிப்பது போன்ற தேச
விரோத செயல்களில் தனிநபர் ஈடுபட்டிருந்தால்.
- 7 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியாவுக்குத் திரும்பாத குடிமகன் மற்றும்

கல்வி மற்றும் தேசிய உத்தியோகபூர்வ காரணங்களைத் தவிர்த்து.

இந்தியாவுக்கு வெளியே வசிப்பவராக இருந்தால்.

குடியரிமை மற்றும் அரசியலமைப்பு:

இந்திய அரசியலமைப்பு விதி 1955 குடியரிமைச் சட்டம் தொடர்பான சில கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் இந்திய அரசியலமைப்பின் 5 முதல் 11 வரையிலான பிரிவுகள் அடங்கும்.

- குடியரிமை என்பது அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்தில் 5வது பிரிவின் மையமாக உள்ளது.
- பிரிவு 6 பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த சில தனிநபர்களின் குடியரிமை உரிமைகள் தொடர்பானது.
- பிரிவு 7 குறிப்பிட்ட பாகிஸ்தானிய குடியேற்றவாசிகளின் குடியரிமை உரிமைகள் பற்றியது.
- பிரிவு 8 இந்தியாவிற்கு வெளியே வாழும் இந்திய பாரம்பரியத்தின் சில நபர்களின் குடியரிமை உரிமைகளை முழுமையாக விவரிக்கிறது.
- ஒரு வெளிநாட்டு நாட்டின் குடியரிமையை விருப்பத்துடன் பெறுபவர் அந்த நாட்டின் குடிமகன் அல்ல என்பதை கட்டுரை 9 வெளிப்படுத்துகிறது.
- பிரிவு 10 குடியரிமை உரிமைகளை தொடர்வது பற்றி கூறுகிறது.
- சட்டத்தின் மூலம் குடியரிமைக்கான உரிமையை பாராளுமன்றம் எவ்வாறு நிர்வகிக்கலாம் என்பதை கட்டுரை 11 கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

குடியரிமை திருத்தம்:

குடியரிமைச் சட்டம் 1955 எத்தனை முறை திருத்தப்பட்டது என்ற கேள்விக்கான பதில் 5. சட்டம் இதுவரை ஐந்து முறை திருத்தப்பட்டுள்ளது. அவை:

- 1986: இது ஜனவரி 1950 மற்றும் ஜூலை 1987 க்கு இடையில் இந்தியாவில்

பிறந்தவர்களுக்கு இந்திய குடியரிமையை வழங்கியது.

- 2003: இருவரும் அல்லது பெற்றோர்களில் எவரேனும் இந்தியராக இருந்தால் மட்டுமே தனிநபருக்கு குடியரிமை வழங்கப்படும் என்று அது கூறுகிறது.
- 2005: பிரிவு 7A ஒரு புதிய பிரிவாக மாற்றப்பட்டது மற்றும் இந்திய வெளிநாட்டு குடிமக்கள் பதிவு விதிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
- 2015: இது பதிவு மற்றும் குடியரிமை மற்றும் வெளிநாட்டு குடியரிமை ஆகியவற்றைக் கையாள்கிறது.
- 2019: பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், சீக்கியர்கள், பார்சிகள், ஜெயின்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் உட்பட ஆறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், டிசம்பர் 14, 2014க்கு முன் இந்தியாவில் தங்கியிருக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்.

குடியரிமைச் சட்டம் 1955 என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் அல்லது தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நபரின் அடையாளத்தை வழங்கும் ஒரு முக்கியமான செயலாகும். இது தனிநபருக்குத் தேவையான அடிப்படை உரிமைகளை வழங்க உதவுகிறது. குடியரிமைச் சட்டம் 1955, இந்திய தேசத்தின் அடிப்படை உரிமைகளை அதன் தனிநபர்களுக்கு வழங்குவதால் மிகவும் முக்கியமானது. சட்டத்தின் வழக்கமான திருத்தம் மற்றும் சட்டத்தின் சரியான ஒழுங்குமுறை ஆகியவை குடியரிமைச் சட்டம் 1955 ஐ தனித்துவமாக்கியது மற்றும் பல சமூகப் பிரச்சினைகள் இருந்தபோதிலும் தேசத்தை நிலையானதாக இயக்குகிறது. .

குடிமக்களின் உரிமைகள்

மத்திய அரசு 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு சட்டத்தில்

வரையறுக்கப்பட்ட இந்தியாவில் பிறந்தவர் அல்லது அவரது பெற்றோர்களில் ஒருவர் அல்லது பாட்டி அல்லது தாத்தி ஆகியோரில் ஒருவர் பிறந்தவராக இருக்க வேண்டும்:

இந்திய குடிமகனாக கருதப்படுவார்

- அவர் 1948 ஜூலை 19-க்குப் பிறகு இந்தியாவில் குடியேறி வாழ்ந்தால் அல்லது
- 1948 ஜூலை 19-க்குப் பிறகு குடியேறியவராக இருந்தால், அவருக்கு இந்திய குடியரிமை பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் அரசால் இது வழங்கப்படும் அதிகாரியால் நியமிக்கப்பட்ட, மேலும் குடியரிமைக்கான விண்ணப்பம் அரசாங்கத்தின் முறைப்படி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
- 6 மாதங்களுக்கும் மேலாக இந்தியாவில் வசித்திருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்கு குடியேறியவர் குடிமகனாக

கருதப்பட மாட்டார்:

ஆனால் பாகிஸ்தானில் குடியேறிய பின்னர், அந்த நபர் சட்டத்தின் கீழ் மீண்டும் குடியேறி வசிப்பதற்கான அனுமதி பெற்றவர் என்றால், அவர் இந்திய குடியரிமைக்கான தகுதியைப் பெறுவார்.

வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்களுக்கு:

1935 இல் வரையறுக்கப்பட்ட இந்தியாவில் பிறந்தவர் அல்லது அவரது பெற்றோர்களில் ஒருவர் அல்லது பாட்டி அல்லது தாத்தி ஆகியோரில் ஒருவர் பிறந்தவராகவும், வெளிநாட்டில் வசிக்கும் நபராக இருந்தாலும், இந்திய அரசின் தொகு மூலம் குடியரிமை பெற விண்ணப்பிக்கலாம்.

வெளிநாட்டு குடியரிமை பெற்றால்:

➤ இந்திய குடியரிமையை இழப்பார்.

இந்திய பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்:

குடியரிமை பெற்றல் மற்றும் இழப்பு தொடர்பான விதிகளை உருவாக்கவும், புதுப்பிக்கவும் பாராளுமன்றம் முழுமையான அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.

1955 ஆம் ஆண்டில் குடியரிமை சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இது பின்வரும் வகையான குடியரிமைகளை வகைப்படுத்தியது:

1. பிறப்பால்
2. மரபுரிமை
3. பதிவு
4. இயல்பாக்கம்
5. பரப்பளவின் இணைப்பு

1986-ல் அசாம் கலவரம் காரணமாக குடியரிமை சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்பட்டு அருகி 6A சேர்க்கப்பட்டது.

இந்தியா குடியரிமை விதிகள்:

இந்தியாவில் பிறந்தவராகவும், அவரின் பெற்றோர்கள் இந்திய குடியரிமை கொண்டவராக இருந்தாலும், அவர் குடியரிமைக்கு தகுதியானவராக கருதப்படும்

குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள்

இப்போது, 'கல்வியின் உரிமை', 'தகவல் அறியும் உரிமை', 'அமைதியான முறையில் எதிர்ப்புக்கான உரிமை' போன்ற வார்த்தைகள் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும். பல நேரங்களில், உங்களுக்கும் சில உரிமைகள் உள்ளன

என்ற உணர்வு தோன்றும். அதே நேரத்தில், உங்களுக்கு மற்ற நபர்கள், சமூகம், நாடு அல்லது மனிதகுலம் ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்புகள் உள்ளன என்று உங்கள் ஆசிரியர் போன்ற ஒருவர் சொன்னிருக்கலாம். ஆனால், ஒவ்வொரு மனிதரும் உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார்களா அல்லது ஒவ்வொருவரும் தங்களின் கடமைகளைச் செய்யிறார்களா? இதற்கு பதில் இல்லை எனலாம்.

ஆனால், சில உரிமைகள் ஒவ்வொரு நபராலும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அனைவரும் ஏற்கிறார்கள். குறிப்பாக, நமது நாடு போன்ற ஜனநாயக நாட்டில், ஒவ்வொரு குடிமகனும் அனுபவிக்கக்கூடிய உரிமைகள் இருக்க வேண்டும். அதேபோல், ஜனநாயக குடிமகன்களால் செய்யப்படவேண்டிய சில முக்கியமான கடமைகள் உள்ளன.

இந்த காரணத்தால், இந்திய அரசியல் சட்டம் தனது குடிமகர்களுக்கு சில உரிமைகளை உத்தரவாதமாக வழங்குகிறது. இவை அடிப்படை உரிமைகள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு கூடுதலாக, இந்திய அரசியல் சட்டம் ஒவ்வொரு குடிமகனும் செய்ய வேண்டிய சில முக்கிய கடமைகளையும் பட்டியலிடுகிறது. இவை அடிப்படை கடமைகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

இந்த பாடம், அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை கடமைகள் பற்றிய விவரங்களை விளக்க முயல்கிறது.

அர்த்தம்

நாம் அடிக்கடி உரிமைகள் பற்றி பேசுகிறோம், ஆனால் 'உரிமைகள்' என்ற வார்த்தை என்ன அர்த்தம் என்று உங்களுக்கு தெரியுமா? உரிமைகள் என்பது மக்களுக்கிடையேயான தொடர்புகளுக்கான விதிமுறைகளாகும். இவை அரசு மற்றும் தனிநபர்கள் அல்லது குழுக்களின் செயல்பாடுகளுக்கு கட்டுப்பாடுகளையும் பொறுப்புகளையும் விதிக்கின்றன.

உதாரணமாக, ஒருவருக்கு வாழும் உரிமை இருக்குமானால், அவரை அல்லது அவரை கொல்லும் சுதந்திரம் மற்றவர்களுக்கு இருக்காது. உரிமைகள் என்பது ஒரு நபரின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான கோரிக்கைகளாகவும் சமூகத்தால் அல்லது அரசால் அங்கீகரிக்கப்படும்தாகவும் வரையறுக்கப்படுகின்றன. இவை சட்டம், சமூக ஒழுங்கு அல்லது ஒழுக்கக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் சுதந்திரம் அல்லது உரிமைக்கான அடிப்படை விதிமுறைகளாக இருக்கின்றன. உரிமைகள், சமூக மற்றும் கலாச்சாரத்தின் நிறுவப்பட்ட தூண்களாகக் கருதப்பட்டு, நாகரிகத்தின் அடிப்படையாகவும் பார்க்கப்படுகின்றன.

ஆனால், உரிமைகளுக்கு உண்மையான அர்த்தம் நபர்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றினால் மட்டுமே ஏற்படும்.

- கடமை என்பது ஒருவர் செய்ய வேண்டும் அல்லது எதிர்பார்க்கப்படும் செயலாகும்.
- உதாரணமாக, பெற்றோர் தங்கள் குழந்தையை கவனிக்க வேண்டும் என்ற கடமை கொண்டுள்ளனர்.
- உங்களுக்கும் உங்கள் பெற்றோருக்கு gegenüber கடமைகள் உள்ளன.
- ஆசிரியருக்கு மாணவர்களை கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கடமை உள்ளது.

உண்மையில், உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் என்பது வாழ்க்கைச்சக்கரத்தைச் சீராக நகர்த்தும் இரண்டு சக்கரங்களாகும். வாழ்க்கை மேலும் சீராகவும், இனிதாகவும் இருக்க உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கொன்று complement ஆக செயல்பட வேண்டும்.

- உரிமைகள் என்பது மற்றவர்களால் நமக்காக செய்யப்படும் செயல்கள்.

- கடமைகள் என்பது நாம் மற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய செயல்கள்.

அதனால், ஒரு உரிமையுடன் மற்றவர்களின் உரிமைகளை மதிக்கும் பொறுப்பும் வருகிறது.

- உரிமைகளுடன் வரும் பொறுப்புகள் கடமைகளின் வடிவத்தில் இருக்கும்.
- உதாரணமாக, பொதுப் பயன்பாடுகளை (போக்குவரத்து, சுகாதார சேவைகள் போன்றவை) பயன்படுத்தும் உரிமை நமக்கு இருந்தால், அதை மற்றவர்களும் பயன்படுத்த அனுமதிக்க வேண்டும் என்றது நமது கடமையாகும்.
- சுதந்திரத்தின் உரிமை நமக்கு இருந்தால், அதை தவறாக பயன்படுத்தாமல் மற்றவர்களுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது நமது கடமை.

அடிப்படைக் கடமைகள்

அரசியலமைப்பின் 42 வது திருத்தம் 1976 இல் இயற்றப்பட்டது. அதன் கீழ் அந்த ஆண்டின் தொடக்கத்தில் அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஸ்வரன் சிங் குழுவின் பரிந்துரைகளுக்குப் பிறகு அடிப்படை கடமைகள் சேர்க்கப்பட்டன. 86 வது திருத்தம், ஒவ்வொரு பெற்றோர் அல்லது பாதுகாவலர் மீதும் தங்கள் குழந்தை அல்லது வார்டுக்கு ஆறு முதல் பதினான்கு வயது வரையிலான கல்விக்கான வாய்ப்புகள் இருப்பதை உறுதி செய்யும் பொறுப்பை சுமத்தியது. 2002 இல் அடிப்படை பொறுப்புகளை 10 இல் இருந்து பதினொன்றாக உயர்த்தியது.

அரசியலமைப்பு, அதன் கடந்த காலத்தை போற்றுவதல், அதன் ஒருங்கிணைந்த கலாச்சாரத்தை பராமரித்தல் மற்றும் அதன் பாதுகாப்பிற்கு உதவுதல் போன்ற இந்தியாவின் தேசிய சின்னங்களை மதிப்பது மற்ற அடிப்படை பொறுப்புகளில் அடங்கும். அனைத்து இந்தியர்களும் பொதுவான சகோதரத்துவ

உணர்வை வளர்க்க வேண்டும், சுற்றுச்சூழலையும் பொதுச் சொத்துக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டும், அறிவியல் மனோபாவத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், வன்முறையைத் தவிர்த்து, வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்க பாடுபட வேண்டும்.

அடிப்படைக் கடமைகள் என்றால் என்ன?

அடிப்படைக் கடமைகள் இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படைக் கடமைகளில் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது (மற்றவை அரசின் அடிப்படைக் கடமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்). இவை குடிமக்கள் நிறைவேற்ற வேண்டிய தார்மீக மற்றும் குடிமைக் கடமைகள் அல்லது கடமைகள். இந்திய அரசியலமைப்பில் , இவை முதலில் நிறுவனர்களால் சேர்க்கப்படவில்லை, ஆனால் பின்னர் இது 42 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், 1976 மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.

அடிப்படை கடமைகளின் பட்டியல்

அரசியலமைப்பில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள இந்தியாவின் அடிப்படைக் கடமைகள் பின்வருமாறு:

1. அரசியலமைப்பிற்கு கட்டுப்பட்டு அதன் இலட்சியங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களான தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிக்க வேண்டும்.
2. சுதந்திரத்திற்கான நமது தேசியப் போராட்டத்திற்கு உத்வேகம் அளித்த உன்னத இலட்சியங்களைப் போற்றவும் பின்பற்றவும்.
3. இந்தியாவின் இறையாண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும்.
4. நாட்டைக் காக்கவும், தேச சேவை செய்ய அழைப்பு விடுக்கப்படும் போது

செய்யவும்.

5. மத, மொழி மற்றும் பிராந்திய அல்லது பிரிவு வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இந்திய மக்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கத்தையும் பொதுவான சகோதரத்துவ உணர்வையும் மேம்படுத்துதல்; பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும் செயல்களை கைவிட வேண்டும்.
6. நமது கலப்பு கலாச்சாரத்தின் வளமான பாரம்பரியத்தை மதிப்பிட்டு பாதுகாத்தல்.
7. காடுகள், ஏரிகள், ஆறுகள், வனவிலங்குகள் உள்ளிட்ட இயற்கை சூழலைப் பாதுகாத்து மேம்படுத்துதல் மற்றும் உயிரினங்கள் மீது கருணை காட்டுதல்.
8. அறிவியல் மனப்பான்மை, மனிதநேயம் மற்றும் விசாரணை மற்றும் சீர்திருத்த உணர்வு ஆகியவற்றை வளர்க்க.
9. பொதுச் சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் வன்முறையைக் கைவிடுவதற்கும்.
10. தனிநபர் மற்றும் கூட்டுச் செயல்பாட்டின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்க பாடுபடுதல், இதன் மூலம் நாடு தொடர்ந்து முயற்சி மற்றும் சாதனைகளின் உயர் மட்டங்களுக்கு உயரும்.
11. ஆறு முதல் பதினான்கு வயது வரையிலான அவரது குழந்தை அல்லது வார்டுக்கு கல்விக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குதல் (86வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 2002 மூலம் சேர்க்கப்பட்டது).

அடிப்படை கடமைகளின் அம்சங்கள்

அடிப்படைக் கடமைகளின் அத்தியாவசிய அம்சங்கள் கீழே

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

- அடிப்படை கடமைகள் இயற்கையில் நியாயமற்றவை என்று கூறப்படுகிறது, அதாவது அவை அடிப்படை உரிமைகளைப் போலவே நீதிமன்றங்களால் செயல்படுத்தப்படுவதில்லை என்று கூறப்படுகிறது.
- சில அடிப்படை உரிமைகள் குடிமக்கள் மற்றும் வெளிநாட்டவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன, ஆனால் அடிப்படை கடமைகள் இந்திய குடிமக்களுக்கு மட்டுமே.
- பகுதி IVA இன் கீழ் அவை நேரடியாகச் செயல்படுத்தப்படுவதில்லை, ஆனால் இதுபோன்ற செயல்களை நிர்வகிக்கும் வெவ்வேறு சட்டங்களின் முன்னிலையில் இந்தக் கடமைகள் மறைமுகமாகச் செயல்படுத்தப்படலாம். எடுத்துக்காட்டாக, தேசிய மரியாதையை அவமதிப்பதைத் தடுக்கும் சட்டம், 1971 தேசிய சின்னங்களை இழிவுபடுத்துதல் அல்லது எந்த விதமான அவமதிப்புக்கும் தடை விதிக்கிறது.

அடிப்படைக் கடமைகளின் முக்கியத்துவம்

அடிப்படை கடமைகள் அடிப்படை உரிமைகளுடன் பிரிக்கமுடியாத வகையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டின் முக்கியத்துவம் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது:

- குடிமக்கள் தங்கள் அரசியலமைப்பு உரிமைகளைப் பயன்படுத்தும்போது, அவர்கள் தங்கள் தேசத்திற்கும் பிற குடிமக்களுக்கும் தங்கள் கடமைகளைப் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இது தொடர்ந்து நினைவூட்டுகிறது.
- தேசியக்கொடி எரித்தல், பொதுச் சொத்துகளை அழித்தல், பொது ஒழுங்கை சீர்குலைத்தல் உள்ளிட்ட தேசத்திற்கு அவப்பெயரை

ஏற்படுத்தும் சமூக விரோத செயல்களுக்கு எதிராக பொதுமக்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இவை விளங்குகின்றன.

- இவை ஒழுக்கம் மற்றும் தேசபக்தியின் உணர்வை வளர்க்க உதவுகின்றன. செயலற்ற பார்வையாளர்களை விட செயலில் குடிமக்கள் ஈடுபாட்டின் மூலம் தேசிய இலக்குகளை அடைவதற்கு அவை பங்களிக்கின்றன.
- இது சட்டத்தின் அரசியலமைப்பை தீர்மானிக்க நீதிமன்றத்திற்கு உதவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, சட்டமன்றங்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு சட்டமும், அரசியலமைப்புச் சட்டப்பூர்வத்தன்மைக்காக நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டுவரப்படும்போது, அது ஏதேனும் அடிப்படைக் கடமையைச் செயல்படுத்தினால் அது நியாயமானதாகக் கருதப்படும்.
- அவை சட்டத்தால் செயல்படுத்தப்படலாம்; அடிப்படைக் கடமைகளை மீறும் எந்தவொரு வகையிலும் தண்டனை அல்லது தண்டனையை விதிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.

அடிப்படை கடமைகளின் விமர்சனம்

அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கடமைகளின் பகுதி IVA பின்வரும் காரணங்களுக்காக விமர்சிக்கப்பட்டது:

- அவர்களின் நியாயமற்ற தன்மை காரணமாக, எதிரிகள் அவற்றை ஒழுக்கக் கொள்கைகளின் தொகுப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். அரசியலமைப்பில் அவர்களின் இருப்பு சிலரால் தேவையற்றதாகக் கருதப்பட்டது. ஏனென்றால், அரசியலமைப்பில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள கடமைகளை மக்கள் அரசியலமைப்பில் சேர்க்காவிட்டாலும்,

அடிப்படையாக நிறைவேற்றுவார்கள்.

- சில பொறுப்புகள் தெளிவற்றதாகவும், குழப்பமானதாகவும், சராசரி மனிதனுக்குப் புரிந்துகொள்வது கடினமாகவும் இருக்கும்.
- வாக்களிப்பு, வரி செலுத்துதல், குடும்பக் கட்டுப்பாடு போன்ற முக்கியப் பொறுப்புகளை விட்டுவிடுவதால், கடமைகளின் பட்டியல் முழுமையடையவில்லை. உண்மையில், ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி மக்கள் வரி செலுத்த வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.
- சிலரின் கருத்துப்படி, அரசியலமைப்பின் நான்காம் பாகத்தின் பிற்சேர்க்கையாக அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்ப்பது அவற்றின் அர்த்தத்தையும் பொருத்தத்தையும் குறைத்து விட்டது. அடிப்படை உரிமைகளுடன் அவற்றைப் பராமரிக்க, பகுதி III க்குப் பிறகு அவை சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
- ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி பத்துக்கும் மேற்பட்ட அடிப்படைக் கடமைகளை முன்மொழிந்தது. இருப்பினும் அவை அனைத்தும் அரசியலமைப்பில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. குழுவின் முடிவுகளில் பின்வருபவை ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை:
 1. எந்தவொரு பொறுப்புக்கும் இணங்கத் தவறினால் அல்லது பின்பற்றத் தயாராக இல்லை என்றால், நாடாளுமன்றத்தால் தண்டிக்கப்படும்/தண்டிக்கப்படும்.
 2. ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை மீறுதல் அல்லது அரசியலமைப்பின் பிற விதிகளை மீறுதல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தால் விதிக்கப்படும் தண்டனைகள் / தண்டனைகள் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் சவால் செய்யப்படக்கூடாது.

3. வரி செலுத்த வேண்டும்.

முடிவுரை

எனவே, இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி IV A இன் 51A, அரசியலமைப்பின் முக்கியப் பிரிவுகளில் ஒன்றாகக் கூறப்படும் இந்திய குடிமக்களின் அடிப்படைக் கடமைகளைக் குறிக்கிறது. நினைவில் கொள்ள வேண்டிய மிக முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், அவை ரஷ்ய அரசியலமைப்பிலிருந்து பெறப்பட்டவை மற்றும் இவை ஒரு திருத்தத்தால் சேர்க்கப்பட்டன. அரசியல் சட்டத்தின்படி இவை நேரடியாகச் செயல்படுத்தப்படக் கூடியவை அல்ல.

அடிப்படை உரிமைகள் (Fundamental Rights)

வாழ்க்கைக்கு எப்படி காற்றும் ஒளியும் தேவையோ அதே போன்று மனிதனுடைய உரிமையான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை உரிமைகள் தேவைப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படை உரிமைகள் சர்வாதிகார ஆட்சியாளர்களிடமிருந்த மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதால் அவை நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அடிப்படை உரிமைகள் என்றால் கட்டுப்பாடற்ற வரம்பில்லாக உரிமைகளாகவும் இருக்கக்கூடாது. கட்டுப்பாடற்ற உரிமைகள் குழப்பத்தில் தான் முடியும். ஆகையால் அடிப்படை உரிமைகள் மேலுள்ள கட்டுப்பாடுகளையும் அரசியலமைப்பிலேயே சோ த்து விடுகிறார்கள்.

அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பகுதியில் 12வது விதியிலிருந்து 35வது விதி முடிய முப்பத்தி நான்கு விதிகள் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றி விவரிக்கின்றன. “ஒரு அரசில் மக்கள் அனுபவிக்கும் உரிமைகளைக் கொண்டே அந்த அரசின் தன

மைகளை அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று அரசியலறிஞர் லாஸ்கி கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். அடிப்படை உரிமைகள் இந்தியாவின் ‘மாக்னகாட்டா’ என்று புகழப்படுகிறது.

அடிப்படை உரிமைகளின் முக்கிய தன்மைகள்:

1. இந்திய அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்ற நாடுகளில் உள்ளதை விட மிகவும் விரிவானது. பெரும்பாலான உரிமைகள் இந்திய மக்களுக்கு மட்டுமே உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில உரிமைகள் அதாவது சட்டத்தின் முன் சமம், மத உரிமை போன்ற உரிமைகள் இந்தியர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், அந்நியர்களுக்கும் பொருந்தும்.
2. அரசியல் அமைப்பிலுள்ள உரிமைகள், அரசாங்கத்தின் மீதும் அதன் அதிகாரிகள் மீதும் சில அடிப்படையான தடைகளை விதிக்கின்றன. இவ்விதமான அடிப்படையான தடைகளுக்கு அரசாங்கமும், பாராளுமன்றமும் மட்டுமல்ல எல்லா விதமான அதிகாரிகளுக்கும் மத்திய மாநில அரசுகள், மத `திய மாநில சட்ட மன்றங்கள் மாவட்ட நிர்வாகங்கள், நகராட்சிகள் முதலியன கட்டுப்பட்டு செயலாற்ற வேண்டும்.
3. அடிப்படை உரிமைகளும் சில எல்லைக்குள்ளேயே உறுதிப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. கட்டுப்பாடற்ற உரிமைகள் சமூகப்பாதுகாப்புக்கும் அமைதிக்கும் ஊறுவிளைவிக்கும். இந்திய அரசியல் அமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் சோந்தே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டுதான் உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியும். சட்டங்களும் இயற்ற முடியும்.

4. 1967, பிப்ரவரி 27-ல் தலைமை நீதி மன்றத்தில் 17-வது அரசியல் அமைப்புத் திருத்ததின் மேல் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பின்படி அடிப்படை உரிமைகளை நீக்கவோ, திருத்தியமைக்கவோ, பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரமில்லை. இந்திய பாராளுமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றிய எந்தவிதத் திருத்தமோ கொண்டு வர முடியாது. அடிப்படை உரிமைகளுக்குப் புறம்பான எந்தவொரு சட்டமும், பாராளுமன்றத்தாலோ, மாநில சட்டசபைகளாலோ நிறைவேற்ற முடியாது. ஆனால் 1971-ல் நிறைவேற்றப்பட்ட 24-வது திருத்தத்தின்படி, அரசியலமைப்பிலுள்ள எந்தவொரு பகுதியையும் அடிப்படை உரிமைகள் உள்பட திருத்தியமைக்கும் அதிகாரம் இந்திய பாராளுமன்றத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
5. அடிப்படை உரிமைகளை உத்திரவாதம் செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், அவைகளை மக்கள் நிலை நாட்டிக் கொள்ளுவதற்கும் விதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. நீதிமன்றங்கள் மூலம் மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதற்கான கட்டளைகள் பிறப்பிக்கவும் நீதி மன்றங்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே ஒரு அடிப்படை உரிமையாகவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
6. அடிப்படை உரிமைகள், பாதுகாப்புப் படையினருக்கும் காவல் படையினருக்கும் அமுலாகாது அல்லது பொருந்தாது என்று கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படலாம். மேலும் தேசிய நெருக்கடி நடைமுறையில் இருக்கும் பொழுது உரிமைகள் தாமாகவே தள்ளி வைக்கப்படுகின்றன.

இந்திய அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள்:

அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. அவை தனிமனிதரின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக உள்ளது. ஆரம்பத்தில் அரசியலமைப்பில் 7 அடிப்படை உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் சொத்துரிமை என்பது 1978-ம் வருட 44வது அரசியலமைப்பு திருத்தப்படி எடுக்கப்பட்டு விட்டது. தற்போது சொத்துரிமை அரசியலமைப்பின் 12-வது பகுதியில் 300-வது விதியாக சாதாரண சட்ட உரிமையாகவே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே தற்போது 6 அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே உள்ளது. அவைகளை கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. சமத்துவ உரிமை: (Right to Equality)

சமத்துவ உரிமை 14 முதல் விதிகள் வரை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. சட்டத்தின் முன் இந்திய மக்கள் எல்லோரும் சமம். மக்களிடையே, மதம், இனம், வகுப்பு, பிறப்பிடம், பால் வேறுபாடுகளின்றி எல்லோரும் இந்நாட்டவர்கள் என்று சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும். நாட்டிலுள்ள சமூக வேறுபாடுகளை அகற்ற இந்த உரிமை அத்தியாவசியமாகிறது. எல்லோரும் சமம் என்று சமவாய்ப்புகளை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் சில விதி விலக்குகளும் உள்ளன. சமூகத்தில் பொருளாதாரத் துறையிலும் கல்வியிலும் பின்தங்கியவர்களுக்குத் தனியாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆட்சித் துறைக்கு நியமனம் செய்வதிலும், குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் இடங்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன. 14-ம் விதியில் குறிப்பிட்டுள்ள சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படைத் தன்மையாக உச்சநீதிமன்றம்

அறிவித்துள்ளது. எனவே இதனை அரசியலமைப்பு திருத்தம் மூலம் மாற்ற முடியாது.

சுதந்திர உரிமைகள்: (Right to Freedoms) அரசியலமைப்பில் 19-வது விதியின் கீழ் மிகவும் முக்கியமான ஆறு சுதந்திர உரிமைகள் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பின்வருமாறு:

1. கருத்துக்களை வெளியிடவும், பேசவும் உரிமை (Freedom of Speech Expression)

2. கூடுவதற்கு உரிமை (Freedom of Assembly)

3. சங்கங்கள் அமைத்துக் கொள்ள உரிமை (Freedom of Association)

4. நடமாட உரிமை (Freedom of Movement)

5. உறைவிடம், குடியேறுதல் பற்றிய உரிமை (Freedom to reside, settle),

6. வாழ்க்கைத் தொழில், வாணிகம் பற்றிய உரிமை (Freedom of profession, trade etc.)

ஆரம்பத்தில் 19-ம் விதியின் கீழ் ஏழு உரிமைகள் இருந்தன. ஆனால் 1978-ம் வருட 44-ம் அரசியல் சட்ட திருத்தத்தின்படி சொத்து வாங்கவும், வைத்திருக்கவும், விற்கவும் உள்ள உரிமை எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. 19வது விதியின் முன்பகுதியில் சுதந்திர உரிமைகள் சொல்லப்பட்டு பின் பகுதியில் அவைகளின் மேல் போடப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. உரிமையைத் தவறான வழியில் உபயோகித்து அவதூறு வழக்குகளில் முடியாதவாறு இருக்க வேண்டும்.

2. நீதிமன்றங்களை அவதூறாகப் பேசுவதற்கு பேச்சரிமையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.
3. சமூகத்திலுள்ள நன்னடத்தை நெறிகளுக்கு விரோதமாக இருக்கக் கூடாது.
4. நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்து நேராத வண்ணம் பேச்சரிமையை உபயோகிக்க வேண்டும்.
5. வெளிநாடுகளுடன் உள்ள நல்லுறவைப் பாதிக்கக் கூடாது.
6. பொது அமைதியைப் பாதிக்கக் கூடாது.
7. குற்றமோ கிளர்ச்சியோ செய்யத் தூண்டி விடும்படியாகப் பேச்சரிமை அமையக் கூடாது.

நாட்டில் பிரிவினைச் சக்திகளை ஒடுக்கவும் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கவும் 16-வது அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம் 1963-ல் நிறைவேற்றப் பட்டது. நாட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குத் தடையின்றிச் செல்ல உரிமையுண்டு. ஆனால் போர் முனைக்குச் செல்லுவதைத் தடை செய்யலாம். தொத்து நோயுள்ள வட்டாரத்திற்கு மற்ற பகுதியிலிருந்து மக்கள் போவதைத் தடுக்கலாம். அல்லது அமைதி ஒழுங்கு நிலை நாட்ட குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மக்களுடைய நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம். குடிமகன் எந்தவொரு தொழிலையும் வாணிபத்தையும் நடத்தலாம். ஆனால் தொழில்களைச் செய்ய வேண்டுமானால் குறிப்பிட்ட தகுதிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். 20-ம் விதி சட்டப்படியான நடவடிக்கை மூலம் அல்லாமல் எந்த குற்றம் சாட்டப்பட மனிதனும் அளவுக்கு அதிகமாகவும் கொடுங்கோன்மையுடனும் தண்டிக்கப்படக்கூடாது என்று கூறுகிறது. மேலும் இந்த விதியின் படி சட்டத்தை மீறினால் மட்டுமே ஒருவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். சட்டம் பரிந்துரைக்கும் தண்டனைக்கு மேலாக அதிகமான தண்டனை வழங்கப்படக்கூடாது. 21-ம் விதியின்படி எந்த

மனிதரிடமிருந்தும் சட்டப்படி அல்லாமல் வாழ்வையும், தனிசுதந்திரத்தையும் பறிக்கப்பட முடியாது. விதி எண் 21ன்படி அரசு 6 லிருந்து 14 வயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கு கட்டாய இலவச கல்வி வழங்கவேண்டும். இந்த விதி 2002 செய்யப்பட்ட 80வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி சேர்க்கப்பட்டது. 22-வது விதி எந்த ஒரு மனிதரும் கைது செய்யப்படுவதிலிருந்து, காவலில் வைக்கப்படுவதிலிருந்தும் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது.

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை:

ஆண், பெண் மற்றும் குழந்தைகளை விற்றல், வாங்குதல் மக்களை இழி தொழில் புரியச் செய்தல், கட்டாய இலவசப்பணி, அடிமைத் தொழில், கட்டாய உழைப்பு போன்றவை அரசியலமைப்பால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன்படி 14 வயதுக்குக் குறைவான சிறுவர் சிறுமிகளை தொழிற்சாலைகள், சுரங்கங்கள் போன்றவற்றில் பணிபுரியச் செய்வதும் கொத்தடிமை முறையும் அரசியலமைப்பில் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பொதுக் காரியங்களுக்காக அரசாங்கம் கட்டாயப் பணியைச் கொண்டு வரலாம். குற்றங்களுக்குத் தண்டனையாக கட்டாயப் பணியை அளிக்கலாம்.

மத உரிமை:

இது இந்தியர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் பொதுவானதாகும். அரசியலமைப்பின் 25-ம் விதியின் படி சில கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு, எல்லாருக்கும் எந்த விதமான மதக் கொள்கை களையும் கடைபிடிக்கவும், பின்பற்றவும் பரப்பவும் உரிமையுண்டு. 25 முதல் 28 வரையிலான விதிகள் மத உரிமை பற்றி கூறுகின்றன. 26-ம் விதிப்படி பொது அமைதி, சுகாதாரம், சமுதாய நீதிமொழிகள் இவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு எல்லா மத நிறுவனங்களுக்கும் தனித்து இயங்கலாம்.

தங்களுக்கு வேண்டிய அமைப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
அல்லது சொத்துக்களை

மாநிலங்கள் மக்கள் மீது வரி விதித்தல் மூலம் பெறப்படும் பணத்தை எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் மேம்பாட்டுக்கோ, பராமரிப்புக்காக செலவு செய்யக்கூடாது. 28-ம் விதியின்படி அரசு நிதி உதவியுடன் செயல்படும் கல்வி நிறுவனங்களில் எந்த சமயம் தொடர்பான போதனைகள் கூடாது.

பண்பாடு மற்றும் கல்வி உரிமை:

அரசாங்கத்தால் நேரிடையாக நடத்தப்படும் அல்லது அதன் உதவியுடன் நடத்தப்படும் கல்விக் கூடங்களில் படிப்பதற்காகச் சேர்க்கும் போது மதம், இனம், சாதி, மொழி அடிப்படையில் வேற்றுமை காட்டக் கூடாது என்று அரசியலமைப்பின் 29-ம் விதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த 29-ம் விதி சமய சிறுபான்மையினருக்கு மட்டுமல்லாமல் மொழி சிறுபான்மையினருக்கும் பாதுகாப்பு வழங்கி உள்ளது. உச்சநீதிமன்ற உத்தரவுபடி மொழியை பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உரிமையானது மொழியை பாதுகாப்பதற்காக போராட்டம் நடத்தும் உரிமையையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. அடுத்து 30-வது விதி மத, மொழி சிறுபான்மையினருக்கு மேலும் பல உரிமைகளை வழங்கியுள்ளது. இதன்படி எல்லா சிறுபான்மையினரும் கல்வி நிலையங்களை தொடங்கவும் நிர்வாகம் செய்யவும் உரிமை உண்டு.

சொத்துரிமை:

அரசியலமைப்பிலுள்ள 31, 31a, 31b, 31c, ஆகிய விதிகள் எல்லோருக்கும் சொத்துரிமையை உத்தரவாதம் செய்கின்றன. சொத்துக்கள் வைத்து அனுபவிக்கவும், விற்கவும் பின் சந்ததிகளுக்கு விட்டுச் செல்லவும் உரிமை உண்டு. சொத்துரிமை என்பது மிகவும்

விவாதத்துக்குரிய, பிரச்சனைக்குரிய சிக்கல் வாய்ந்த உரிமையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. 1978-ம் ஆண்டின் 44-ம் திருத்தச் சட்டம் சொத்துரிமையை அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலிலிருந்து அகற்றி விட்டது. இப்போது சொத்துரிமை சாதாரண சட்ட உரிமையாகவே உள்ளது.

சட்டப்படி பரிகாரம் தேடும் உரிமை

எல்லோருக்கும் தங்களுடைய அடிப்படை உரிமைகளை நீதிமன்றங்களின் முன் எடுத்துச் சென்று நீதி மன்றங்களின் மூலம் நிலைநாட்டிக் கொள்ள உரிமையுண்டு. இது அடிப்படை உரிமையாக அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகளை நிலை நாட்டுவதற்காக கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்றங்கள் மூலம் உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளலாம்.

“நீதி மன்றங்களின் முன் நிறுத்தல் உத்தரவு” அல்லது ஆட்கொணர்

நீதிப் பேராணை:

காரணமின்றிக் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள கைதி இதன் மூலம் பரிகாரம் தேடிக் கொள்ளலாம்.

இந்திய அரசியலமைப்புப்படி தலைமை நீதிமன்றமோ, மாநில நீதி மன்றங்களோ அனுமதிக்கப் பெற்ற நீதிமன்றங்களோ இந்த நீதி உத்தரவையிடலாம். பொது நலன்களைக் கருதி பொதுக் கடமைகளைச் செய்ய வைப்பதற்காகவே இந்த உத்தரவு அதிகாரம் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

“ஆவணக் கேட்பு நீதிப்பேராணை

ஒரு வழக்கை விரைவாகவும், சிறந்த முறையிலும் விசாரணை செய்து நீதி வழங்க வேண்டுமென்பதற்காக, கீழ் நீதிமன்றத்தில்

முடிவுறாதிருக்கும் வழக்கையும் அது சம்பந்தமான பதிவேடுகளையும் தனக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு அதற்கு உத்தரவிட தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரமுண்டு. கீழ் நீதிமன்றத்திற்குப் போதிய தகுதியில்லாத காரணத்திற்காகவும் வழக்கை மேல் மன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்குமாறு உத்தரவிடலாம். அரசாங்கம் அல்லது பொது நிறுவனங்களிடமிருந்து ஆட்சித்துறை வழக்குகளைத் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்குமாறு மேல் நீதிமன்றம் உத்தரவிடலாம்.

அதிகாரத்தை விளக்க வைத்தல் உத்தரவு” அல்லது

உரிமையேதுவினா:

ஒருவர் செயலொன்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியில்லாத போது, எந்த அதிகாரத்தின் கீழ் அது செய்யப்படுகிறதென்று விளக்கிக் கூறுமாறு அவருக்கு நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்து ஆராய்ந்த பிறகு, அதை நிச்சயிக்கின்றது.

தடை நீதிப்பேராணை:

கீழ் நீதிமன்றத்தில் நடக்கும் ஒரு வழக்கைப் பற்றிய விசாரணைகளை கீழ்க்கண்ட காரணங்களுக்காக, தடுத்து நிறுத்தி வைக்குமாறு அதற்கு உத்தரவிட மாநில உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. a) கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கை விசாரணை செய்ய அதிகாரமில்லை என்றும், b) இயற்கை நியதிகளுக்கு விரோதமாக அமைந்திருக்கிறதென்ற மாணத்திற்காகவும் விசாரணையை நிறுத்தி வைக்கலாம்.

படைவீரர்களும் அடிப்படை உரிமைகளும்:

அரசியலமைப்பின் 33-வது விதி படைவீரர்கள் மற்றும் பொது ஒழுங்கை நிலைநாட்டும் பணியில் மாற்றியமைக்கவும் பாராளுமன்றத்துக்கு அதிகாரம் அளித்துள்ளது. இந்த விதியின்

முக்கிய நோக்கம் மேற்கண்ட பிரிவினைத் தத்தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றவும் கட்டுப்பாட்டைக் காத்துப் பராமரிக்கவுமே ஆகும். இதன்படி பாராளுமன்றம் 1950-ல் ராணுவச் சட்டம், கடற்படைச் சட்டம், விமானப்படைச் சட்டம் ஆகிய சட்டங்களை இயற்றியது. 1966-ல் காவல் படை உரிமை கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் இயற்றியது. 34-வது விதியின் படி ராணுவச் சட்டம் அமுலில் உள்ள பகுதிகள் அடிப்படை உரிமைகளை வரையறைப்படுத்த பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாகரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. 35-வது விதியின் படி அடிப்படை உரிமைகளை கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களை இயற்ற பாராளுமன்றத்துக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு. மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது.

அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வரையறைகள்:

அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல. வரம்பற்ற உரிமைகள் ஒழுங்கற்ற செயற்பாடுகட்கே வழிவகுக்ககும்.

1. பொதுநலம் கருதிய வரையறைகள்

சமத்துவ உரிமை சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்றும் வாய்ப்புகள் சமமாக வழங்கப்பட வேண்டும் எனச் சொன்னாலும் சமுதாய நலன் கருதி அட்டவணைச் சாதியினரும் பிற்படுத்தப்பட 'டோரும் சிறப்புச் சலுகைகள் பெறுகின்ற வகையில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கூடும் உரிமை, பேச்சுரிமை மற்றும் சங்கம் அமைக்கும் உரிமை போன்றவைகளும் அரசின் பாதுகாப்பு, சட்டம் ஒழுங்கு போன்றவற்றிற்காக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

2. நெருக்கடி நிலைக்கால வரையறைகள்

நெருக்கடி நிலைப்பிரகடம் நடைமுறையின் இருக்கும் போது உறுப்பு 19 வழங்கும் சுதந்திரங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமாக ரத்துச் செய்யப்படலாம். உயிர் வாழும் உரிமையும், தனி நபர் சுதந்திர

உரிமையும் (விதி 21 மற்றும் 22) ரத்துச் செய்யப்பட முடியாது என 44வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் கூறுகிறது.

3. தடுப்புக் காவல் சட்டங்கள் மூலம் வரையறை

பல்வேறு காலக் கட்டங்களில் மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கங்களும் தடுப்புக் காவல் சட்டங்கள் பலவற்றை இயற்றியுள்ளன. தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டம், அத்தியாவசியப் பணிகள் பராமரிப்பு, அன்னியச் செலாவணிப் பராமரிப்பு மற்றும் கள்ளக் கடத்தல் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் பயங்கரவாதச் செயல்கள் தடுப்புச் சட்டம் போன்றவை சாதாரண நடைமுறைகளைப் பின்பற்றாமல் சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் கைது செய்யவும், காவலில் வைக்கவும் அரசாங்கங்கட்கு உரிமையை வழங்குகின்றன. இவை அடிப்படை உரிமைகளின் மீது வரையறைகளை உருவாக்குகின்றன.

4. ஒன்பதாவது அட்டவணையின் வரையறை

அரசியலமைப்பின் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்படும் சட்டங்கள் நீதிப்புணராய்விருந்து பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இவ்வட்டவணையில் இடம் பெறும் சட்டங்களை எரித்து எவரும் நீதிமன்றம் செல்ல இயலாது. அடிப்படை உரிமை எதனையும் பாதிக்கும் சட்டத்தை இதில் சேர்ப்பதன் மூலமாகவும் அடிப்படை உரிமையின் மீது வரையறை செய்யப்படலாம்.

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய மதிப்பீடு

1. விதிகளை விட விதிவிலக்குகள் அதிகம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகக் காட்டப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல. இவை கூறும் விதிகளை விட விதிவிலக்குகள் அதிகமாக உள்ளன. இவற்றை அடிப்படை உரிமைகள் என அழைப்பதை விட அடிப்படை உரிமைகள்

மீதான வரையறைகள் என்று அழைக்கலாம். இத்தகைய விமரிசனம் அரசியல் நிர்ணயச் சபையில் செய்யப்பட்டது.

2. பல உரிமைகள் விடுபட்டு விட்டன பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் கூறும் உரிமை பத்திரிக்கைச் சுதந்திரத்தைச் கூறவில்லை. வேலை பார்க்கும் உரிமை என்பது வழங்கப்படவில்லை. இவை அடிப்படை உரிமைகளில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அண்மைக்காலமாக வலுப்பெற்று வருகிறது.
3. விளங்காத மொழியமைப்பு அடிப்படை உரிமைகளைக் கூறும் விதிகள் சில சிறியனவாகவும் சில மிகப்பெரியனவாகவும் அமைந்துள்ளன. அவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சட்ட நுட்பம் மிக்கவையாகச் சாதாரணமானவர்களால் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமையவில்லை. சட்ட வல்லுநர்களின் விவாதங்கட்கு விருந்தளிக்கும் வகையில் அவை அமைந்துள்ளன.
4. ஒரு கையால் கொடுத்து மறுகையால் எடுப்பது அடிப்படை உரிமைகளை ஒருகையால் கொடுத்து விட்டு மறுகையால் எடுப்பது போன்று அமைந்துள்ளனர். அவற்றின் மீதான வரையறைகள் அவற்றைப் பயனற்றவையாக்குகின்றன. இத்தகைய கருத்தினை சாக்ளா என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
5. நீதிமன்றத்தின் மாறுபட்ட தீர்ப்புகள் அடிப்படை உரிமைகள் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை என்பதை நீதிமன்றங்களின் மாறுபட்ட தீர்ப்புகளே வெளிப்படுத்துகின்றன. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக ஒரு வழக்கில் சொன்ன தீர்ப்பினை அதே நீதி மன்றம் வேறொரு வழக்கில் முற்றிலும் மாறுபட்டுச் சொல்லியுள்ள நிலையைக் காணலாம். அடிப்படை உரிமைகள்

இந்திய அரசிலமைப்பின் முக்கிய அங்கம். அரசியல் நிர்ணயச் சபையில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான விமரிசனங்கட்கு டாக்டர். அம்பேத்கார் விடையளித்தார். இந்தியாவில் நிலவிய சூழ்நிலைகளைக் கருத்திற் கொண்டே அவை வடிவமைக்கப்பட்டன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். இந்திய அரசியல் அமைப்பில் உறுதிப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் நிரந்தரமானவை, புனிதமானவையாகும்.

அரசுக் கொள்கையின் வழிகாட்டி நெறிகள்

இந்திய அரசியல் அமைப்பின் நான்காவது பகுதியில் 36 லிருந்து 61 விதிகள் வரை வழிகாட்டி நெறிகள் கூறப்படுகின்றன. நாடாள்வதில் வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படைத் தன்மை வாய்ந்ததாகும். வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படை உரிமைகளும் நமது அரசியலமைப்பின் மனசாட்சியாக உள்ளது என்று கிரன்வில் ஆஸ்டின் கூறுகிறார். வழிகாட்டி நெறிகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பான அம்சம் என்று அம்பேத்கார் கூறுகிறார். அரசு வழிகாட்டி நெறிகளை அரசு பின்பற்றி நடைமுறைப்படுத்துகிறதா என்று மக்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்றார்.

வழிகாட்டி நெறிகளின் முக்கிய அம்சங்கள்:

அரசியல் துறையில், எப்படி வயது வந்த மக்களுக்கு ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள சம வாய்ப்புகள் உண்டோ அதே போன்று பொருளாதாரத்துறையிலும் சமத்துவம் நிலவ வேண்டும். இதற்கு வழிகாட்டி நெறிகள் அடிகோலுகின்றன. மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் கடமைகள் என்னவென்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

1. பொருளாதார சமூக அரசியல் தொடர்பான நெறிமுறைகள்:

மக்களுக்குச் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நீதியும், சமத்துவமும் கிடைக்கும். சாதி வகுப்புகளற்ற சமுதாயம் தோன்றும். கீழ்க்கண்ட

குறிக்கோள்களை அடைய நாட்டின் கொள்கைகள் அமைய வேண்டும். எல்லோருக்கும் ஆண் பெண் வேறுபாடின்றி, போதுமான வாழ்க்கை வசதிகள் கிடைக்க வேண்டும். பொதுநன்மைக்கு உகந்ததாக நாட்டின் செல்வம் பங்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். குழந்தைகளையும், இளைஞர்களையும், தவறான வழிகளில் பயன்படுத்தாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். எல்லோருக்கும் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகள் வேலையில்லாத போது உதவி முதிர்ந்த வயதில். நோய்க் காலங்களில் பண மருத்துவ உதவிகள் கொடுக்க வேண்டும். பதினான்கு வயதுக்குக் கீழ் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி தர வேண்டும். உணவு ஊட்டம், வாழ்க்கைத்தரம், பொது சுகாதாரம் இவைகளின் தரத்தை உயர்த்துதல். சுதந்திரம், மதிப்புள்ள சூழ்நிலைகளில், சுகாதாரமான முறையில் குழந்தைகள் வளர, வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் அவர்களுக்கு கிடைக்கும் படி செய்ய வேண்டும். பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளாலும் மற்ற குறைபாடுகளினாலும் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படுவதை சரி செய்வதற்காக இலவச சட்ட உதவி செய்து தரப்பட வேண்டும். தொழில் உற்பத்தி செய்யப்படும் நிறுவனங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு பங்கு அளிக்க வேண்டும். தம்முடைய சுற்றுப்புறத்தைப் பாதுகாத்து மேன்மையடையச் செய்யவும், நாட்டின் காட்டு வளத்தையும், வன விலங்குகளையும் பாதுகாக்கவும் அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்.

2. காந்திய கொள்கைகள் தொடர்பான நெறிகள்:

வேண்டிய அதிகாரங்களுடன் சுயமாக இயங்கும் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை ஏற்படுத்துதல். தனிப்பட்ட முறையிலும்,

கூட்டுறவு முறையிலும் குடிசைத் தொழில்களை வளர்த்தல். சமூகத்தில், பொருளாதாரம், கல்வித்துறை ஆகியவற்றில் பின்தங்கிய மக்களுடைய நலன்களைப் பாதுகாத்து, மேம்பாடு அடையச் செய்தல். உடல் நலத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் குடி, போதைப் பொருள்கள், மருந்துகள் முதலியவற்றை விலக்குதல். கால்நடையையும், பயிர்த்தொழிலையும் விஞ்ஞான முறையில் மாற்றியமைத்தல். பால் கொடுக்கும் கால்நடைகள், பசுக்கள் கன்றுகள் ஆகியவைகளின் கொலை வதையைத்தடுத்தல். தேசிய, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களைப் பாதுகாத்தல். நிர்வாகத் துறையிலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்து ஒரே மாதிரியான சிவில் சட்டத்தைக் கொண்டு வருதல். ஊராட்சி மன்றங்கள் வலுவாக்கப்பட்டு அவை சிறப்பான அமைப்புகளாக ஆக்க அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

3. உலக அமைதி தொடர்பான நெறிகள்:

உலக அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் காப்பாற்ற வேண்டும். வெளிநாடுகளுடன் நேர்மையான, தன்மதிப்புக் கெடாத வகையில் உறவு கொள்ளுதல். உடன்படிக்கையினால் வரும் கடமைகளுக்கும், பன்னாட்டுச் சட்டத்திற்கும் மதிப்புக் கொடுத்தல். நடுநிலைத் தீர்ப்பு மூலம் பன்னாட்டு வழக்குகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஊக்குவித்தல்.

பிற நெறிகள்:

சமுதாயத்தில் நலிந்த பிரிவுகள் குறிப்பாக அட்டவணை சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் சமுதாய அநீதி மற்றும் சுரண்டலில் இருந்து காக்கப்படவும், மேம்பாடு அடையவும் ஆவன செய்ய வேண்டும். மக்களின் உணவு சத்துள்ளதாக அமைந்து அவர்கள் உடல் நலம் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். போதை தரும் பானங்கள்

மற்றும் மருந்துப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதை தடை செய்ய வேண்டும். பெண்களுக்கு மகப்பேறு நிவாரணம் கிடைக்க வகை செய்யப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பின் 44-வது திருத்தத்தின்படி தனிநபர்களிடையே மட்டுமல்லாமல் மக்கள் பிரிவினர்களிடையேயும் காணப்படும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைக் களைய அரசு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

வழிகாட்டி நெறிகளும், அடிப்படை உரிமைகளும்:

அரசாங்கம் சிலவற்றைச் செய்யக் கூடாதென்று அடிப்படை உரிமைகள் தடைவிதிக்கின்றன. ஆனால் வழிகாட்டி நெறிகளோ அரசாங்கம் சமூக நலத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைகள் செய்கின்றன. அடிப்படை உரிமைகளை மக்கள் நீதிமன்றங்கள் மூலம் நிலை நாட்டிக் கொள்ளலாம். ஆனால் வழிகாட்டி நெறிகள் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவன அல்ல. வழிகாட்டி நெறிகளைச் செயல்படுத்தவில்லை என்று நீதிமன்றங்களில் வழக்கு தொடர முடியாது என்ற 45-வது விதி கூறுகிறது. நீதி மன்றங்கள் மூலம் அவைகளை மக்கள் நிலைநாட்டிக் கொள்ளவும் முடியாது. ஆட்சி செலுத்துவதற்கு அடிப்படை உரிமைகள் எவ்வளவு முக்கியமோ அதே போன்று வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படையானதாகும். 42-வது திருத்தத்தின்படி வழிகாட்டி நெறிகள் முன்வரிசையில் வைக்கப்பட்டு, அடிப்படை உரிமைகள் அதன் பின் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

25-வது அரசியலமைப்பைத் திருத்தத்தின்படி, வழிகாட்டி நெறிகளை செயல்படுத்துவதற்காக மத்திய பாராளுமன்றம் சட்டங்கள் நிறைவேற்றலாம். 39வது விதியில், உற்பத்திக்கான வளங்களும், செல்வமும் ஓரிடத்தில் குவிந்து விடுவதை தடுக்க வேண்டும். நாட்டின் செல்வங்கள் பொது நலனுக்காக பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ள வழிகாட்டி நெறியை செயல்படுத்துவதற்காக

கொண்டு வரப்பட்ட எந்தவொரு சட்டமும், அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதித்தாலும் குறைத்தாலும், அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானதாகாது என ஏப்ரல் 1973-ல் இந்தியத் தலைமை நீதிபதி ஒருமித்த தீர்ப்பை கூறியுள்ளார்.

மத்திய மாநில அரசுகளும், அதாவது பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலச் சட்டசபைகள் தங்கள் கொள்கைகளை உருவாக்கும் பொழுது வழிகாட்டி நெறிகளைக் குறிக்கோளாகக் கருத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நிறைவேற்றப்படக்கூடிய, நிலை நாட்டக்கூடிய, அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற விதிகளைத் தான் அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்க வேண்டுமேமொழிய நீதி நெறிகளான வழிகாட்டி நெறிகளைச் சேர்ந்திருக்கக்கூடாது என்கிறார் பேராசிரியர் வீயர், என்றாலும் வழிகாட்டி நெறிகளால் சில நன்மைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சமூக பொருளாதார அரசியல் சமத்துவம் ஏற்படுவதற்கும், சமூக நல நாடு ஏற்படுவதற்கும் வழிகாட்டி நெறிகள் அடிகோலுகின்றன. இதனால், வழிகாட்டி நெறிகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்காக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அடிப்படை உரிமைகளும் வழிகாட்டி நெறிகளுள் இந்திய அரசியலமைப்பின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றிடையே சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

அடிப்படை உரிமைகள்	வழிகாட்டி நெறிகள்
இவை அரசியலமைப்பின் 3வது பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. (உறுப்புகள் 12 முதல் 35 வரை)	இவை அரசியலமைப்பின் 4வது பகுதியில் உள்ளன. (உறுப்புகள் 36 முதல் 51 வரை)
இவை அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் மாதிரியில் அமைந்துள்ளன.	இவை அயர்லாந்து அரசியலமைப்பின் மாதிரியில் அமைந்துள்ளன.
இவை மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக வழங்கப்பட்டுள்ளன.	இவை அரசின் செயற்பாட்டிற்காகக் கூறப்பட்டுள்ளன.
இவை சட்டரீதியானவையாகும். அரசியலமைப்பில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன.	மக்கள் சார்ந்துள்ள இவை அமைந்துள்ளன. மக்களின் பாராட்டைப் பெறுபவையாகவுள்ளன.
பாதிக்கப்பட்டால் மக்கள் நீதி மன்றம் சென்று நிவாரணம் பெறலாம்.	இவை நடைமுறைப்படுத்தப்படா விட்டால் யாரும் நீதிமன்றம் சென்று வழக்கு தொடர முடியாது.
எதிர்மறையாக இவை அமைந்துள்ளன. அரசு எவற்றைச் செய்யக் கூடாது என்பதை அதிகம் கூறுகின்றன.	நேர்மறையாக இவை அமைந்துள்ளன. அரசு எதைச் செய்ய வேண்டும் என வழிகாட்டுகின்றன.
இவற்றின் நோக்கம் மக்கள் மக்களாட்சியின் பயன்களைப் பெறச் செய்வதாகும்.	இவற்றின் நோக்கம் மக்கள் நல அரசை உருவாக்குதல் ஆகும்.
இவ்வுரிமைகளின் வாயிலாக ஒவ்வொரு குடிமகனின் ஆளுமையையும் வளர்த்துக் கொள்ள முடியும்.	இக்கொள்கைகள் தனி மனிதனை இலக்காக்காமல் ஒட்டு மொத்தச் சமுதாய நலனைக் கருத்திற் கொண்டுள்ளன.
அடிப்படை உரிமை பெரிதா வழிகாட்டி நெறி பெரிதா எனும் கேள்வி பலமுறை எழுந்துள்ளது. வழிகாட்டி நெறி அடிப்படை உரிமைகளைவிட முக்கியமானது.	வழிகாட்டி நெறி அடிப்படை உரிமையைவிட மேலானது என்பதை 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உறுதி செய்துள்ளது.
அடிப்படை உரிமைகள் இந்தியாவை அரசியல் ரீதியான மக்களாட்சியாக்க உதவுகின்றன.	வழிகாட்டி நெறிகள் இந்தியாவைச் சமுதாய மற்றும் பொருளாதாரரீதியான மக்களாட்சியாக்க உதவுகின்றன.

வழிகாட்டி நெறிகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுதல்:

வழிகாட்டி நெறிகள் அடங்கிய பட்டியல் நீளமானதாக இருந்தாலும் அதிலுள்ள அநேக நெறிகள் 1950-ம் ஆண்டிலிருந்து மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் அமைந்த அரசுகள் நிறைவேற்றியுள்ளன.

1. இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள 11-ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலம் சமுதாய, பொருளாதார நீதியை ஏற்படுத்தும் விதமாக திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
2. எல்லா மாநிலங்களுமே நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றி ஜமீன்தார் முறை, ஜாகிர்தார் முறையை ஒழித்துள்ளன. நில

உச்சவரம்பு நிலை நாட்டப்பட்டுள்ளது. உபரி நிலங்கள் நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

3. குறைந்த பட்சக்கூலிச்சட்டம் (1945), போனஸ் சட்டம் 1965, குழந்தை தொழிலாளர் ஒழிப்பு சட்டம் 1986, கொத்தடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் 1976 போன்றவை மூலம் தொழிலாளர் நலம் பேணப்பட்டுள்ளது.
4. மகப்பேறு நலன் சட்டம் 1961, சம ஊதியச் சட்டம் 1971, ஆகியவை இயற்றப்பட்டு பெண்கள் நலன் பேணப்பட்டுள்ளது.
5. சாதாரண மக்களுக்காக நிதி ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி 1956-ல் ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனம், 1969-ல் 14 வங்கிகள் 1971-ல் பொதுக் காப்பீட்டு நிறுவனம் ஆகியவை தேசிய மயமாக்கப்பட்டது. 1971-ல் மன்னர் மானியம் ஒழிக்கப்பட்டது.
6. சட்டப்பணி ஆணையச் சட்டம் 1971-ல் இயற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் ஏழைகளுக்கு இலவச சட்ட உதவி அளிப்பதற்கான வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. சட்டப்பிரச்சினைகளைச் சமாதானமாக தீர்க்க லோக் அதலத்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
7. கிராமப்புறங்களில் குடிசைத் தொழில் வளர்ச்சிக்கான, சாதி மற்றும் கிராம தொழில் வாரியம் தேசிய சிறு தொழில்களும், கைத்தறி வாரியம், கைவினைப் பொருள் வாரியம் போன்றவைகள் அமைக்கப்பட்டு செயல்பட்டு வருகின்றன.
8. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம் 1952, மலைப்பகுதி வளர்ச்சித் திட்டம் 1960, குறைந்த பட்ச தேவை திட்டம் 1974, ஜவஹர் யோஜ் கர் யோஜ் 1989, சம்பூர்ண கிராம்னா ஜோஜ் கர் யோஜ் 2001, தேசிய கிராமப்புற வேலை வாய்ப்பு உறுதித்திட்டம் 2006 போன்றவை செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

9. 73, 74-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மூலம் மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத் ராஜ் முறை பல மாநிலங்களில் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகிறது.
10. தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடி இன மக்கள் நலன்களைப் பேண, தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் 1989-ல் இயற்றப்பட்டது. மேலும் 1990-ம் வருட 65-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியின மக்களுக்காக தேசிய ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது.
11. 1973-ம் வருட கிரிமினல் சட்டத்தொகுப்பின் படி நிர்வாகத் துறையிலிருந்து நீதித்துறை பணி விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. STU.
12. 1951-ல் பழங்கால வரலாற்று சின்னம் மற்றும் தொல்லியல் பகுதி பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது.
13. நாடு முழுவதும் ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டு மக்களுக்கு இலவச மருத்துவ சேவை செய்யப்பட்டு வருகிறது.
14. சில மாநிலங்களில் பசுவதைத் தடைச் சட்டம் இயற்றிப்பட்டுள்ளது.
15. பல மாநிலங்களில் முதியோர் ஓய்வூதியத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
16. பொருளாதார, கல்வித்துறையில் பின் தங்கியுள்ள மக்களுக்கு கல்விக் கூடங்களிலும் வேலைகளில் அமர்த்தப்படுதலிலும், பதவி உயர்விலும் இட ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றி அநேக வழிகாட்டி நெறிகளை நிறைவேற்றியுள்ளன.

மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு

மனித உரிமைகள் என்பது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ள பிரிக்க முடியாத உரிமைகள் என்பதை நாம் ஏற்கனவே அறிவோம். ஆனால் இந்த உரிமைகளை நாம் எவ்வாறு அணுகுவது? இந்த உரிமைகள் மாநிலங்களால் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்கான ஆதாரங்களை எங்கே காணலாம்? இந்த உரிமைகள் எவ்வாறு செயல்படுத்தப்படுகின்றன?

உள்நாட்டு மனித உரிமைகள்

மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புகள் மற்றும் புரிதல்கள் தேசிய மட்டத்தில் வளர்ச்சிகள் மற்றும் பொறிமுறைகளை இறுதியாக நம்பியுள்ளன என்று சொல்லாமல் போகிறது. தேசிய அளவில் நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்கள், கொள்கைகள், நடைமுறைகள் மற்றும் வழிமுறைகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு முக்கியமாகும். எனவே, மனித உரிமைகள் தேசிய அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்ட அமைப்புகளின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதும், மனித உரிமைகள் தரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் நீதி வல்லுநர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படுவதும், மனித உரிமை மீறல்கள் கண்டனம் செய்யப்பட்டு அனுமதிக்கப்படுவதும் முக்கியம். தேசிய தரநிலைகள் அதிக நேரடி தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன மற்றும் தேசிய நடைமுறைகள் பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச மட்டங்களில் உள்ளதை விட அணுகக்கூடியவை. எலினோர் ரூஸ்வெல்ட் கவனித்தபடி:

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, உலகளாவிய மனித உரிமைகள் எங்கிருந்து தொடங்குகின்றன? சிறிய இடங்களில், வீட்டிற்கு அருகில் - உலகின் எந்த வரைபடத்திலும் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு நெருக்கமாகவும் சிறியதாகவும் இருக்கும். ஆயினும் அவை தனிப்பட்ட நபரின் உலகம்: அவர் வாழும் சுற்றுப்புறம்;

அவர் படிக்கும் பள்ளி அல்லது கல்லூரி; அவர் வேலை செய்யும் தொழிற்சாலை, பண்ணை அல்லது அலுவலகம். ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும், குழந்தையும் சம நீதி, சம வாய்ப்பு, சமமான கண்ணியம் பாகுபாடின்றி நாடும் இடங்கள் இப்படித்தான். இந்த உரிமைகள் அங்கு அர்த்தமுள்ளதாக இல்லாவிட்டால், அவை எங்கும் சிறிய அர்த்தத்தை கொண்டிருக்கவில்லை.²

எனவே உரிமைகளை மதிக்க, மேம்படுத்த, பாதுகாக்க மற்றும் நிறைவேற்றுவது மாநிலத்தின் கடமை முதன்மையானது. மேலும் பிராந்திய அல்லது சர்வதேச நீதிமன்றங்களின் துணை நிறுவனமானது, முக்கியமாக அரசு வேண்டுமென்றே அல்லது தொடர்ந்து உரிமைகளை மீறும் இடங்களில் செயல்படும். தேசிய மட்டத்தில் மீறல்கள் நிகழ்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்வதற்கு பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச பொறிமுறைகளை எவ்வாறு நாடுவது அவசியமானது என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் அனைவரும் அறிவோம். பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச அக்கறை அல்லது உதவி உள்நாட்டில் உரிமைகளைப் பெறுவதற்கான தூண்டுதலாக இருக்கலாம், ஆனால் அது அனைத்து உள்நாட்டு வழிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டு தீர்ந்துவிட்டால் மட்டுமே செய்யப்படுகிறது. இந்த காரணத்திற்காகவே, இந்த பகுதியின் எஞ்சிய பகுதியை சரியாக இந்த காட்சிக்கு அர்ப்பணிக்கிறோம். மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு போதுமான பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய உள்நாட்டு அமைப்புகள் தவறிவிட்ட இடத்தில் என்ன இருக்கிறது?

மனித உரிமைகள் ஒப்பந்தங்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன

சர்வதேச அளவில், மாநிலங்கள் ஒன்றிணைந்து மனித உரிமைகள் விஷயத்தில் சில ஒப்பந்தங்களை உருவாக்கியுள்ளன. இந்த ஒப்பந்தங்கள் மாநிலங்களுக்கான நடத்தைக்கான புறநிலை தரநிலைகளை நிறுவுகின்றன,

தனிநபர்களுக்கு சில கடமைகளை விதிக்கின்றன. அவை இரண்டு வகைகளாக இருக்கலாம்: சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்டவை அல்லது பிணைக்கப்படாதவை.

ஒரு ஒப்பந்தம், மாநாடு அல்லது உடன்படிக்கை என அழைக்கப்படும் ஒரு பிணைப்பு ஆவணம், தேசிய அளவில் மனித உரிமைகளை செயல்படுத்த மாநிலங்களின் தன்னார்வ உறுதிப்பாட்டைக் குறிக்கிறது. மாநிலங்கள் தனித்தனியாக ஒப்புதல் அல்லது அணுகல் மூலம் இந்த தரங்களுக்கு கட்டுப்படுவதற்கு உறுதியளிக்கின்றன (ஆவணத்தில் கையொப்பமிடுவது பிணைப்பை ஏற்படுத்தாது, இருப்பினும் இது இதை எளிதாக்குவதற்கான விருப்பத்தை பிரதிபலிக்கிறது). ஒப்பந்தங்களின் சட்டத்தின் மீதான 1969 வியன்னா உடன்படிக்கைக்கு இணங்க மாநிலங்கள் முன்பதிவுகள் அல்லது அறிவிப்புகளை செய்யலாம், இது ஆவணத்தில் உள்ள சில விதிகளில் இருந்து அவர்களுக்கு விலக்கு அளிக்கிறது, அவற்றில் முடிந்தவரை கையெழுத்திடுவதற்கான யோசனை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சில மனித உரிமைகள் விதிகளுக்கு இணங்குவதாக உறுதியளிக்கும் ஒரு அரசை வைத்திருப்பது சிறந்தது! எவ்வாறாயினும், இந்த பொறிமுறையானது சில சமயங்களில் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படலாம் மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மறுப்பதற்கான சாக்குப்போக்காக பயன்படுத்தப்படலாம், சில பகுதிகளில் சர்வதேச ஆய்வுக்கு "தப்பிக்க" ஒரு மாநிலத்தை அனுமதிக்கிறது.

எவ்வாறாயினும், மனித உரிமைகள் தேசிய மட்டத்தில் பிணைப்புச் சட்டத்தையும் ஊடுருவியுள்ளன. சர்வதேச மனித உரிமைகள் நெறிமுறைகள், தேசிய அரசியலமைப்புகள் மற்றும் பிற சட்டங்களில் இத்தகைய தரநிலைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு மாநிலங்களை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளன. தேசிய அளவில்

மனித உரிமை மீறல்களுக்கு பரிகாரம் செய்வதற்கான வழிகளையும் இவை வழங்கலாம்.

இதற்கு நேர்மாறாக, கட்டுப்பாடற்ற கருவி என்பது அடிப்படையில் மாநிலங்களின் ஒரு அறிவிப்பு அல்லது அரசியல் உடன்படிக்கையாகும். இதன் விளைவாக அனைத்து முயற்சிகளும் உரிமைகளின் தொகுப்பைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு செய்ய எந்த சட்டப்பூர்வ கடமையும் இல்லை. இது வழக்கமாக நடைமுறையில், உத்தியோகபூர்வ (அல்லது சட்டப்பூர்வ) நடைமுறைப்படுத்தல் வழிமுறைகள் இல்லை, இருப்பினும் வலுவான அரசியல் உறுதிப்பாடுகள் உள்ளன.

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபையின் கூட்டங்கள் அல்லது குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் நடைபெறும் ஐ.நா மாநாடுகள் பெரும்பாலும் ஐக்கிய நாடுகளின் பிரகடனம் அல்லது " மென்மையான சட்டம்" என்று குறிப்பிடப்படும் பிணைப்பு அல்லாத ஆவணத்தில் விளைகின்றன. அனைத்து மாநிலங்களும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினர்களாக இருப்பதன் மூலமோ அல்லது மாநாட்டில் பங்கேற்பதன் மூலமோ, வெளியிடப்பட்ட பிரகடனத்துடன் உடன்படுவதாகக் கருதப்படுகிறது. மனித உரிமைகளை அங்கீகரிப்பது, தேசிய அளவில், ஒரு மாநிலத்திற்கும் அதன் மக்களுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக இருக்க வேண்டும். தேசிய அளவில் மனித உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்படும் போது, அவை முதன்மையாக ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள் மீதான அரசியல் அர்ப்பணிப்பாக மாறும்.

முக்கிய சர்வதேச ஆவணங்கள்

இத்தகைய பாதுகாப்பை வழங்கும் பரந்த கருவிகள் மூலம் மனித உரிமைகளின் முக்கியத்துவம் பெருகிய முறையில் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது.

இது மனித உரிமை ஆர்வலர்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஒட்டுமொத்த மக்களுக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகவே பார்க்க வேண்டும். இத்தகைய வெற்றியின் ஒரு தொடர்ச்சியானது மனித உரிமை நூல்கள் (கருவிகள்) மற்றும் செயல்படுத்தும் நடைமுறைகளின் ஒரு பெரிய மற்றும் சிக்கலான அமைப்பை உருவாக்குவதாகும்.

மனித உரிமைகள் கருவிகள் பொதுவாக மூன்று முக்கிய வகைகளின் கீழ் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன: புவியியல் நோக்கம் (பிராந்திய அல்லது உலகளாவிய), வழங்கப்பட்ட உரிமைகளின் வகை மற்றும், பொருத்தமான இடங்களில், குறிப்பிட்ட வகை நபர்கள் அல்லது குழுக்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது.

ஐநா அளவில் மட்டும், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஆவணங்கள் உள்ளன, மேலும் பல்வேறு பிராந்திய மட்டங்களில் உள்ளவற்றைச் சேர்த்தால், எண்ணிக்கை மேலும் அதிகரிக்கிறது. இந்தக் கருவிகள் அனைத்தையும் நாங்கள் இங்கே கருத்தில் கொள்ள முடியாது, எனவே இந்த பிரிவு மனித உரிமைகள் கல்வியின் நோக்கத்திற்காக *திசைகாட்டியில்* மிகவும் பொருத்தமானவற்றை மட்டுமே கையாளும் :

பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆவணங்கள் மற்றும் பிற மனித உரிமைகள் கருவிகளின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்துள்ளன, குறிப்பாக சர்வதேச உரிமைகள் மசோதாநாடு அகதிகள்),.. இனப்படுகொலை மாநாடு மற்றும் சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டத்தை நிவர்த்தி செய்யும் கருவிகள். இந்த கையேட்டில் ஆராயப்பட்ட குறிப்பிட்ட சிக்கல்கள் அல்லது பயனாளிகள் தொடர்பான ஆவணங்கள்

முக்கிய ஐரோப்பிய ஆவணங்கள்.

ஐக்கிய நாடுகளின் கருவிகள்

948 ஆம் ஆண்டு ஐநா பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மனித உரிமைகளுக்கான உலகளாவிய பிரகடனம் மிக முக்கியமான உலகளாவிய மனித உரிமைகள் கருவியாகும். இது மிகவும் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதன் ஆரம்ப கட்டமைக்கப்படாத தன்மை மாறிவிட்டது. மேலும் அதன் பெரும்பகுதி இப்போது வழக்கமான சர்வதேச சட்டத்தின் அடிப்படையில் சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்டதாக அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான பிற சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய கருவிகள் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான உள்நாட்டு அரசியலமைப்புகள் மற்றும் பிற சட்டங்கள் உத்வேகம் பெற்ற மனித உரிமைகள் கருவியாகும். UDHR ஆனது மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களை முன்வைக்கும் முன்னுரை மற்றும் 30 கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இது உலகில் உள்ள அனைத்து ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் எந்த பாகுபாடும் இல்லாமல் உரிமை உள்ளது. இது சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மற்றும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளை உள்ளடக்கியது:

- சமத்துவத்திற்கான உரிமை
- பாகுபாட்டிலிருந்து விடுதலை
- வாழ்க்கை உரிமை, சுதந்திரம், தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு
- அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை
- சித்திரவதை மற்றும் இழிவான சிகிச்சையிலிருந்து விடுதலை
- சட்டத்தின் முன் ஒரு நபராக அங்கீகரிக்கும் உரிமை
- சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்திற்கான உரிமை

- தகுதி வாய்ந்த தீர்ப்பாயம் மூலம் தீர்வு காணும் உரிமை
- தன்னிச்சையான கைது மற்றும் நாடுகடத்தலில் இருந்து விடுதலை
- நியாயமான பொது விசாரணைக்கான உரிமை
- குற்றம் நிரூபிக்கப்படும் வரை நிரபராதியாகக் கருதப்படும் உரிமை
- தனியுரிமை, குடும்பம், வீடு மற்றும் கடிதத் தொடர்பு ஆகியவற்றில் தலையிடுவதிலிருந்து விடுதலை
- நாட்டிற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் சுதந்திரமாக நடமாடுவதற்கான உரிமை
- துன்புறுத்தலில் இருந்து மற்ற நாடுகளில் புகலிடம் பெறும் உரிமை
- ஒரு தேசியத்திற்கான உரிமை மற்றும் அதை மாற்றுவதற்கான சுதந்திரம்
- திருமணம் மற்றும் குடும்பத்திற்கான உரிமை
- சொந்த சொத்து உரிமை
- நம்பிக்கை மற்றும் மத சுதந்திரம்
- கருத்து மற்றும் தகவல் சுதந்திரம்
- அமைதியான கூட்டம் மற்றும் சங்கத்தின் உரிமை
- அரசாங்கத்திலும் சுதந்திரமான தேர்தல்களிலும் பங்கேற்கும் உரிமை
- சமூக பாதுகாப்பு உரிமை
- விரும்பத்தக்க வேலை மற்றும் தொழிற்சங்கங்களில் சேருவதற்கான உரிமை
- ஓய்வு மற்றும் ஓய்வுக்கான உரிமை
- போதுமான வாழ்க்கைத் தரத்திற்கான உரிமை
- கல்வி உரிமை
- சமூகத்தின் கலாச்சார வாழ்வில் பங்கேற்கும் உரிமை

- UDHR ஐ வெளிப்படுத்தும் சமூக ஒழுங்குக்கான உரிமை

பிரகடனத்தில் சமூகம் மற்றும் குடியுரிமைக் கடமைகள் சுதந்திரமான மற்றும் முழு வளர்ச்சிக்கும், மற்றவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு மதிப்பளிப்பதற்கும் அவசியமானவை என்ற வலுவான குறிப்பும் உள்ளது. அதேபோல், பிரகடனத்தில் உள்ள உரிமைகளை, மனித உரிமைகளை மீறும் மக்களோ அல்லது மாநிலங்களோ கோர முடியாது.

சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச

உடன்படிக்கை (ICCPR) மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச உடன்படிக்கை (ICESCR) இரண்டும் 1976 இல் நடைமுறைக்கு வந்தன, மேலும் அவை உலகளாவிய பயன்பாட்டின் முக்கிய சட்டப்பூர்வ கருவிகளாகும். இரண்டு உடன்படிக்கைகள் UDHR இல் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள உரிமைகளை விரிவுபடுத்துவதற்காகவும், அவர்களுக்கு சட்டப்பூர்வ சக்தியை வழங்குவதற்காகவும் (ஒரு ஒப்பந்தத்திற்குள்) வரைவு செய்யப்பட்டன. UDHR மற்றும் அந்தந்த விருப்ப நெறிமுறைகளுடன் சேர்ந்து, அவை சர்வதேச உரிமைகள் மசோதாவை உருவாக்குகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும், அவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடுவது போல, வெவ்வேறு வகை உரிமைகளை வழங்குகிறது. இருப்பினும் அவர்கள் கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள், எடுத்துக்காட்டாக, பாகுபாடு காட்டாதது தொடர்பாக. நவம்பர் 2010 நிலவரப்படி, இரண்டு கருவிகளும் பரவலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன, ICCPR 166 ஒப்புதல்களையும் ICESCR 160 அங்கீகாரங்களையும் பெற்றுள்ளது.

சர்வதேச உரிமைகள் மசோதாவைத் தவிர, குறிப்பிட்ட உரிமைகள் அல்லது பயனாளிகளை நிவர்த்தி செய்யும் மேலும் ஏழு ஒப்பந்தங்களை ஐ.நா. குறிப்பிட்ட உரிமைகள் அல்லது பயனாளிகள் பற்றிய யோசனைக்காக

அணிதிரட்டல் உள்ளது - உதாரணமாக குழந்தைகளுக்கான குழந்தை உரிமைகள் - குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கு அனைத்து மனித உரிமைகளும் பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும், குழந்தைகள் அந்த பொது உரிமைகளுக்கு சமமான அணுகலை அனுபவிப்பதாகக் காணப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட கூடுதல் பாதுகாப்பு தேவை.

குழந்தைகளின் உரிமைகளுக்கான மாநாடு (1989) குழந்தைகளுக்கும் மனித உரிமைகள் இருப்பதையும், 18 வயதிற்குட்பட்டவர்களுக்கு அவர்களின் முழு வளர்ச்சி, அவர்களின் உயிர்வாழ்வு மற்றும் அவர்களின் சிறந்த நலன்கள் மதிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய சிறப்புப் பாதுகாப்பு தேவை என்பதையும் அங்கீகரிக்கிறது. அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும்

நீக்குவதற்கான சர்வதேச மாநாடு

(1965) இனப் பாகுபாட்டைத் தடுக்கிறது மற்றும் கண்டனம் செய்கிறது, மேலும் இது பொது அதிகாரிகளால் அல்லது பிறரால் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் பொருத்தமான அனைத்து வழிகளிலும் அதை முடிவுக்குக் கொண்டுவர மாநிலக் கட்சிகள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து வகையான பாகுபாடுகளையும் நீக்குவதற்கான மாநாடு (CEDAW, 1979) "பாலினத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்ட வேறுபாடு, விலக்கு அல்லது கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் மூலம் பெண்களால் அடிக்கடி முறையாகவும், வழக்கமாகவும் பாதிக்கப்படும் பாகுபாடுகளை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. பெண்களின் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களின் அங்கீகாரம், இன்பம் அல்லது உடற்பயிற்சி ஆகியவற்றை பலவீனப்படுத்துதல் அல்லது ரத்து செய்தல் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், கலாச்சாரம், சிவில் அல்லது வேறு எந்த துறையும்".

(கட்டுரை 1) மாநிலங்கள் இத்தகைய பாகுபாட்டைக் கண்டித்து சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்த உடனடி நடவடிக்கைகளை எடுக்கின்றன.

சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடூரமான , மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான சிகிச்சைக்கு எதிரான மாநாடு (1984) சித்திரவதையை "உடல் அல்லது மன ரீதியாக கடுமையான வலி அல்லது துன்பம்" (கட்டுரை 1.1) என வரையறுக்கிறது. இது தண்டனை அல்லது வற்புறுத்தலாக தகவல்களைப் பெறுவதற்காக வேண்டுமென்றே செலுத்தப்படுகிறது. அல்லது பாகுபாடு அடிப்படையில். இந்த உடன்படிக்கையானது மாநிலக் கட்சிகள் தங்கள் அதிகார வரம்பிற்குள் சித்திரவதைகளைத் தடுக்க பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் அங்கு சித்திரவதை செய்யப்படுவார்கள் என்று நம்புவதற்கு காரணம் இருந்தால், மக்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டிற்கு திரும்புவதைத் தடுக்கிறது.

புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்களது குடும்ப உறுப்பினர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான மாநாடு (1990) என்பது "நிச்சயிக்கப்படவுள்ள, ஈடுபட்டுள்ள அல்லது அவர் இல்லாத மாநிலத்தில் ஊதியம் பெறும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவரைக் குறிக்கிறது. ஒரு தேசிய" (கட்டுரை 2.1), மற்றும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு. அத்தகைய மக்கள் பயனடைய வேண்டிய பொதுவான மனித உரிமைகளை வரையறுப்பதுடன், ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், வழக்கமான மற்றும் சட்டபூர்வமான தூழ்நிலையில் அல்லது இல்லாவிட்டாலும், சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு, பாதுகாப்பு போன்ற உரிமைகளை அனுபவிப்பதில் பாகுபாடு காட்டப்படக்கூடாது என்பதை ஒப்பந்தம் தெளிவுபடுத்துகிறது. வன்முறை அல்லது சுதந்திரம் பறிப்புக்கு எதிராக.

மாற்றுத்திறனாளிகளின் உரிமைகளுக்கான மாநாடு

மாற்றுத்திறனாளிகளின் வரையறையில் மட்டுமல்லாமல், முழு மற்றும் சமமான மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களுடன் சமமான குடிமக்களாக அவர்களை அங்கீகரிப்பதில் ஒரு அற்புதமான மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. அத்தகைய நபர்களுக்கான உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதை இந்த ஒப்பந்தம் தெளிவுபடுத்துகிறது மற்றும் மாற்றுத்திறனாளிகள் தங்கள் உரிமைகளை திறம்பட பயன்படுத்த அனுமதிக்க, எடுத்துக்காட்டாக, சேவைகள் மற்றும் கலாச்சார வாழ்க்கைக்கான அவர்களின் அணுகலை உறுதி செய்வதற்காக அவர்களுக்கு நியாயமான இடவசதியை மாநிலக் கட்சிகளை கட்டாயப்படுத்துகிறது.

வலுக்கட்டாயமாக காணாமல் போதல் தொடர்பான

மாநாடு உலகளாவிய பிரச்சனையாக இருக்கும் ஒரு நிகழ்வை எடுத்துரைக்கிறது. இந்த ஒப்பந்தம் "கைது செய்தல், காவலில் வைத்தல், கடத்தல் அல்லது வேறு எந்த வகையான சுதந்திரத்தை பறித்தல்" (கட்டுரை 2), அரசு முகவர்கள் அல்லது பிற மாநிலங்களின் சம்மதத்துடன் செயல்படுவது, அதைத் தொடர்ந்து சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டதை ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பது அல்லது மறைத்தல் ஆகியவற்றைத் தடுக்கிறது. காணாமல் போன நபரின் தலைவிதி அல்லது இருப்பிடம், சுதந்திரம் பறிக்கப்படுவதையும், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் தலைவிதியை மறைப்பதையும் இந்த மறுப்பிற்கு விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகள் எதுவும் இல்லை என்று அது கூறுகிறது. இந்த இழிந்த சூழ்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, கடுமையான மனித உரிமை மீறல்களைச் செய்து அதிலிருந்து தப்பிக்க முயற்சிப்பதுதான் அதன் நோக்கம்.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- குடியரிமையின் பொருளை விளக்கி முக்கியத்துவத்தை விவரிக்கவும்.
- இந்திய அரசியல் அமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் விவரிக்கவும்.
- குடிமகனின் அடிப்படை கடமைகளின் ஆய்வு செய்யவும்.

அரசாங்கத்தின் வடிவங்கள் - ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சி - எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத நெகிழ்வான - அரசியலமைப்பின் வகை மற்றும் கடினமான.

நோக்கங்கள்

- ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சியின் முக்கியத்துவம்
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் முக்கியத்துவம்
- நெகிழ்வான மற்றும் கடினமான அரசியலமைப்பு

அரசாங்கத்தின் படிவங்கள்

அரசு, ஆட்சி, அரசியல், சுதந்திரம், நீதி மற்றும் அதிகாரிகளால் சட்ட அமைப்பை செயல்படுத்துதல் தொடர்பான அடிப்படைக் கவலைகள் பற்றிய ஆய்வு அரசியல் தத்துவம் என அழைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு குழுவிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் நெறிமுறைகளின் ஒரு வடிவமாகும், மேலும் ஒரு சமூகம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அந்த சமூகத்திற்குள் தனிநபர்கள் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்பதை ஆராய்கிறது. அரசியல் தத்துவம் கிளாசிக்கல் மற்றும் நவீன காலங்களின் லென்ஸிலிருந்து உலகத்தைப் பற்றிய பார்வையை உள்ளடக்கியது.

அரசாங்கத்தின் தத்துவம்

குடிமக்களின் விவகாரங்களில் அரசாங்கத்தின் பங்கு அரசாங்கத்தின் தத்துவத்தின் பொருளாகும். நமது பொருள், உடல் மற்றும் ஆன்மீக வளர்ச்சியில் சுதந்திரம் மற்றும் அமைதியின் முக்கியத்துவத்தை மிகைப்படுத்த முடியாது. பல நாத்திகர்களும் அஞ்ஞானவாதிகளும் சில அடிப்படையான தத்துவக் கருத்துக்களுடன் உடன்படாமல் போகலாம். அமைதியை நிலைநாட்டுவதே அரசின் முதன்மையான குறிக்கோள்.

சட்டத்தின் படியும் சட்டங்கள் மூலமாகவும் செயல்படும் அமெரிக்கா போன்ற நாட்டில் மனித உரிமைகளை அரசு பாதுகாக்கும் விதம்.

ஆளுகையின் தத்துவம் குறிப்பிட்ட அளவுகோல்களை சந்திக்க வேண்டிய சட்டத்தை மட்டுமே கொண்டுள்ளது ; இது அனைத்து நல்ல விஷயங்களின் பட்டியலோ அல்லது தடைசெய்யப்பட வேண்டிய அனைத்து பயங்கரமான விஷயங்களின் பட்டியலோ அல்ல. மாறாக , இது ஒரு நபர் அல்லது மக்கள் குழுவை மற்றொரு நபருக்கு தீங்கு விளைவிப்பதைத் தடைசெய்யும் முறையான ஒழுங்குமுறையை மட்டுமே குறிக்கிறது.

பிளாட்டோவின் அரசு வடிவம்:

பிளாட்டோ ஐந்து வெவ்வேறு வகையான ஆட்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். பிரபுத்துவம், ஜனநாயகம், தன்னலக்குழு, ஜனநாயகம் மற்றும் கொடுங்கோன்மை ஆகியவை ஐந்து வகையான ஆட்சி. பிளேட்டோ இந்த ஆட்சிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அவர்கள் எதைக் குறிக்கிறார்கள் என்பதைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த ஒரு மனிதனைக் கொடுக்கிறார். இந்த ஐந்து அரசாங்கங்களும் மேல்மட்டத்தில் பிரபுத்துவத்துடன் தொடங்கி கீழ்மட்டத்தில் கொடுங்கோன்மையுடன் முடிந்தது.

- பிரபுத்துவம் அரசாங்கத்தின் பிரபுத்துவத்தை குடியரசு பிளாட்டோவின் : -தத்துவஞானி ஒரு சர்வாதிகாரம் இந்த ஆதரிக்கிறது வடிவமாக ஒரு வழிநடத்தப்படுகிறது ராஜாவால், எனவே அறிவு மற்றும் தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
- திமோக்ரசி மட்டுமல்லாமல் வளர்த்துக்கொள்வது நல்லொழுக்கங்களை : தாழ்ந்த விருப்பமுள்ள செய்வதிலும் உற்பத்தி செல்வத்தை பிரபுத்துவ .இருப்பார்கள் அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்கள் படிநிலையில்

மாற்ற ஒரு அரசியலமைப்பில் நகரத்தின் இறுதியில் வேலை செய்யப்படுகிறதுபகுத்தறிவு முற்றிலும் வகுப்பினரை உயர் .. தன்னலமற்ற அரசியல் கோட்பாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் அதன் கல்வி முறை, தற்போதைய மாநிலத் தலைவர்கள் தங்கள் நலன்களைத் தொடரும் வகையில் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

- தன்னலக்குழுஏழைக செல்வந்தர்களையும் :ளையும் பிரிக்கும் ஒரு வகையான அரசாங்கமாக தன்னலக்குழுவை பிளேட்டோ வரையறுத்தார், முன்னாள் அதன் நிர்வாகிகளாக பணியாற்றினார் ஒரு . இருக்குமபோக்குகளின் ஜனநாயகத்தில் ஒரு ஏற்கனவே தன்னலக்குழு மரியாதையுடன் புதிய பணத்திற்கான எழுகிறது விரிவாக்கத்திலிருந்து, அரசியல் அதிகாரத்தை செல்வந்தர்களுக்கு மட்டுப்படுத்த ஆளுநர்கள் அரசியலமைப்பை மீண்டும் எழுதுகிறார்கள் இந்த ஜனநாயகம் ஒரு . மாறுகிறது தன்னலக்குழுவாக ஒரு வழியில்
- ஜனநாயகம்சீரழிகிறது ஜனநாயகமாக பின்னர் தன்னலக்குழு ., இதில் சுதந்திரம் மிக உயர்ந்த நன்மை, ஆனால் சுதந்திரம் அடிமைத்தனத்தையும் உள்ளடக்கியது மேலே ஏழைகள்தான் . சுதந்திரமாக செய்ய விருப்பமானதைச் தங்களுக்கு மக்கள் வருவார்கள் வாழ்க்கையை தங்கள் விரும்பியபடி அவர்கள் மற்றும் இருக்கிறார்கள் விருப்பம் மீறுவதற்கு சட்டத்தை விரும்பினால் மக்கள் வாழுகிறார்கள் உள்ளது
- கொடுங்கோன்மைஜன :நாயகம் இறுதியில் சர்வாதிகாரமாக சீரழிகிறது, பொறுப்பில் யாரும் இல்லாமல் சமூகம் சீர்குலைந்துள்ளது சுதந்திர . நிலைநாட்ட அமைதியை ஆக்கிரமித்துள்ளது ஜனநாயகத்தை வேட்கை,

அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும்வெளிப்பட்டு சாம்பியன் ஒரு ., அதிகாரத்துடன் சந்திப்பதன் விளைவாக கொடுங்கோலனாக மாறுவார் . அகற்ற அவரை மற்றும் தொடங்குவார்கள் வெறுக்கத் அவரை மக்கள் முயற்சிப்பார்கள், ஆனால் அவர்களால் அவ்வாறு செய்ய முடியாது என்பதை அவர்கள் உணருவார்கள்.

கலப்பு அரசாங்கம்: நவீன பார்வை

கலப்பு அரசாங்கம் (அல்லது ஒரு கலப்பு அரசியலமைப்பு) என்பது ஜனநாயகம், பிரபுத்துவம் மற்றும் முடியாட்சியின் சில பகுதிகளை கலக்கும் அரசாங்க அமைப்பு ஆகும், இது அந்தந்த சீரழிவுகளை (அராஜகம், தன்னலக்குழு மற்றும் கொடுங்கோன்மை) சாத்தியமற்றது. குடியரசை விவரிக்க கிளாசிக்கல் பழங்காலத்தில் இந்த வார்த்தை உருவாக்கப்பட்டது: ரோமானிய அரசியலமைப்பின் கீழ் அதன் ஸ்திரத்தன்மை, கண்டுபிடிப்பு மற்றும் வெற்றிக்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வகை அரசாங்கம்.

ஒரு முன்னோக்கின்படி, கமிஷன் தலைவர் ஒரு நபர் ஆட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார், அதே நேரத்தில் கமிஷன் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் பிரபுத்துவ அம்சத்தையும் பாராளுமன்றம் ஜனநாயக பரிமாணத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

தனிநபர் உரிமைகள் (உயிர், சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துரிமை, மகிழ்ச்சி, சுதந்திரமான கருத்து மற்றும் தற்காப்பு போன்றவற்றைப் பின்தொடர்வது போன்றவை) ஒரு நபர் ஒரு சமூகத்தில் இருப்பதன் மூலம் பாதிக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் பயனடைய என்ன தேவை என்பதை சரியாக விவரிக்கிறது. அது. பிளேட்டோ அனைத்து வகையான நிர்வாகத்திலும் பலவீனங்களைக் கண்டார் மற்றும் நல்லொழுக்கம் மற்றும் ஞானத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கும்

பிரபுத்துவம் அரசாங்கத்தின் தூய்மையான வடிவம் என்று முடிவு செய்தார். கிளாசிக்கல் ஜனநாயகம், பிரபுத்துவம் அல்லது முடியாட்சிக்கு மாறாக, ஒரு கலப்பு அரசாங்கத்தில் உள்ள ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் பதவிகளை மரபுரிமையாகவோ அல்லது பிரித்து வைப்பதையோ விட வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

ஒற்றையாட்சியும் கூட்டாட்சியும்

ஒற்றையாட்சி

இன்றுள்ள அரசியல் அமைப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றும் இவ் விருவகையில் ஏதாவதொன்றைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும். ஒற்றையாட்சி எனப்படுவது, நாட்டின் அதிகாரம் ஒரே அரசாங்கத்தால் செலுத்தப்படும் முறையாகும். அவ் வரசாங்கத்தின் கீழ்ப் பணியாற்றும் தல ஸ்தாபனங் களுக்கு (Local Boards) அளிக்கப்படும் அதிகாரங்கள், தலைமையில் இருக்கும் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்படுவனவே. அவற்றிற்கெனத் தனியாக அதிகாரம் ஏதும் இல்லை, தலைமை அரசாங்கம் தல ஸ்தாபனங்களினின்றும் அதிகாரத்தை எந்நேரத்திலும் பிடுங்கக்கொள்ளலாம்; எனவேதான் டைஸி (116) என்னும் அறிஞர், “தலைமை அரசாங்கம் ஒன்றே சட்டங்களை ஏற்படுத்தும் மூறை ஒற்றையாட்டு,” என்று கூறினார். நாட்டில் ஒரே அரசாங்கந்தான் உண்டு. அவ்வரசாங்கந்தான் சட்டங்களை ஏற்படுத்தும். அதன்மீது உள்ள தல ஸ்தாபனங்களோ அல்லது மற்றவையோ அச்சட்டங்களின்படி நடக்கவேண்டும். அவற்றிற்குச் சட்டம் உண்டாக்க அதிகாரமில்லை. ஆனால், தலைமை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தும் சட்டங்களைச் செயலாற்றும்போது அவசியமான சில விதிகளை (10 9-1) உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். எனவே, தல ஸ்தாபனங்களை சி. எப். ஸ்ட்ராங்கு (0, 1], 582002) என்பவர், அவை சட்டமியற்றும் ஸ்தாபனங்கள் அல்ல; ஆனால்,

உபசட்டங்கள் உண்டாக்கும் ஸ்தாபனங்கள்” என்று சொன்னார். ஒற்றையாட்சிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாக இருப்பன, ஆங்கில நாடும் பிரான்சு நாடும். இவ்விரு நாட்டின் தலைமை அரசாங்கத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை வேறெந்தக் குழுவோ, அல்லது ஸ்தாபனமோ குறைக்க முடியாது. எனவே, ஒற்றையாட்சி நாடுகளில் இறைமை எனப்படும் சட்டமியற்றும் சத்தி தலைமை அரசாங்கத்திடந்தான் உள்ளது. அதை அரசியல் அமைப்புக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. நாட்டில் உள்ள மற்றத் தல ஸ்தாபனங்கள் யாவும் தலைமை அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டனவாக இருக்கவேண்டும். தலஸ்தாபனங்களுக்குத் தனியாகச் சட்டமியற்றும் சத்தி இல்லே அவற்றின் அதிகாரம் தலைமை அரசாங்கம் விரும்பினால் 'கொடுப்பதிலிருந்துதான் பிறக்கும். அச்சிறு அதிகாரத்தை யும் தலைமை அரசாங்கம் தான் வேண்டும்போது திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளலாம். எனவே, தலைமை அரசாங்கத்திற்கும், தல ஸ்தாபனங்களுக்கும் இடையே சட்டமியற்றும் சத்தி யைக் குறித்துப் பிணக்குகள் இருக்க முடியாது. இருப்பினும், தலைமை அரசாங்கந்தான், இஹைமையின் இருப்பிடம் என்பதால், வெற்றி காண முடியும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து ஒற்றையாட்சியின் இரு முக்கியப் பண்புகள் தெளிவாகின்றன. (1) தலைமை அரசாங்கம் அல்லது சட்டமன்றத்தின் உயர்வு, (2) இறைமை முழுதும் தலைமை அரசாங்கத்தினிடமே குவிதல்.

சட்ட மன்றத்தின் உயர்வு:

நாட்டில் ஒரே சட்ட மன்றமே இருப்பதால், நாட்டிற்கு வேண்டிய எல்லாச் சட்டங்களையும் அச்சட்டமன்றமே இயற்றுகின்றது. கூட்டாட்டு நாடுகளில் உள்ளதுபோல மத்தியில் ஒரு சட்ட . மன்றமும், மாதிலங்களுக்குத் தனித்தனி சட்ட மன்றங்களும் இல்லை. எனவே, அதிகாரத்தைப் பங்கிட வேண்டிய

அவசியமில்லை. எனவே, எந்தச் சட்டத்தையும் யாதொரு தடையுமின்றித் தலைமை அரசாங்கம் இயற்றலாம். எந்த ஒரு சட்டத்தையும் அரசியல் அமைப்பிற்குப் புறம்பான தென்றோ, அல்லது அச்சட்டத்தை இயற்றுவதற்குச் சட்ட. மன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லையென்றோ நீதிமன்றங்கள் கூடக் கூற முடியாது.

இறைமையின் இருப்பிடம் ஒன்றே:

இரு வகைச் சட்ட மன்றங்கள் இல்லாத காரணத்தால், இறைமை ஒரேயிடத்தில் மிருக்கின்றது. ஒற்றையாட்சியில் சில உப விதிகளை உண்டாக்கும் தல ஸ்தாபனங்களுக்குத் தங்களுக்கென வரை வறுக்கப்பட்ட இறைமை இல்லை. அவை யாவும் இறைமையின் இருப்பிடமான தலைமை அரசாங்கத்தினிடமிருந்து பெறும் அதிகாரத்தைக்கொண்டே இயங்குகின்றன. ஆனால், கூட்டாட்டியில் மாநிலங்கள் தங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள லை பொருள்களைப் பற்றித் தங்கள் விருப்பம்போலச் சட்டங்களை இயற்றிக்கொள்ளலாம். எனவே, அங்கு இறைமை பங்கீடு செய்யப்படுகின்றது.

கூட்டாட்சி பல நாடுகள் ஒன்றுகூடி அமைத்துக்கொள்ளும் அரசியல் அமைப்பே கூட்டாட்டு அமைப்பு எனப்படும். முதன் முதலில் அமெரிக்காவில் இருந்த 178 நாடுகள் ஒன்று கூடிச் சில பாது விஷயங்களில் பலம் பெறவும், வெளி எதிர்ப்பினின்றும் குங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் ஏற்படுத்திக்கொண்ட அரசியல் அமைப்பை இதற்கு ஒரு சிறந்த மேற்கோளாகக் காட்டலாம். பேராசிரியர் .டைஸி' கூறுவதுபோல, "நாட்டின் ஒற்றுமையுணர்ச்சியையும், மாநிலங் களின் உரிமையுணர்ச்சிகளையும் சிதறவிடாமல் பிணைப்பதற்: காக ஏற்படுத்தப்படும் அமைப்பே கூட்டாட்சி," என்று: சொல்லலாம். கனடா, ருஷ்யா, ஸ்விட்ஸர்லாந்து நாடுகள்: யாவும் கூட்டாட்டு வகையைச் சார்ந்தவை.

கூட்டாட்சியின் மிக முக்கியமான பண்பு அதிகாரப்! பங்கீடே ஆகும். நாடுகள் ஒன்று சேரும்போது தங்களுக்கெனச் சில அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு, முக்கியமான விஷயங்களில்: மத்திய அரசாங்கத் திற்குச் சல அதிகாரங்களை அளிக்கின்றன. கூட்டாட்டுயின்: நோக்கமே அதுதான். பொதுக்காரியங்களான பாதுகாப்பு, போக்குவரத்துப் போன்ற விஷயங்களில் அதிக வலிமையும்: வாய்ப்பும் பெறுவதற்காக நாடுகளோ மாதநிலங்களோ ஒன்று சேர்கின்றன? எனவே, அவையேயோன்ற காரியங்களில்: அதிகாரத்தை நடு அரசிற்கு அளித்துவிட்டு, மற்றைய: காரியங்களில் அதிகாரத்தைத் தங்களிடம் வைத்துக் கொள்கின்றன. இத்தகைய அதிகாரப் பங்கீடு அரசியல்- அமைப்பால் செய்யப்படுகின்றது. அரசியல் அமைப்பை: இயற்றும்போதே இவ்விவ்விதமான காரியங்களில் மத்திய அரசாங்கம் சட்டமியற்றலாம் என்றும், இவ்விவ்விதமான காரியங்களில் மாநிலங்கள் சட்டமியற்றிக் கொள்ளலாம். என்றும் அறுதியிடப்படுகிறது.

எனவே, கூட்டாட்சியில் அரசியல் அமைப்பின் நிலை மிக: உயர்ந்ததாகிவிடுகிறது. அரசியல் அமைப்பின் இம்மேம் - பாடான நிலையே கூட்டாட்சியின் இரண்டாவது இன்றி' யமையாத பண்பாகும். நடு அரசாங்கத்திற்கென ஒதுக்கப்- பட்ட விஷயங்களில் மாநில அரசாங்கங்கள் சட்டமியற்றமுடியாது. அவ்வாறு இயற்றப்படுமாயின், அவை செல்லா. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியல்: அமைப்பில் இந்திலை வெளிப்படையாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வரசியல் அமைப்பும் இதன்படி ஐக்கியநாடுகளின் அரசாங்கத்தால் உண்டாக்கப்படும் சட்டங்களும் இந்நாட்டின் உயர்வான சட்டங்களாகும்; இவற்றிற்கு மாறாக மாநிலங் களின் சட்டங்கள் செல்லர," என்பதை அவ்வரசியல்: அமைப்பில் காண்கிறோம். எனவே, மாநிலங்கள்

ஏற்படுத்தும். சட்டம் ஏதாகிலும் அரசியல் அமைப்பு வரையறுத் திருக்கும் வரம்பிற்குப் புறம்பானதாயிருக்குமாயின், அதை அரசியல் அமைப்பிற்குப் புறம்பானது (Ultravires) என்று ஏண்ண வேண்டும். ஆனால், இம்மாதிரியான நிலை ஏற்படும்போது, அதாவது நாட்டு அரசோ அல்லது மாநில அரசோ தங்களுக்கு சென ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர வேறு விஷயங்களைப்பற்றிச் சட்டமியற்றும்போதேதோ, அல்லது ஒன்றன் காரியத்தில் மற்றொன்று தலையிடும்போதோ, அது தவறு என்று எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஒரு ஸ்தாபனம் பேண்டியிருக்கின்றது. அந்த ஸ்தாபனமே உகயர்துற நீதி மன்றம்.

இவ்வயர்தர நீதி மன்றமே கூட்டாட்சி பமைப்பின் மூன்றாவது பண்பு. நடு அரசிற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்குமிடையே பிணக்குகள் ஏற்படும் போது அவ்வவற்றின் வரம்பைச் சுட்டிக்காட்டி அரசியல் அமைப்பின் உயர்வைப் பாதுகாப்பது இவ்வயர்தர நீதி மன்றமேயாகும்.

இதின்னறு இன்னொன்றும் நமக்குப் புலப்படும். நடு அரசோ, மாநில அரசுகளோ தங்களுக்கு வேண்டும்போது குங்களிச்சைப்படி, தங்களுடைய அதிகார வரம்பை மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமாயின், அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும், அரசியல் அமைப்பில் திருத்தம் என்றால், சாதாரணச் சட்டத்தை மாற்றுவது போல மாற்றிவிட முடியாது. அதற்கென ஒரு SO (Pon உள்ளது. சாதாரணச் சட்டத்தை மாற்றுவதற்கோ இருத்துவதற்கோ பின்பற்றப்படும் முறையினின்றும் வேறு பட்ட ஒரு முறை அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங் கொண் வதற்குக் கையாளப்படுமாயின், அவ்வரசியல் அமைப்பு நெதிழா வகையைச் சார்ந்ததாகும். கூட்டாட்சி நாடுகளில் அரசியல் அமைப்பில் மாற்றமோ திருத்தமோ வேண்டுமெனின், நடு அரசு ஒப்புதல் மட்டுமன்றி, மாகாண அரசுகளின் ஒப்புதலும்

வேண்டும். எனவே, கூட்டாட்சியமைப்பு எதுவுமே நெகிழா வகையைச் சேர்ந்தே ஆகவேண்டும். இதுதான் கூட்டாட்டு அமைப்புக்களின் நான்காவது பண்பு.

கூட்டாட்சிக்கு வேண்டிய சூழ்நிலைகள்

ஒருநாட்டின் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, பணிகள் ஆகியவற்றை விளக்குகிறது. அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு இடையில் உள்ள உறவினை விளக்குகிறது. இத்தகைய அரசியலமைப்பு நான்கு வகைப்படும்.

ஒற்றையாட்சியின் சிறப்பியல்புகள்

- மைய நாடாளுமன்றத்தின் மேலாண்மை
- இறைமையுடைய சார்பு நிறுவனங்கள் இராது.
- அதிகாரப் பங்கீடு இல்லை.
- அதிகாரக் குவிப்பு காணப்படுகிறது.
- அரசியலமைப்பிற்கு விளக்கம் கூற நீதி மன்றங்களுக்கு உரிமை இல்லை.
- ஒற்றைக் குடியரிமை மக்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்போ அல்லது எழுதப்படாத அரசியலமைப்பையோ கொண்டிருக்கும்.

நன்மைகள்

இறைமை அதிகாரம் ஓரிடத்தில் இருப்பதால் ஒற்றையாட்சி முறை எளிமையாக உள்ளது. நாடு முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியான சட்டமும், நிர்வாகமும் திகழ்வதால் திறமையுடன் ஆள முடியும். அயல்நாட்டுக் கொள்கை, தேசிய பாதுகாப்பு போன்றவற்றிலும் நாடு முன்னேற்றத்திற்கும் எந்தவித பிரச்சனையின்றி செயல்படமுடியும்.

ஒருவகை அரசாங்கம் காணப்படுவதால் சிக்கனமும் இந்த ஆட்சியில் காணப்படுகிறது. அதிகாரம் பங்கீடு காணப்படவில்லை. மத்திய அரசின் நிர்வாக சுகமை அதிகரிக்கிறது. நெகிழும் அரசியலமைப் காணப்படுவதால் புரட்சிகள் தவிர்க்கப்படுகின்றன.

தீமைகள்

சிறிய நாடுகளுக்கு மட்டுமே ஒற்றையாட்சி ஏற்றது. பல இனம் பல மொழி மதம் ஆகியவைகளைக் கொண்ட பெரிய நாடுகளுக்கு இது பொருந்தாது. ஒரே மைய நிர்வாகம் இருப்பதால் வட்டார நலன்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. அதிகாரப்பங்கீடு இல்லாததால் எல்லா அதிகாரங்களையும் மத்திய அரசே செயல்படுத்துவதால் மத்திய அரசின் நிர்வாக சுகமை அதிகரிக்கிறது. அதிகாரங்கள் குவிந்துள்ளதால் வல்லரசிக்கு வழிவகுக்கும்.

பல நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்கென ஓர் அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமெனின், சல சூழ்நிலைகள் அவசியமாகும். சில சமயங்களில் தனித் தனியாக அரசு செலுத்தி வந்த நாடுகள், பாதுகாப்பிற்காக ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஓர் அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தக் கொள்வது உண்டு. இம்முறைதான் பொதுவாக நடப்பது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், ஸ்விட்ஸர்லாந்து, ஆஸ்திரேலியா" இவற்றின் அரசியல் அமைமப்புக்கள் இவ்வாறு ஏற்பட்டவைகளே. ஆனால், சில சமயங்களில் ஆதியில்: ஒற்றையாட்டுயின் Spb இருந்த நாடு திறமைமக்காக: 'வும் வசதிக்காகவும் மாதநிலங்களாகப் பிரிந்து தங்களுக்குள்ளே அதிகாரத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு அரசியலை அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. இம்முறைக்குச் சிறந்த மேற்கோளாகக் கனடா. நாடு விளங்குகிறது. இவ்விரு மூறைகளுள் எம் முறை கையாளப்படினும், கூட்டாட்சி ஏற்படுவதற்கு முதன்: முதலில் வேண்டிய

தழ்நிலை, இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற இச்சையேயாகும்.

இணைந்து வாழ்தற்கு இச்சை

இணைந்து வாழவேண்டு' மென்ற இச்சை முதன்முதலில் அச்சத்தாலும், அவசியத் தாலுந்தான் ஏற்படுகின்றது. பல இறு நாடுகள், தங்கள்: அண்டையில் இருக்கும் பெரிய நாட்டின் வலிமைக்கு. அஞ்சியே வாழவேண்டும். எனவே, அவையெல்லாம் ஒன்று கூடி ஒரு கூட்டாட்டியை அமைத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுவது: இயல்பு, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் என்ற பெயரில் ஒன்று: சேர்ந்த நாடுகள், குறிப்பாகத் தாங்கள் அப்போதுதான் ஆங்கில நாட்டினின்றும் விடுபட்டு அடைந்த உரிமையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவே கூட்டாட்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. 1900-ஆம் அண்டில் உண்டாகிய ஆஸ்திரேலிய அரசியல் அமைப்பும், படுபிக்குக் கடலில் வளர்ந்து வந்த பேரரசுகளைக் (ழா) கண்டு அஞ்சி ஏற்பட்டதேயாகும். அரசியல் துறையில் பாதுகாப்பு மட்டுமன்றி, மற்ற எல்லாத் துறைகளிலும் தாங்கள் வளர வேண்டுமென்ற ஆசையுங்கூட இச்சிறு நாடுகளைக் கூட்டாட்சி அமைக்கத் தூண்டும். வெளி நாட்டு வாணிபத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பிற்கு அடி கோலியது. அதுமட்டுமன்றித் தாங்கள் தனித்திருந்தால் செய்துகொள்ள முடியாத பல வசதிகளைக் கூட்டாட்டுயினால் எளிதில் பெறலாம் என்ற எண்ணமும் இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற இச்சையைக் இளப்பும். போக்கு வரத்து, தந்தி தபால் போன்ற வசதிகள், சிறு தாடுகள் ஒன்று சேரின் எளிதில் பெறக்கூடியனவாகும். எனவே, வாழ்வு, வசதி, வளர்ச்சி முதலியன யாவுமே இவ் விச்சையைத் தூண்டுவனவாய் உள்ளன. இருந்தாலும், வெவ் வேறான இனங்களும், மாறுபட்ட தத்துவங்களைப் பின்பற்றும் நாடுகளும் ஒன்று கூடி வாழ்தல் அரிது. எனவே, அவுயமும் வேண்டும். அதே போன்று ஒரே மாதிரியான

அருயல் எண்ணமும் உணர்ச்சியும் வேண்டும். இவ்விரண்டும் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற இச்சை பிறக்கும்.

உரிமை மனப்பான்மை:

இணைந்து வாழவேண்டுமென்ற இச்சை ஓரளவில் நிற்கவேண்டும். அல்லாவிடில், எல்லா நாடுகளும் ஒரே a Aula Bp வந்துவிட நேரும். அப்போது கூட்டாட்டிக்கு மாறாக ஒற்றையாட்சி ஏற்பட்டு விடும். சல பொதுக் காரியங்களுக்காக ஒன்று சேர்கிறோம் என்ற எண்ணத்துடன், தங்களுடைய GON ES FOU பண்புகளைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நினைவும் நாடுகளுக்கு வேண்டும். அவசியமான இல காரியங்களில் மட்டும் அதிகாரத்தைக் கூட்டாட்டுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மற்றக் காரியங்களில் தாங்கள் உரிமையுடன் வாழவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையுடையதுதான் கூட்டாட்சி. இல்லையெனில், அது ஒற்றையாட்சி. பேராசிரியர் ஸ்ட்ராங்கு இக்கருத்தை மிச அழகாகத் தெளிவாக்குகிறார். “ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகின்ற நாடுகளுக்கு மட்டுமேயன்றி, ஒன்றியே வாழவேண்டும் என்று விரும்புகிற நாடுகளுக்கு அன்று கூட்டாட்டு அரசியல் அமைப்பு, என்று அவர் கூறுகிறார்.

இணையும் நாடுகளின் சமநிலை

ஒற்றுமையாக வாழவேண்டு மென்றால் நாடுகள் சமநிலை பெற்றனவாக இருத்தல் அவசியம். சேரும் நாடுகளில் சில மிக்க வலிமை பெற்றனவாகவோ, பல துறைகளில் செல்வாக்குடையனவாகவோ இருக்கு மாயின், அவை மற்ற நாடுகளை அடக்க முயலும். எனவே, சமநிலை கொண்ட நாடுகளே கூட்டாட்சியில் சேருவதற்கு விரும்பும். 1871-ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜெர்மானிய அரசியல் அமைப்பு, பிரஷ்ய நாட்டின் வலிமையினாலும் செல்வாக்கினாலும் அழிந்து போயிற்று என்பதை நோக்கும் போது நாடுகளுடைய

சமநிலையின் முக்கியத்துவம் தெரிய வரும்.

அரசியல் அறிவும் பண்பும்:

கூட்டாட்சி அமைப்பை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றாலோ, உண்டான பிறகு நல்ல முறையில் நடக்கவேண்டுமென்றாலோ, மக்கள் அதற்கு உடன்படவேண்டும். கூட்டாட்டுக்கு அவசியமான மனப்பான்மை, சடப்புத் தன்மை, அரசியல் அறிவு முதலியன அவர்களிடம் இருந்தால்தான் அத்தகைய அமைப்பு நிலைத்து நிற்கமுடியும்.

நிலத் தொடர்ச்சி:

கடைசியாக, கூட்டாட்டுக்கு வேண்டிய மற்றொரு சூழ்நிலை உள்ளது. ஒரே இனத்தையோ, அல்லது பண்பையோ கொண்டு நாடுகள் ஒன்று சேரவேண்டுமென்று விரும்பினாலும், அவை ஒன்றற்கொன்று பக்கத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாகவும் இருந்தால்தான் கூட்டாட்டு அரசியல் அமைப்பு ஏற்பட முடியும். பல மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள நாடுகள் ஒன்று சேர முடியாது. ஆங்கில நாட்டிழற்குட்பட் மருந்த குடியேற்ற நாடுகளையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தலாம் என்ற மூயர்சி, அவற்றிடையே நிலத்கொடர்பு இல்லாத சாரணத் தினாலேயே கைவிடப்பட்டது. பலப்பல மூலைகளில் உள்ள நாடுகளைக்கொண்டு கூட்டாட்டி எவ்வாறு ஏற்படுத்த முடியும்? எனவே, மேற்கூறப்பட்ட சூழ்நிலைகள் ஐந்தும் கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பு உண்டாக்கு அலுவயப்படுகின்றன.

கூட்டாட்சி அமைப்பின் பிரச்சினைகள்

அதிகாரப் பங்கீடு:

கூட்டாட்டு அரசியல் அமைப்பின் மிக முக்கியமான பண்பு அதிகாரப் பங்கீடு என்பதைப் பார்த்தோம். அதுவே அவ்வரசியல் அமைப்பில் பல பிரச்சினை

களைக் கிளப்பும் அடிப்படையாக அமைந்துவிடுகிறது.' கூட்டாட்சி அமைப்பதன் நோக்கமே பாதுகாப்பிற் காசவும், திறமைக்காகவும் வசதிகள் பல பெறுவது என்பதைக் கண்டோம். எனவே, நடு அரசு வலிமை பெற்ற தாகவும், திறமையுடையதாகவும் இருக்க வேண்டுவது அவசியம். ஆனால், அதே சமயத்தில் நாடுகளின் முக்கியத் துவத்தையும் மறந்துவிடக் கூடாது. நாடுகளின் உரிமை உணர்ச்சிக்கும் மதிப்பளிக்க வேண்டும். இவ்விரு கருத்துக்களை மனத்திலிருத்தியே கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பில் அதிகாரப் பங்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். பிரைஸ் பிரபு கூட்டாட்சி அமைப்பை ஆகாய மண்டலத்திற்கு ஒப்பிடுகிறார். "அம் மண்டலத்தில் சுற்றிவரும் கிரகங்கள் சுற்றும் வேகத்தில் மண்டலத்தை விட்டே வெளியே சதெறிவிடக்கூடாது. அதே சமயத்தில் கதிரவனும் தன்னுடைய அளவிற்கு மீறிய ஒளிச்சத்தியனல் அவற்றைத் தன்னுள்ளே இழுத்துக் கொள்ளவும் கூடாது," என்று அவர் கூறும் அழகான உவமை சாலப் பொருந்துவதாய் உள்ளது. எனவே, நடு அரசிற்கும், நாடுகளின் அரசுகளுக்குமிடையே ஒதுக்கப்படும் அதிகாரங்கள் நாடுகளை மிக்க பலம் பொருந்தியனவாக்கி "வெளியே சென்றுவிடுதற்கேற்றவாறோ, அல்லது நடு அரசை வலிமை பொருந்திய பூதமாக்கி நாடுகளை விழுங்கிவிடுவதற் கேற்றவாறோ இருத்தல் கூடாது. இவற்றை மனத்திற் கொண்டே சாதாரணக் கூட்டாட்சிகளில் நாடுகளுக்குப் "பொதுவான காரியங்களை நடு அரசுக்கும், மற்றவற்றை நாடுகளுக்கும் ஒதுக்குவது வழக்கமாகியுள்ளது. வெளி நாடு களுடன் தொடர்பு, பாதுகாப்பு, படைகள், வெளி நாட்டு வாணிபம், போக்கு வரத்துப் போன்றவை நடு அரசிற்கும்7 மருத்துவம், நீதி வழங்கல், தல ஸ்தாபனங்கள், கல்வி "போன்றன நாடுகளுக்கும் அளிக்கப்படுவது உண்டு. - ஆனால், எல்லாப் பொருள்களும் இவ்வளவு எளிதாகப் பிரிக்கக் கூடியனவல்ல. நாடுகளுக்குப்

பொதுவானது எனத் ,தோன்றும் ஒரு காரியம் உண்மையில் அவ்வாறு இராது. அதை நாடுகள் தங்களுக்கு வைத்துக்கொள்ள விரும்பும். எனவே, அதிகாரப் பங்கீட்டில் எந்தெந்தக் காரியங்களை எவ் வெவற்றிற்கு அளிக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது பிரிப்பதில் கையாளப்படும் முறையும் முக்கியத்துவம் அடைகின்றது.

அதிகாரப் பங்கீடு மூன்று வழிகளில் செய்யப்படுகின்றது. முதலாவதாக, நடு அரசின் அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டு மிஞ்சியது எல்லாம் நாடுகளுக்கு அளிக்கப்படுவது. இம் முறை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், ஸ்விட்ஸர்லாந்து, ருஷ்யா போன்ற நாடுகளில் செயலாக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது, நாடுகளின் அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப் பட்டு மிஞ்சியனது நடு ATHHG அளிப்பது. இம்முறைக்கு மமேற்கோளாகக் கனடா நாட்டின் அரசியல் அமைப்பைக் காட்டலாம்.

மூன்றாவது, நடு அரசிற்குச் சில அதிகாரங்களும், நாடுகளின் அரசுகளுக்குச் சில அதிகாரங்களும், இரண்டுமே செலுத்தக் கூடிய சில அதிகாரங்களும் வரையறுக்கப்படுவது. இம் முறைக்கு இந்திய நாட்டின் அரசியல் அமைப்பை மேற்கோளாகக் கொள்ளலாம்.

இம்முறைகளைப்பற்றிச் ல வார்த்தைகள் கூறவேண்டுவது அவசியம். அதிகாரங்களின் பட்டியலைத் தயாரித்தலின் நோக்கம், அப்பட்டியலில் உள்ளதைத் தவிர வேறு காரியங் களில் அரசாங்கம் அதிகாரம் செலுத்த முடியாதபடி செய்வதே யாகும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் நடு அரசின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு, அதனுடைய அதிகாரம் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு வரம்புள்ளது என்பதுதானே பொருள்? அதேபோன்று, கனடாவில் நாடுகளின் அதிகாரம் வரையறுக்கப் பட்டுள்ளது என்பதற்கு

நாடுகளின் அதிகார வரம்பு குறை வானது என்பதுதான் பொருள். எனவே, மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்ப்போமேயானால், மிஞ்சிய அதிகாரத்தை நாடுகளுக்கு அளிக் கும் முறையிலேதான் கூட்டாட்சித் தத்துவம் மிளிக்கின்றது என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால், உண்மையில் இது எல்லாச் சூழ்நிலைக்கும் பொருந்தும் என்று சொல்ல முடியாது. எஞ்சியது எது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். முக்கியமான அதிகாரங் களையெல்லாம் நடு அரசின் பட்டியலில் சேர்த்துவிட்டு, பயனற்ற பல அதிகாரங்களை எஞ்சியது என்ற அளவில் நாடு களுக்கு அளித்தால், அது உண்மையில் கூட்டாட்சிப் பண்பைச் கொண்டிருக்கின்றது என்று சொல்ல முடியுமா? வீய்மார் ஜெர்மனியில் எஞ்சிய அதிகாரம் நாடுகளுக்குத்தான் கொடுக்கப் பட்டது. ஆனால், எஞ்சி நின்ற அதிகாரம் எவை என்பதைக் கூர்ந்து நோக்கினால், அவ்வரசியல் அமைப்பைக் கூட்டாட்சி என்று வழங்கவே கூகவோம்.

ரண்டிற்கும் பொதுவான அதிகாரங்களையும் தனித்தனியே அறுதியிடும் கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பின் தன்மையை இவ்வெஞ்சிய அதிகாரம் என்ற அடிப்படையை வைத்துக் கொண்டு அளவிடுவது இன்னும் கடினமாயிருக்கும். இம். மூன்று பட்டியல்களையும் நிரப்பிய பிறகு எஞ்சியுள்ளது ஒன்றுமே இல்லாதிருக்கலாம். எனவே, எஞ்சியதை நாடுகளின் அரசுகளுக்கு அளித்திருக்கிறோம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள இத்தகைய அரசியல் அமைப்புக்களால் இயலாது. ஆகவே, நடு அரசிற்கும் நாடுகளின் அரசுகளுக்கும் இருப்தி யளிச்சக்கூடிய வகையில் மட்டுமல்லாமல், கூட்டாட்சியின் உண்மை நோக்கங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலும் அதிகாரப் பங்கீடு செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

உயர்தர நீதி மன்றம்

அதிகாரத்தைத் திருப்திகரமான: முறையில் பங்கிட்டுவிடுதல்மட்டும் போதாது; நடு அரசோ, நாடுகளோ தங்களுக்கென அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகார வரம்பை: மீறாமல் இருக்கின்றனவா என்பதையும் பார்த்துக்கொள்ள" வேண்டும். இக்கண்காணிப்புப் பணியை எத்துணைச் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும் என்பதே கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பின்" இரண்டாவது பிரச்சினை. இப்பிரச்சினையைப்பற்றி ஆராயும்: போது முதன்முதலில் நம் மனத்தில் தோன்றுவது உயர்தர நீதி மன்றமேயாகும். பொதுவாக எல்லாக் கூட்டாட்டு! அரசியல் அமைப்புக்களிலும், அமைப்பிற்குப் பொருள் கூறவும், நாடோ, நடு அரசோ தன் வரம்பை மீறியதா, அல்லது அவை: இயற்றின சட்டம் அமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்டதா என்று: சொல்லவும் ஓர் உயர்தர நீதி மன்றம் அமைக்கப்பெற்றிருக். கும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிலும், ஆஸ்திரேலியாவிலும்- உள்ள உயர்தர நீதி மன்றங்கள் இப்பணியைச் செவ்வனே" செய்து வருகின்றன.

ஆனால், ஸ்விட்ஸர்லாந்திலும், ரஷ்யாவிலும் உயர்தர நீதி: மன்றத்திற்கு நடு அரசு செய்யும் சட்டம் அமைப்பிற்குப் புறம்பானது என்று சொல்ல அதிகாரம் இல்லை. எனவே, நீதி மன்றத்தின் மூலம் அதிகாரப் பங்கீட்டைக் காப்பாற்றிக்: கொள்ளலாம் என்பது இத்தாடுகளில் முடியாது. ஆகவே, வேறொரு முறையைக் சையாள வேண்டியுள்ளது. ஸ்விட்ஸர் arphe wéer Sicny (Referendum), மசுகள் தொடக்கம் (initiative) என்ற இரு புது வசைகள் கையாளப்படுகின்றன. அரசியல் அமைப்பில் திருத்தம் வேண்டுமென்றாலும், அமைப்புச் சட்டங்களின் செல்லுந் தன்மைபற்றி முடிவு செய்ய வேண்டு: மென்றாலும் மக்களுடைய வாக்கெடுப்பிற்கே விட்டுவிடுகின் றனர். இவ்விரு

முறைகளைப்பற்றிப் பின்னோர் அத்தியாயத்தில் விரிவாக ஆராய்வோம். ஒவ்வொரு தடவையும் மக்களிடம் போய்க்கொண்டிருக்கமுடியுமா? அல்லது மக்கள்தான் அரசியல்: அமைப்பின் அதிகார வரம்பை நிர்ணயிக்க வேண்டிய அளவு இறமையும், அறிவும், சட்ட நுணுக்கமும் பெற்றிருப்பார்களா என்பனவெல்லாம் ஆராயவேண்டிய விஷயங்கள். என்றாலும், இது அரசியல் அமைப்பின் ஒரு பிரச்சினை என்பதை மட்டும்: மறுக்க முடியாது.

அமைப்பின் மாற்றத்தில் நாடுகளின் பங்கு:

மக்களுக்கு நோர்முக: மாக இப்பணியை அளிக்க விரும்பாத அல்லது அளிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இல்லாது கூட்டாட்டு நாடுகளில்: இன்னொரு முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. அரசியல்: அமைப்பில் மாற்றங்களைச் சாதாரணச் சட்டமன்றங்கள் செய்து விடமுடியாது. அதற்கெனச் சிறிது கடினமான முறை கையாளப் படுவதுண்டு. ஆனால், அம்முறையில் நாடுகளுக்கு உள்ளள வாகிலும் பங்களித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையென்றால்... நாடுகளின் முக்கியத்துவம் அரசியல் அமைப்பில் ஒன்றுமே: இல்லாததாகஇவிடும். ஆனால், ரஷ்ய நாட்டின் அரசியல்: அமைப்பில் நாடுகள் இத்துறையில் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன. நாடுகளுக்குப் பங்களிக்கப்பட்டாலும், அப்பங்கு எத்தகைய தாயிருக்கவேண்டும் என்பது மற்றொரு பிரச்சினை, நடு: அரசிற்கு அதிகப் பங்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமா, அல்லது நாடுகளுக்கு அதிகப் பங்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமா என்பதைக்: இர்மானம் செய்ய வேண்டும். அமெரிக்காவில் நடு அரற்கு- அரசியல் அமைப்பில் இருத்தங்களைக் கொண்டுவரும் அதிகாரம் உண்டு. ஆனால், அவை நாடுகளில் நான்கில் மூன்று பகுதியால்: ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற விதியிருக்கின்றது.

மேற்சபையில் பிரதிநிதித்துவம்

இன்னொன்றும் நாம் இங்கே கவனிக்க வேண்டும். கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பில் இரு: பிரிவுகளைக்கொண்ட சட்டமன்றம் இருப்பது இயல்பு. ஒன்று, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதா மிருக்கும்: மற்றொன்று, நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதா யிருக்கும். நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சபையில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படுவதில் எம்முறை கையாளப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு பிரச்சனே. நாடுகளின் அளவைக் (கொண்டு அவற்றின் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை நிர்ணயிப்பதா; அல்லது எல்லா நாடுகளும்--சறியனவானாலும், பெரியனவானாலும்-- ஒரே எண்ணிக்கையான பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதா என்பதை நிச்சயிக்கவேண்டும். நாடுகளின் அளவைப் பொறுத்துப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டால், பலம் பொருந்திய இரண்டாம் சபையின்மூலம் பெரிய நாடுகள் சிறிய நாடுகளின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த ஆரம்பித்துவிடக் கூடும். அதற்கு மாறாக, சமமான பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப் படுமாயின், பெரிய நாடுகளின் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் சிறு நாடுகளின் பொருமைப் போக்கால் தடைபட கூடும். எனவே, இவ்விரண்டிற்கும் இடையே உள்ள ஏதாவது ஒரு சிறந்த முறையைக் கையாள வேண்டுவது அவசியமாகின்றது. இதை மனத்தில் இருத்தியே சில கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்புக்களில் இரண்டாம் சபையை நாடுகளின் பிரதிநிதிகளை மட்டுங்கொண்ட சபையாகச் செய்துவிடுவதில்லை; சில அறிஞர்களையும் பெருமக்களையும் அதில் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கறனர்.

இரண்டாம் சபையில் அளிக்கப்படும் பிரதிநிதித்துவ முறை இன்னொரு இச்சலையுந் தீர்க்க முற்படுகிறது. எல்லா அரசியல் அமைப்புக்களிலும் சட்டமன்றத்தின் முதற்பிரிவு மக்கட் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாகவேயிருக்கும்.

எனவே, அச் சபையின் எண்ணிக்கை நாடுகளின் அளவைப்பொறுத்ததாகவே இருப்பது இயல்பு. பெரிய நாடுகள் அச்சபையில் மிகவும் பலம் பொருந்தினவையாக இருப்பது இயற்கை. ஏனெனில், அவைகளின் பிரதிநிதிகள் அங்கே அதிக அளவில் இருப்பார்கள். ஆனால், அவை அச்சபையில் ஆதிக்கம் செலுத்தித் தங்களுக்கு வேண்டிய சட்டங்களையெல்லாம் செய்துகொள்ள விட்டுவிடக் கூடாது. அப்படியிருந்தால், சமநிலையில் கூட்டாட்சியில் சேர்ந்த மற்றச் சிறு நாடுகளுக்கு மனக்கசப்பு ஏற்படுவதில் வியப்பில்லை. எனவேதான் மூதற்சபையில் ஏற்படும் பெரிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்தை இரண்டாம் சபையின் பிரதிநிதித்துவ முறையால் குறைக்க வேண்டிய அவயம் உண்டாகிறது. அதற்காகவேதான் ஏறக்குறைய எல்லாக் கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்புக்களிலும் இரண்டாம் சபைக்கு நாடுகள் சம சாண்ணிக்கையுள்ள பிரதிநிதிகளை அனுப்புகின்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், ஆஸ்திரேலியா, ஸ்விட்ஸர்லாந்து, ரஷ்யா இவற்றின் அரசியல் அமைப்புக்கள் யாவும் இம்முறையைத்தான் பின்பற்றுகின்றன. அது மட்டுமன்றி, இரண்டாம் சபையின் அதிகாரம் முதல் சபையின் அதிகாரத்தைப்போன்றேயிருக்க வேண்டும். அமெரிக்காவில் இன்னும் ஒரு படி அதிகமாகவே மூன்னேறியுள்ளனர். மக்கட்சபைபைக்கு இல்லாத மிக முக்கியமான அதிகாரமொன்றை இரண்டாம் சபைக்கு. அவர்கள் அளித்துள்ளார்கள். தலைவர் செய்யும் உடன்படிக்கை களுக்கும், நியமிக்கும் அலுவலர்களுக்கும் இரண்டாம் சபை தன் ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டும் என்பதே அது.

நடு அரசிற்கும் நாடுகளின் அரசுகளுக்கும் தொடர்பு

கூட்டாட்டு அரசியல் அமைப்பின் மற்றொரு பிரச்சனை நடு அரசிற்கும் நாடுகளின் அரசாங்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பைப் பற்றியது. ஓர்

இலட்சுயக் கூட்டாட்டியில் நடு அரசும், நாடுகளும் தத்தம் வரம்பிற்குள் யாதொரு தலையீடும் இன்றி உரிமையுடன் செயலாற்ற வேண்டும். இவ்வரிமைதான் கூட்டாட்சியின் தனிப்பெரும்பண்பு என்பது: தையும் நாம் முன்னர்க் சண்டோம். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நாடுகள் தங்களது வரம்பிற்குள் உரிமை பெற்றுள்ளனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு கூட்டாட்சியின் தோக்கம் தடைமுறையில் செயலாற்றப்படுகின்றது என்பதும் உண்மை. ஆனால், இத்தலை கூட்டாட்டு அரசியல் அமைப்புக்களில் உள்ளதா? இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நடு அரசிற்கும் நாடுகளுக்கு மிடையே பலவிதமான தொடர்புகள் பலவகையில் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன.

இத்தகைய தொடர்புகள் இரு வகையால் ஏற்படுகின்றன. ஒன்று, அரசியல் அமைப்புச் சட்டமே இத்தொடர்பை ஏற்படுத்துவது? மற்றொன்று, வழக்காற்றால் வருவது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் நாடுகளுக்குக் குடியரசு முறை அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றுவதாகவும், பாதுகாப்பிற்காகவும் அரியல் அமைப்புப் பொறுப்பேற்கின்றது. எனவே, அவ்விரு துறைகளில் நடு அரசு நாடுகளின் உரிமையில் தலையிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. சில சமயங்களில் நாடுகளின் வேண்டுகோளின்படி அவற்றுள் ஏற்படுங் கலகங்களை அடக்குவதற்கு நடு அரசு தலையிடவும் செய்கின்றது. கனடாவில் நாடுகள் இயற்றும் ல சட்டங்களைக் கவர்னர்- ஜெனரல் மறுக்கவும் மூடியும். அது மட்டுமன்றி, நாடு: களின் கவர்னர்களை அவர்தான் நியமிக்கின்றார். ஸ்விட்ஸர் லாந்தில் ல நடு அரசுச் சட்டங்கள் நாடுகளில் நாடுகளின் அரசாங்க அலுவலர்களாலேயே செயலா ஹற்றப்படுகின்றன. ஏன், தமது இந்திய அரசியல் அமைப்பிலும் இம்முறை கையாளம் நட்கின்றது. இம்முறையால் நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் அன் விஷயங்களில் நடு அருற்குக் கீழ்ப்படிந்தனவாக மாறிவிடு

கின்றன. ஆனால், அதே சமயத்தில் இம்முறையால் சல நன்மை களும் இல்லாமற்போகவில்லை. முதலாவதாக, நடு அரசின் சட்டங்களை நாடுகள் தன்றாகப் புரிந்துகொண்டு அவற்றைத் தம் மக்களிடையே தாமே புகுத்துவது, நடு அரசிற்கும் தாடுகளுக்குமிடையே தல்ல வசையான தொடர்பு பெருசு வாய்ப்பளிக்கின்றது. இரண்டாவது, நடு அரசிற்கெனத் தினியாக அலுவலர்களை அமைக்காததால் அரசியலில் செலவு குறைகின்றது.

வழக்காற்றால் ஏற்படும் தொடர்புகளில் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தது பண உதவி அளித்தல். நாடுகள் செய்யும் ல காரியங் களுக்கு நடு அரசு பண உதவியளிக்கலாம். நாடுகள் அவற்றை வேண்டா என மறுக்கலாம். ஆனால், எந்த ஒரு நாடும் மறுத்ததாகச் சரித்திரம் இல்லை. பண உதவி பெற்றுவிட்டால் அப்பணத்தைப் பயன்படுத்தும் காரியங்களில் நடு அரசின் மேற்பார்வையும் இருக்கத்தானே செய்யும்? இவற்றால் நாடுகளின் உரிமை நிலை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

நாடுகளிடையே தொடர்பு

நடு அரசிற்கும் நாடுகளுக்கு மிடையே உள்ள தொடர்பை மட்டும் சிந்தித்தல் போதாது. நாடுகளுக்கிடையே உள்ள தொடர்பும் நல்ல முறையில் உள்ளதா என்றும் பார்க்க வேண்டும். தாடுகள் யாவும் சமநிலையில் இருப்போம் என்ற மனப்பான்மையிலேதான் கூட்டாட்டியில் சேர்வதற்குச் சம்மதிக்கின்றன. எனவே, அம் மனப்பான்மை மங்கா இருக்கும் வகையில் அவற்றின் தொடர்பு அமைக்கப்பட வேண்டும். அரசியல் அமைப்பின் மாற்றத்தில் நாடுகளின் தொடர்பு எவ்வாறுள்ளது - என்பதை ஏற்கெனவே கண்டோம். அவற்றிற்குள்ளே உரிமை மனப்பான்மையும் உள்ளது என்பதையும் றழ்துவிடுதல் கூடாது. ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டின்மேல் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும். அதற்காக ஒரு நாட்டின்

பொதுச் செயல்கள், ஏடுகள், நீதித்தீர்ப்புகள் முதலியனவற்றிற்கு மற்ற எல்லா நாடுகளும் மதிப்பளிக்கவேண்டும். ஒரு நாட்டின் குடிமகன் மற்றெல்லா நாட்டிலும் குடிமகனாக ஒப்புக் கொள்ளப்படவேண்டும். அவன் நாடுகளிடையே தாராளமாகப் போவதற்கும் வருவதற்கும் வசதிகள் இருக்கவேண்டும்; தடையேதும் இருக்கக்கூடாது. நாடுகளிடையே நல்லமுறையில் தொடர்பு எத்துணை அவசியமோ, அத்துணை அவற்றிடையே விரும்பத்தகாத முறையில் ஏற்படக் கூடிய தொடர்பையும் நீக்க வேண்டும். குறிப்பாக நாடுகள் தங்களுக்குள்ளே எத்தகைய அரியல் ஒப்பந்தங்களும் செய்துகொள்ளக்கூடாது. இவற்றையெல்லாம் நாடுகளின் மனங்கோணாவண்ணம் கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பு அமைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அரசியல் அமைப்பு நிலைக்கும்.

வெளியேற்றம்

“கூட்டாட்சியில் ஒன்று சேரும் நாடுகள் தாம் விரும்பினால் வெளியேறிவிட முடியுமா?” என்ற கேள்வி மிகவும் சிக்கலானது. கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்புக்களில் எல்லாம் இது ஒரு பெரும்பிரச்சினையாகவே இருக்கும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்ப்பீர்களானால், இது எத்தகைய பெரும்பிரச்சினை என்பது புலப்படும். 1861-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் தென்னாடுகள் கூட்டாட்சியினின்றும் வெளியேறிவிட வேண்டும் என்று விரும்பின; தங்களுக்கு அத் தகைய உரிமை உண்டு என்றும் வாதாடின. “தனித்தனியாக இருந்த நாடுகள், எவையோ சில சகாரணங்களுக்காக ஒன்றுகூடிக் கூட்டாட்சியை அமைத்தன; அதே போன்று கூட்டாட்சியின் நோக்கம் நிறைவேறவில்லை அல்லது நிறைவேறமுடியாது என்று அவை நினைக்கும்போது பிரிந்து போவது நியாயந்தானே?” என்று அவை கூறின. வெளியேற்றக்கொள்கையை எதிர்த்தவர்கள், நாடுகளுக்கு அத்தகைய உரிமையே

இல்லை; ஏனெனில், கூட்டாட்சி ஒப்பந்தத்திற்குச் சம்மதித்தவை நாடுகள் அல்ல; மக்கள்தான். எனவே, நாடுகள் இதைப்பற்றிப் பேசவே முடியாது.” என்று வாதாடி, துணைக்காக அரசியல் அமைப்பின் முகப்பை எடுத்துக்காட்டினர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியல் அமைப்பின் முகப்பு, “*அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மக்களாகிய நாம்” என்றுதானே கூறுகிறது? எனவே, நாடுகள் சேர்ந்து அரசியல் அமைப்பை உண்டாக்கவில்லை; மக்கள்தான் ஏற்படுத்தினர் என்று கூறினர். இச்சொற்போர், பிரச்சினையை எவ்வகையிலும் தீர்த்துவிடவில்லை. கடைசியில் போரின் முடிவாகத்தான் வெளியேற்றம் கூடாது என்றாயிற்று. எனவே, இவ்வரிமையை நாடுகளுக்கு அளிப்பதா கூடாத என்பதற்கு நாம் விடையிறுக்கத் தயாராய் இல்லை. ஆனால், ரூஷப நாட்டு அரசியல் அமைப்பில் மட்டும் நாடுகளின் வெளியேற்ற உரிமை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அம்மாதிரி சொல்லப்படாத அரசியல் அமைப்புக்களைப் பொறுத்த வரை நாடுகளுக்கு அவ்வரிமை இல்லையென்றுதான் சொல்லலாம். லீகாக்கு (1.000001) என்னும் அரசியல் அறிஞர், நாடுகள் வெளியேறவேண்டும் என்று விரும்பினால், அரசியல் அமைப்பில் இருத்தங் கொண்டுவரும் தங்கள் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அரசியல் அமைப்பையே அழித்துவிட்டு உரிமை பெற்று என்று சொல்கிறார். ஆனால், அது. எத்துணை சுடினம்: என்பதும், அது கூட்டாட்டியின் அடிப்படையையோ தகார்த்தெறிந்துவிடாதா. என்பதும் நாம் சொல்லாமலே: விளங்கும்.

சிறப்பியல்புகளும் குறைகளும்

ஒற்றையாட்டுயையும் கூட்டாட்சியையும் பார்த்து, ஒன்றைவிட மற்றொன்று சிறந்தது என்று கூறுதல் கடினம். ஒவ்வொன்றும் தனக்கெனச் சில சிறப்பியல்புகளையும்,. அதே சமயத்தில் குறைகளையுங் கொண்டுள்ளது.

ஒற்றையாட்சியின் சறப்பியல்புகளில் முதன்மையாக திற்பது அதனுடைய -
எளிமையேயாகும்.

எளிமை:

ஒற்றையாட்சியின் அரசியல் அமைப்பு மிகத் தெளிவாகவும்
எளிமையாகவும் இருக்கும். கூட்டாட்சியைப் போன்று அங்கே அதிகாரத்தைப்
பங்கிட. வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. அதிகாரப் பங்கீடு சாரண மாகத்தானே
கூட்டாட்டுயின் அறரடுயல் அமைப்பில் பல: பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும்
உண்டாகிவிடுகின்றன? இந்திய: தாட்டின் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க
எடுத்துக்கொண்ட. நாட்களையும், பொறுப்பையும், முயற்சிகளையும்,
நோக்கினால். கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பை நிர்ணயிப்பதில் எத்தனை இடர்கள்
உள்ளன என்பது தெரியவரும்.

வலிமை

ஒற்றையாட்சி பொதுவாகச் கூட்டாட்சியை விட வலிமை
பொருந்தியதாய் இருக்கும். நாட்டின் இறைமை: பூராவும், சட்டமியற்றும்
அதிகாரம் முழுவதும் ஒரே அரசாங்கம் கத்திடம் உள்ளது. எனவே, ஏதாவது ஒரு
சிக்கலைத் தீர்க்க. வேண்டும் என்று ஏற்பட்டால், அரசாங்க அதிகாரம் பூராவும்:
விரைவில் அதைத் தீர்க்க ஏதுவாய் உள்ளது. ஒரே அரசாங்கம்: எல்லாப்
பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றது. கூட்டாட்டு அமைப்பில் அதிகாரப்பிரிவால்
ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கும் பயத்து, நடு அரசும் அல்லது நாட்டு அரசுகளும்
பொறுப்பேற்க அஞ்சுவதுடன், தங்களுடைய வலிமையிலேயே ஐயங்கொள்ள
ஆரம்பித்துவிடுகின்றன. எனவே, அவை வலிமை பெற்றனவாக
இருப்பதற்கில்லை.

காலத்தோடு முன்னேறுதல்

வலிமை பொருத்திய அரசாங்கத்தைப் பெற்றிருப்பதோடு மட்டுமன்றி, அதிகாரம்: அனைத்தும் ஐரேயிடத்தில் இருப்பதாலும், ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமெனின் உடனே செய்ய முடிகிறது. காலப்போக்கில் வளருங்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சட்டங்களை உண்டாக்குவதில் ஒற்றையாட்சியுடன் கூட்டாட்சி போட்டியிட முடியாது. ஆங்கில நாட்டில் தொழி: லாளர் சட்டங்களைக் கொண்டு வருவது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு எளிதாயிருந்ததோ, அவ்வளவுக்கெவ்வளவு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் கடினமாயிருந்தது. கூட்டாட்சியில் காணப்படும் பழைமையுணர்ச்சி ஒற்றையாட்சியில் அத்த அளவிற்கு. இராது.

இவையாவும் ஒற்றையாட்சியின் சிறப்பியல்புகள் என்றாலும் பல இனங்களோ, அல்லது மொழியாலும் கலையாலும் மாறு பட்ட பல மக்களோ, சில காரணங்களுக்காக அரசியலில் ஒன்று சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினால், அகுற்கு ஒற்றையாட்சி இடமளிக்க முடியாது. ஆனால், கூட்டாட்சி அக்குறை யைத் தீர்க்கப் பயன்படும். எனவே, கூட்டாட்சியின் முதன் மையான அஇறப்பியல்பு, வேறுபட்டோர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ வாய்ப்பளிக்கும் வசதியேயாகும்.

ஒன்று சேர்ந்து வாழ வழி

இவ்வசதி ஒற்றையாட்சியில் ஒரு நாளும் கிடைக்காது. நாடுகளின் உரிமை உணர்ச்சிக்கு. ஊனமில்லாமல் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வசதிகளைப்: பெற்று வாழ வாய்ப்பளிப்பது கூட்டாட்சி, இம்மாதிரியாக வாழ்வதில் நாடுகள் தங்களுடைய இறைமையில் ஒரு பகுதியை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அனால், இறைமை முழுதும் தங்களிடத்தே

வைத்துக்கொண்டு உலகியலில் வலிவற்றனவாக வாழ்வதைவிட, அவசியமான சில காரியங்களுக்காகத் தங்களது அதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியை விட்டுக்கொடுத்து வசதியும் வாழ்வும் பெற்று, அதே சமயத்தில் உரிமையுடனும் இருப்பது மேலல்லவா

அரசியலில் பயிற்சி:

கூட்டாட்சியில் நாடுகள் தங்களுக்கே செனச் சில அதிகாரங்களை வைத்துக்கொள்வது தீர்வாகத்தில்: பயிற்சி பெற ஏதுவாகின்றது. அரசியலில் தங்களுக்கும் பங்கு உள்ளது. சட்டமியற்றும் சத்தி தங்களிடமும் உள்ளது என்ற பெருமையடைவதுடன் அவற்றைச் செயலாற்றும் வகையால் அரசியல் உலகில் தாங்களும் தங்களாலான சேவையைச் செய்ய முடிந்தது. இவற்றால் ஒற்றையாட்சியில் உள்ள தலைமை அரசாங்கம் பெரும்புதம் என வளர்வதைப் போலக் கூட்டாட்டு யில் நடு அரசு வளர்வதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், நடு அரசின் வேலைப்பளுவையுங் கூட்டாட்சி முறை குறைக்கின்றது. பொது நலநாட்டுத் தத்துவம் வளர வளர, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு அதிகமாகிக்கொண்டே வரும். கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பில் அப்பொறுப்பை நடு அரசும் நாடுகளின் அரசும். பகிர்ந்துகொண்டு தத்தம் வரம்பிற்குள் செவ்வனே பணியாற்ற முடியும்.

நாடுகளின் கூடமைப்பின் பண்புகள்

கூட்டாட்சிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியையொட்டி மற்றொரு வகையான கூட்டமைப்பைப் பற்றியும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மாகாணங்கள் நடு அரசிற்குக் சழிப்படிந்தனவாய் இழுப்பின், அவ்வமைப்பு ஐற்றையாட்சியென்பதும், நடு அரசும் மாகாணங்களும் சமநிலையில் கூடினால், கூட்டாட்டு 'யென்பதும் கண்டோம். இவையிரண்டைக் தவிர மற்றொரு வகையும் உள்ளது: அது நாடுகள்

ஒன்றுகூடி ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும்போது நடு அரசு அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது. அத்தகைய அமைப்பையே நாடுகளின் கூட்டமைப்பு என வழங்குவர். நாடுகள் பல சேர்ந்து சில பொதுக்காரியங் களுக்காக ஒரு கழகத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டால், அது நாடுகளின் கூட்டாகும். இக்கூட்டமைப்பின் பொதுக் கழகத் தற்குத் தனியான ஓர் அதிகாரமும் இல்லை. நாடுகள் ஒன்று கூடித் தீர்மானிக்கும் காரியங்களைச் செயலாற்ற வேண்டுவதே அதன் பணி. எனவே, இத்தகைய ஓர் அமைப்பைத் தனி அரசாங்கம் என்று சொல்லவே முடியாது. அரசாங்கம் என்னால், அதற்கு இறைமைப் பண்பு அவசியம் என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். 'மேல் கூறப்பட்ட அமைப்பிற்கு அதிகாரமே இல்லையென்றால், இறைமை எங்கிருந்து வரும்? ஆகவே, இவ்வமைப்பை ஏற்படுத்தும் ஒப்பந்தத்தை அரசியல் அமைப்பு என்ற பெயரால் வழங்குவது கூடப் பொருந்தாது. இத்தகைய கூட்டமைப்பிற்குச் சரித்திரத்தில் பல மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டலாம். 7781-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1789-ஆம் ஆண்டு வரை அமெரிக்க நாடுகள் சும்மா திரியான ஒரு கூட்டமைப்பைத்தான் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. பதின்மூன்று நாடுகளும் தங்களுடைய உரிமையையும் இறைமையையும் தங்களிடத்திலேயே வைத்திருந்தன; ஆனால், வெளி நாட்டு விவகாரம், பேபர், கப்பற்படை முதலியவற்றைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு பொது அவையை ஏற்படுத்திக்கொண்டன. இப்பொது அவை எட்டு ஆண்டுகள் பணியாற்றியது; ஆனால், வெற்றிகரமாக வேலை செய்யவில்லை. நாடுகள் சேர்ந்து உருவாக்கும் தீர்மானங்களை அப்பொதுச்சபை ஏற்றுக்கொண்டதேயன்றி, அத் தீர்மானங்களையொட்டிச் சட்டங்கள் உண்டுபண்ணவோ, அல்லது அவற்றைச் செயலாற்றவோ அதற்குச் சத்தியும் இல்லை; அதிகாரம் கொடு கப்படவுமில்லை. எனவே, கூட்டமைப்பு மறைந்து கூட்டாட்ட உண்டாகிவிட்டது.

ஒற்றுமையும் வேறுபாடுகளும்

கூட்டாட்சியிலும் கூட்டமைப்பிலும் காணப்படும் அடிப் படை, ஒன்று சேர்ந்து இயங்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே ஆகும். ஆனால், இவ்விருவகையான அமைப்புக்களுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன.

1. கூட்டமைப்பில் ஒன்று சேறும் நாடுகள் தங்கள் இறைமையைக் கைவிடுவதில்லை. உள்நாட்டுக் காரியங்களிலும் வெளி நாட்டுக் தொடர்புகளிலும் அவை தங்கள் உரிமைகளை விட்டுக்கொடுப்பதில்லை. கூட்டாட்சியில் சேரும் நாடுகள் அதற்கு மாறாகத் தங்கள் இறைமையின் ஒரு பகுதியை நடு அரசு இறைமை பெற்ற ஒரு தனி நாடாகிவிடுகின்றது.
2. கூட்டமைப்பில் நாடுகள் பொது அவைக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பொது அவைதான் நாடுகளுக்குக் சழ்ப்படிந்து நடக்கும். ஆனால், கூட்டாட்சியில் நாடுகள் நடு அரசுப் பட்டியலில் உள்ள காரியங்களில் நடு அறஇற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றன.
3. இவற்றைவிட மிக முக்கியமான வேற்றுமை என்ன வெனில், கூட்டமைப்பில் சேரும் நாடுகள் வெளியேறும் ஆரிமையைப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், கூட்டாட்சியில் நாடு களுக்கு (ருஷ்யாவைத்தவிர) அவ்வுரிமையில்லை.
4. மற்றொரு வேற்றுமையும் உண்டு. இவ்வேற்றுமை மிகக் கூர்ந்து நோக்கினால்தான் புலப்படும். கூட்டமைப்பு, நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் வாயிலாக ஏற்படுவது. அதாவது, நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் ஒப்புக்கொண்டு ஒன்று சேர்கின்றன. நாட்டின் மக்களுக்கும் கூட்டமைப்பிற்கும் தொடர்பே இருப்பதில்லை. ஆனால், கூட்டாட்சியில் நிலையே வேறு. கூட்டாட்சியில் அரசியல் அமைப்பு மக்களிடையே

தொடர்பு கொண்டுள்ளது. அமெரிக்க ஐக்கியநாடுகளின் அரசியல் அமைப்பைப் பார்த்தாலே இது புரியும். எனவே, கூட்டமைப்பில் சேரும் நாட்டில் உள்ள குடிமகன் தன்னாட்டு அரசாங்கத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல்: போதும். ஆனால், கூட்டாட்டுயில் சேரும் நாடுகளின் மக்களோ, தங்களுடைய நாடுகளின் அரசாங்கங்களுக்கு மட்டுமன்றி, தடு அரசிற்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

5. மேற்கூரிய வேற்றுமைகளிலிருந்து அறிவது யாதெனில், கூட்டமைப்பு, வலிவற்ற ஒரு சேர்க்கை; கூட்டாட்சி திண்மை: யான அடிப்படையீது எழுப்பப்படும் ஒர் அமைப்பு என்பதேயாகும்.

அரைகுறை கூட்டாட்சி

கூட்டாட்டு அரியல் அமைப்பின் மிக முக்கியமான பண்பாகிய அதிகாரப் பங்கீட்டைப் பற்றி ஆராயும்போது, அதிகாரம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் கண்டோம். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் உள்ளது போல நடு அரசின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டு எஞ்சியதை நாடு: களுக்கு விட்டுவிடுதல் முதலாவது; கனடாவில் உள்ளதுபோல நாடுகளின் அரசாங்கங்களின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டு: எஞ்சியதை நடு அரசிற்கு விட்டுவிடுதல் இரண்டாவது; இந்தியாவில் உள்ளதுபோல நடு அரசன் அதிகாரமும் நாடு களின் அதிகாரமும் தனித்தனியே வரையறுக்கப்படுவதுடன்” இரண்டிற்கும் பொதுவாகச் சில அதிகாரங்களை வைத்துவிடுவது: மூன்றாவதாகும்.

இம்மூன்று மூறைகளில் முதலாவதுதான் உண்மைக் கூட்டாட்டுக்கு உகந்ததாகும், நாடுகளின் உரிமையும் தனிம் பண்பும் எத்துணை அளவு அதிகமாக மதிக்கப்படுகின்றனவோ அத்துணை அளவு கூட்டாட்டித்தத்துவம் அரசியல் அமைப்பில்: ஊடுருவிச் செல்லும். எனவே, அத்தகைய நாடுகளைக் கூட்டாட்டு

நாடுகள் என வழங்குவதில் யாருக்கும் எதிர்ப்பு இருக்க முடியாது. ஆனால், கனடாவின் அரசியல் அமைப்பிலும், இந்திய அரசியல் அமைப்பிலும் நாடுகளின் உரிமைப் பண்பும்: துனிமைப் பண்பும் அத்துணை மதிக்கப்படுவதில்லை. கனடாவின் அரசியல் அமைப்புப்படி, நாடுகளின் அதிகாரத்தில் நடு அரசு தலையிடக்கூடாது என்றிருப்பினும், முக்கியமான இடங்களில் தலையீடு இருக்கத்தான் செய்கின்றது. நாடுகள்: உண்டாக்கும் சட்டங்களை நடு அரசு விரும்பினால் மறுப்பாணை செய்துவிட முடியும். நாடுகளின் கவர்னர்களும் உயர்தர நீதி மன்றங்களின் நீதிபதிகளும் நடு அரசாங்கத்தால் தான் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இந்திய நாட்டரசியல் அமைப்பிலும் இத்தகைய முறைகள் காணப்படுகின்றன. நாட களுடையஅரசுகளின் உரிமையிலும் தனிமைப்பண்பிலும் இவை அவ்வளவு தூரம் தலையிடும் என்பது நாம் கூறாமலே விளங்கும். இத்தலையீடு உண்மைக் கூட்டாட்டியின் பண்பைக் குறைத்து விடுகின்றது. எனவே, இவ்வரசியல் அமைப்புக்களைக் கூட்டாட்டு வகையில் எப்படிச் சேர்க்க முடியும்? அகவேதான் அரசியல் அறிஞர் கலர் இவற்றை ““அரைகுறைக் கூட்டாட்டு அமைப்புக்கள்” என வழங்குகின்றனர். 7918-ஆம் அண்டி லிருந்து 1922-ஆம் அண்டுவரையிருந்த வியமார் ஜெர்மானியக் குடியரசும், 1926-ஆம் ஆண்டு ரஷ்ய அரசியல் அமைப்பும், 7949-ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட மேற்கு ஜெர்.மானியக் குடியரசும் இவ்வகையின்பாற்படும் அரசியல் அமைப்புக்களே ஆகும்.

அரசியலமைப்புகளின் வகைகள்

அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசமைப்பு நடைமுறையில் இரண்டும் - பெற்றிருக்க அரசியலமைப்பை நாடும் ஒவ்வொரு உள்ள உலகில் உள்ள செய்வத ஆட்சி நாட்டினை ஒரு அமைப்பின்றி அரசியல் வேண்டும். இயலாத

காரியம்விதிமுறைகளும் சில ஒரு , கட்டுப்பாடுகளும் பல நாடுகளில் இருந்திருக்கின்றன என்பதை வரலாறு மூலம் நாம் அறிகிறோம்சீரான , அமைதியான நாட்டினை உருவாக்க இவைகள் வேண்டும்.

குழப்பமின்றி சிறப்பாக ஆட்சி செய்ய அரசியலமைப்பு இன்றியமையாததுஅல்லது நாடு ஜனநாயக . சர்வாதிகார நாடாக இருந்தாலும் அதை நிர்ணயிக்க ஒரு சில விதிமுறைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதை ஒவ்வொரு நாடும் ஏற்றுக்கொள்கிறது விதிமுறைகள் தற்பொழுது . வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன அடிப்படையில் என்ற அரசியலமைப்பு எல்லாம் வேண்டும் அறிதல் நாம் என்பதை

அரசியலமைப்பின் பொருளும், விளக்கமும்

ஒரு நல்ல அரசாங்கத்தின் அமைப்பும் அதன் அதிகாரமும் அரசியலமைப்பின் நிலையை உணர்த்துவதாக அமையும் நற்குடிமகனின் . உரிமைகளும், கடமைகளும் அரசியலமைப்பை உள்ளடக்கியதாக அமைய வேண்டும் எல்லோராலும் காலவரையறையில் குறிப்பிட்ட ஒரு . ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆவணம் என அரசமைப்பை கூறுகின்றனர் ஆனால் . அல்லது எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பது அரசமைப்பு உண்மையில் அது உணரவேண்டும் என்பதை செயல்படுத்தப்படலாம் எழுதப்படாமலும்

சில நேரங்களில் அரசியலமைப்பு நெடுங்காலமாகப் பின்பற்றப்படும் விதிகளும், பழமொழிகளும், நடைமுறைகளும் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்படுகிறது என கருதப்படுகிறது மேதைகள் அறிவியல் அரசியல் பல . மேற்கொண்டனர் முயற்சி அளிக்க விளக்கம் வார்த்தைக்கு என்ற அரசியலமைப்பு அரசியலின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் அறிஞர் அரிஸ்டாட்டில் குடிமக்கள்" எ அங்கம் அரசின்னவும் அவர்களுடைய தொடர்புகளை அரசியலமைப்பு

ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு படுத்தி ஒழுங்குபடுத்துகிறதெனவும் கூறுகிறார் "

உல்சே)Woolsey) அரசியலமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை பற்றியும் ஆளப்படுவோரின் உரிமைகள் பற்றியும் இவை இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள உறவுகள் பற்றியும், எடுத்துக் கூறும் விதிகளின் தொகுப்பு என்றும் " விளக்குகின்றார்

பிரைஸ்)Bryce) கூறுகையில் "ஒரு சமுதாயம் உருவாகி ஆளப்பட ஒட்டுமொத்த சட்டங்களும், மரபுகளும் உள்ளடங்கிய விதிமுறைகளின் பெட்டகமே அரசியலமைப்பு" என்கிறார்) பெளசீயர் .Boucier) "ஒரு அரசின் அரசமைப்பு சட்டம் என்பது அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும் அந்த அரசின் இறைமை அதிகாரம் யாருக்கு அல்லது எதற்கு தரப்பட்டிருக்கின்றது, என்றும் அந்த அதிகாரம் எந்த வகையில் செயல்படுத்தப்படுகின்றது என்றும் எடுத்துக் காட்டும் சட்டமாகும்" என்று விளக்குகிறார்.

"அரசாங்கம் அல்லது சமுதாயத்தில் இறைமை அதிகாரம் தரப்பட்டிருக்கும் முறையை விளக்குவதே அரசமைப்பு சட்டம்" என்று ஜார்ஜ் கார்ன்வெல் லூயிஸ்)George Cornewell Lewis) எடுத்துக்காட்டுகிறார் . "குடிமக்களுக்கு இன்றியமையாததான சலுகைகள் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளுக்கு தரப்படும் முக்கியமான உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற எழுதப்பட்ட அல்லது எழுதப்படாத சட்டங்களே ஒரு அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டமாகும்" என சர் ஜேம்ஸ் மெக்கின்டோ)Sir James Macintosh) கூறுகிறார்.

"அரசமைப்பு சட்டமே அரசாங்கமாகும்" என்றார் லீகாக்)Leacock). "உயர் அரசாங்கம் ஒன்றின் அமைப்பு முறையை ஏற்படுத்துவது அரசமைப்பு" என்று ஆஸ்டின்)Austin) கூறுகின்றார் விளக்கங்களை கூறப்பட்டுள்ள மேலே .

அது கூறலாம் நாம் என்பதை என்ன சட்டம் அரசமைப்பு கொண்டு அடிப்படையாக

ஆதாரச்சட்டமாகும் நாட்டின்

- எழுதப்பட்டோ அல்லது எழுதப்படாமலோ இருக்கலாம்.
- அரசாங்கத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதிகாரத்தை விவரிக்கின்றது.
- குடிமக்களின் உரிமையை கூறுகின்றது.
- ஆளப்படுவோருக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.
- இதுவே உயர்ந்த சட்டமாகும்..

அரசியலமைப்பின் அவசியம்

அமெரிக்காவில் கி .பி.1776-ஆம் ஆண்டில் புரட்சி ஏற்பட்டது அதிலிருந்து .
என் ஆவணம் அடிப்படை ஓர் அவசியமான அரசமைப்பு நாடுகளிலும் அனைத்து
என்று அஸ்திவாரம் மக்களாட்சியின் அரசியலமைப்பு இந்த உணரப்பட்டது
அரசியலமைப்பு காரணங்களுக்காக தரப்பட்டுள்ள கீழே .கருதப்படுகிறது
தேவைப்படுகிறது.

1. அடிப்படை சட்டம் அரசாங்கத்தின் கடிவாளமாகும்
2. தனி மனித உரிமையை பாதுகாக்கவும்
3. சட்டத்தின் ஆட்சி நிலைக்கவும்
4. குழப்ப நிலையிலிருந்து மீட்கவும்
5. இறைமை அதிகாரத்தை வரையறுக்கவும்
6. நிகழ்கால மற்றும் வருங்கால சந்ததிகளின் விருப்பு, வெறுப்புகளை
கட்டுப்படுத்தவும்

அரசமைப்பு மிகவும் அவசியம் .“சர்வாதிகார ஆட்சியாக இருந்தாலும்
கொடுங்கோல் ஆட்சி அரசாக இருந்தாலும் அரசமைப்பு தேவைதான் மேலும் .

அமைத்துவிடும் ஆட்சியை குழப்பமான ஒரு அரசு இல்லாத அரசமைப்பு” என ஜெல்லினிக் கூறுகிறார்.

அரசமைப்பின் உள்ளடக்கங்கள்

- ❖ ஓர் அரசமைப்பு கீழ்க்கண்டவற்றை பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- ❖ நிர்வாக அமைப்பும், நிறுவனமும்
- ❖ அரசாங்க அங்கங்களின் செயல்பாடுகள் அதிகாரங்கள் மற்றும் இடையே உள்ள தொடர்புகள்.
- ❖ குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள்.
- ❖ மக்களுடன் அரசாங்கத்தின் உறவு.
- ❖ அரசியலமைப்பு திருத்தம் செய்யும் முறைகள்.

மேற்கூறிய அனைத்து கூறுகளிலும் முதல் மூன்று கூறுகளும் இன்றியமையாதவை மேலும் “பர்ஜெஸ்” என்னும் அறிஞர் அரசியலமைப்பில் சுதந்திரம், அரசாங்கம் மற்றும் இறைமை அவசியம் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறார்.

அடிப்படை உரிமைகளின் தேவை

அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளது அவசியமாகும் கட்டுப்பாடுகளை தீர்மானமான உறுதியான அது ஏனெனில் . எந்த உரிமைகளை மனித தனி மேலும் .விதிக்கிறது அரசாங்கத்திற்கு .இயலாது மீற அரசாங்கமும்

அடிப்படை உரிமைகள் மக்களாட்சியின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துகின்றனஎழு அனைத்து உலகின் ஏறத்தாழ .தப்பட்ட அரசியலமைப்புகளிலும் அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது பகுதி அரசியலமைப்பின் இந்திய .3-ல் அங்கம் 12-32-ல்

அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகளை பாதிக்கும் வகையில் மாநில அரசுகள் சட்டம் இயற்ற இயலாது மீறவும் அரசு இவ்வரிமைகளை சட்டம் அரசுகள் மாநில பறிக்க உரிமைகளை அடிப்படை மேலும் இயலாது முரணானது சட்டங்களுக்கு அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் அவற்றை இயற்றினால் அறிவிக்கும் என

அமெரிக்கர்கள் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு புனிதத் தன்மையுடன் கூடிய மரியாதையை அளிக்கின்றனர் விருப்பத்தின் மக்களின் உரிமைகள் அடிப்படையிலும், மக்களின் முன்னேற்றத்தைக் கருத்தில் கொண்டும் ஓர் எல்லைக்குள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன ஒரு உரிமைகளுக்கும் அடிப்படை குழப்பமான நிலைமை அப்படிப்பட்ட இல்லையென்றால் தேவை கட்டுப்பாடு ச இழுத்துச் சூழ்நிலைக்கு என்று தேவையான அரசியலமைப்புகள்விடும் விதித்துள்ளன பல கட்டுப்பாடுகளை

அரசாங்க அமைப்பு முறை

அரசமைப்பு என்பது அரசின் அமைப்பு மற்றும் அதன் அதிகாரத்தையும் குறிப்பதாகும் அரசியலமைப்பின் காட்டுவதே கோடிட்டு வரம்புமுறையை திகார மு அரசியலமைப்பு நோக்கமாகும் முக்கியமுவதும் அரசாங்கத்திற்கு வழங்கும் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அடிப்படையில் : அவசியம் பெற்றிருத்தல் பின்வருவனவற்றைப் அரசாங்கங்கள்

- ❖ அரசின் ஒவ்வொரு துறைக்கும் அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிப்பது.
- ❖ குறிப்பிடத்தக்க அரசாங்க ஏஜென்சிகளின் அமைப்பு இருக்க வேண்டிய முறை
- ❖ அவைகளின் பதவிக்காலம் மற்றும் அதிகாரம் செய்யும் முறை

❖ பொதுத் துறை பணியாளர்கள் நியமிக்கப்படும் முறை, மற்றும்

❖ வாக்காளர் தொகுதிகள் அமைப்பு

ஒரு சில அரசியலமைப்புகள் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை தெளிவாகவும், விரிவாகவும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் ஒரு சில அரசமைப்புகள் அரசாங்கத்தின் பொதுத் தன்மையையே மேலெழுந்தவாரியாக சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் அதிகாரப் பிரிவினைக் கொள்கை வலியுறுக்கப்பட்டுள்ளது. செயலாட்சிக்குழு அங்கங்களான மூன்று .. சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவைகளின் அதிகாரங்களையும் அவற்றின் அதிகார எல்லையையும் அரசியலமைப்பு தெளிவுப்படுத்துகிறது. மாநில அரசுகளின் அதிகாரத் தடைகளையும் சம நிலை வழிமுறைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

“உலகில் உள்ள அனைத்து அரசியலமைப்புகளுக்கும் மேலாக, மக்களின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவகையிலும், எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் உயர்விற்கும், அதன் எளிமைக்கும், அழகான நடைக்கும் அருமையான சிறப்பான நீதியியல் முறைக்கும் கொள்கைகள் கடுமையாகப் பின்பற்றப்படுவதற்கும் அதன் விளக்கங்களின் வளையும் தன்மைக்கும் அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பு ஓர் எடுத்துக்காட்டு” என பிரைஸ் பிரபு கூறுகிறார்.

நம் இந்திய அரசியலமைப்பு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது . வகையில் ஏற்படாத குழப்பமும் எவ்விதமான எதிர்காலத்தில், எந்த நடைமுறையையும் விட்டுவிடாமல் நேர்த்தியான முறையில் அரசியலமைப்பு பேரவை கவனம் மேற்கொண்டது சிறப்புடையதாகும் அரசமைப்பு இந்திய நமது . உலகிலேயே மிகப்பெரிய அரசியலமைப்பு ஆகும் என்று வல்லுநர்களால்

கூறப்பட்டுள்ளதுமேலும் , வேற்றுமையில் ஒற்றுமை, பல்வேறு விதமான கலாச்சாரம், மொழி, இனம், மதம் மற்றும் பல வேறுபாடுகளைக் கடந்து நிற்கும் பிரமாண்டமான அரசியலமைப்பு எனவும் கருதப்படுகிறது.

கி .பி.1857 ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் அரசியலமைப்பு சட்டப்படி எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை என்ற கொள்கை அடிப்படையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருந்தது நாட்டின் பிரான்ஸ் . முறைக்கும் அமைப்பு பாராளுமன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு உள்ள பணிகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை மேலும் . பற்றியும் முறையைப் அமைப்பு நீதித்துறை அரசியலமைப்பில் பொதுவான அரசியலமைப்புகள் போன்ற இது கண்டுகொள்ளவேயில்லை இவ்வாறு விளங்குகின்றன உதாரணமாக அரசியலமைப்புகளுக்கு சுருக்கமான தழுவும் மட்டுமே தோல்வியை அரசியலமைப்பு அமையும்

அரசியலமைப்பு திருத்தமுறைகள்

அரசியலமைப்பு திருத்தம் செய்யும் முறைகள் சில சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன விதிமுறைகளை சில ஒரு அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்ட . மிக அரசியலமைப்பிற்கு எழுதப்பட்ட இவைகள் வேண்டும் பின்பற்றுதல் ச திருத்தம் அரசியலமைப்பு கருதப்படுகிறது என அவசியம் செய்யப்படும் முறையானது. அரசியலமைப்பின் புனிதத் தன்மைக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கின்றதுசுதந்திரத்திற்கும் தனிநபரின் மேலும் , அரசியலமைப்பைச் சார்ந்தவைகளுக்கும் உத்திரவாதம் அளிப்பது சிறப்பிற்குரியதே.

அரசியலமைப்பு திருத்தம் எளிதான முறையிலும் கடினமான முறையிலும் கையாளப்படுகின்றது எல்லாம் இவை இருப்பினும் . கூடிய வெளிப்படுத்தக் திறமையை அரசின் இவையே சாதாரணமானவை

அமைப்பிற்கும் சட்டரீதியான இதனால் பொருந்தியதாகும் வலிமை எழுத வேறுபாடு கருத்து இடையே நிலைக்கும் சட்டமியற்றும் உண்மையான திர முறையில் சாதாரண வேண்டும் அமைதல் வகையில் ஁த்தம் மேற்கொண்டால் அரசாங்கம் நிலையற்ற தன்மையை அடையலாம்மேலும் . கடினமான முறையில் திருத்தம் மேற்கொண்டால் இரண்டு வகையான விளைவுகள் ஏற்படலாம்.

முதலில் பொதுக் கருத்து அடிப்படையில் சட்டரீதியில் அல்லாத நிறுவனங்கள் ஏற்படும்உருவாக நிறுவனங்கள் இதுபோன்ற இரண்டாவதாக . இடம் தராவிட்டால் கலகம் புரட்சி ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டாகலாம்எனவே . புரட்சி அல்லது நிலையற்ற தன்மையை ஏற்படுத்துகிற மாதிரி அரசியலமைப்பு திருத்த முறைகள் இருக்கக் கூடாது சூழ்நிலையில் எந்த அரசியலமைப்பு ஓர் " . நூற்றாண் பல பிறகு அதற்கும் சூழ்நிலைக்கும் அந்த ஏற்பட்டதோடுகளில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கும் இடம் தரும் வகையிலம் செயல்பட வேண்டுமென " .கூறுகிறார் ஜென்னிங்ஸ்

மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள அனைத்தும் எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்புகளுக்குத் தேவையானவையே எழுதப்பட்ட இவை . சரியாகவும் அரசியலமைப்பில், முடிவாகவும், தெளிவாகவும் உள்ளன . தான் இவை இல்லை தெளிவாக அவை அரசியலமைப்பில் எழுதப்படாத .வேறுபாடாகும் உள்ள இரண்டிற்கும்

சிறந்த அரசியலமைப்பின் தன்மைகள்

ஒரு நாட்டில் நிலவும் சூழ்நிலைக்கேற்ப அரசியலமைப்பு தகுதியுடையதா, இல்லையா என்பதை அறியலாம் குறிப்பிட்ட ஒரு . பயன்படக் அரசியலமைப்புக்கூடியது என ஒரு சில நாடுகள் விரும்பலாம் சில ஒரு .

கூட்டாட்சி உதாரணமாக உணரலாம் என தேவையில்லை அவை நாடுகளுக்கு வேளையில் அதே உள்ளது பொருத்தமாக நாட்டிற்கு இந்திய அரசியலமைப்பு பாகிஸ்தான், நேபாளம், மியான்மார் போன்ற நாடுகளுக்கு உகந்ததாக இல்லை என்பதை நாம் உணரலாம். இது அந்நாட்டின் சமூக, பொருளாதார நிலைமையைப் பொறுத்தே அமையும் அரசியலமைப்பைத் அதற்கேற்ற நாடும் ஒவ்வொரு . பெற்றிருக்கிறது உரிமையை தயாரித்துக்கொள்ளும்

ஒரு நல்ல அரசியலமைப்பு கீழ்க்கண்ட தன்மைகளைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

தெளிவானது (Clarity or Definiteness) :

ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பும் தெளிவாகவும், எளிய நடையில் எழுதப்பட்டும் இருத்தல் வேண்டும் ஏற்படுத்தாமல் குழப்பமும் எவ்வித . வேண்டும் இருக்க தெளிவாக

சுருக்கமாக இருத்தல் வேண்டும் (Brevity) :

அரசியலமைப்பு நீண்டதாக இருத்தல் கூடாது அம்சங்கள் க்கியமான . வேண்டும் பெற இடம் எதையும் என்று தேவையற்றது வேளையில் அதே . சிறியதாக ஒதுக்கிவிடக்கூடாது, சுருக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக விரிவாக சொல்ல வேண்டிய கருத்தை சொல்லாமல் விட்டு விடக்கூடாது.

விசாலமானது (Comprehensiveness) :

அரசியலமைப்பு ஒரு நாட்டின் முழுமைக்கும் ஏற்படையதாக இருத்தல் வேண்டும்மத்திய இருப்பின் முறையாக கூட்டாட்சி ., மாநில அரசின் அதிகாரங்கள் தெளிவாக குறிப்பிட வேண்டும்.

நெகிழும் தன்மை (Flexibility) :

அரசியலமைப்பு திருத்தம் செய்ய முடியாத கடினத் தன்மையுடன்

இருத்தல் கூடாது செய்யும் திருத்தம் தேவையான தேவையானபோது .
முறையடைபின்பற்ற வேண்டும்.

உரிமைகள் பிரகடனம் (Declaration of rights) : ஓர் நல்ல அரசமைப்பு எல்லா
அடிப்படை உரிமைகளையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்இந்தியா ., ரஷ்யா, சீனா,
பிரான்ஸ், அமெரிக்கா மற்றும் ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளில் குடிமக்களின்
உரிமைகள் தெள்ளத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறையின் சுதந்திரம் (Independence of Judiciary) : நீதித்துறைக்கு
சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தாலே நல்ல அரசமைப்பிற்குரிய தகுதியை
வெளிப்படுத்தலாகும் செயல்பட பயமில்லாமல் சுதந்திரமாக நீதித்துறை .
காப்பாற்றும் உரிமைகளைக் மனித நீதித்துறை வேண்டும்கேடயமாக இருத்தல்
வேண்டும்.

வழிகாட்டும் நெறிகள் (Directive Principles of State Policy): ஒரு நல்ல அரசு
சிறப்பாக செயல்பட அரசுக் கொள்கையினை நெறிப்படுத்தும் கொள்கைகளை
அரசியலமைப்பு பெற்றிருக்க வேண்டும் சிறப்பாக அரசு இக்கொள்கைகள் .

வரப்பிரசாதமாக கிடைத்த செயல்படகருதப்படுகின்றன மேலே .
இடம் அரசமைப்பில் இந்திய அம்சங்களும் அனைத்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ள
பெற்றுள்ளன

அரிஸ்டாட்டிலின் அரசமைப்பு வகைகள்

அரசமைப்பு வகைப்படுத்துதல் தற்கால கருத்தல்ல அரசமைப்பு .
உள்ளன ஆதாரங்களும் அடிப்படையும் பல வகைப்படுத்துதலுக்கு
அறி முதன்முதலில்வியல் பூர்வமான முறையில் அரசமைப்பை அரிஸ்டாட்டில்
வகைப்படுத்தினார் அவர் .158 நாடுகளின் அரசியலமைப்பை படித்து அதன்
அடிப்படையிலும் இறைமை அதிகாரத்தை மையமாக வைத்தும்

அரசியலமைப்புகளை வகைப்படுத்தினார் நல்வாழ்வை மக்களின்
எனவ இயல்பானவை கொண்டவை நோக்கமாகக் அடிப்படையானும்,
அதிலிருந்து மாறுபட்டவை எதிர்மறையான திரிந்தவை எனவும் அவர்
விளக்கினார்.

அரிஸ்டாட்டிலின் அரசமைப்பு வகைகள் பட்டியல்

- ❖ ஒருவர் ஆட்சி
- ❖ முடியாட்சி
- ❖ கொடுங்கோலாட்சி
- ❖ சிலர் ஆட்சி
- ❖ உயர்ந்தோர் குழு ஆட்சி
- ❖ தன்னல குழு ஆட்சி
- ❖ பலர் ஆட்சி
- ❖ நல்லாட்சி
- ❖ மக்களாட்சி

இறைமை இருக்க வேண்டிய இடம் மற்றும் அரசின் குறிக்கோள்களை
அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் அரிஸ்டாட்டில் அரசமைப்பை
வகைப்படுத்தியுள்ளார் ஆட்சி நடத்தும் தனிநபர் அடிப்படையில் நலத்தின் பொது .
அதுவே செய்யப்படுமானால் ஆட்சி நலமுடன் சுய மன்னராட்சி
கொடுங்கோலாட்சியாகும்

சில நல்லோர் ஆட்சி உயர்ந்தோர் குழு ஆட்சியாகும் நலன் நாட்டின் .
நோக்கத்தோடு சுயநல அதுவே நல்லாட்சி ஆட்சி பலர் செய்யும் கருதி
ஆகிறது மாக்களாட்சி அல்லது மக்களாட்சி நடைபெறுமானால்

அரிஸ்டாட்டில் அரசுகள் சுழற்சி முறையில் மாறுதல் அடைகின்றன

என்கிறார்முடியாட்சி ., கொடுங்கோலாட்சிகள் எல்லாம் திசைமாறும் பொழுது
 அவைகள் உயர்ந்தோர் குழு ஆட்சியாக மாறிவிடும் குழு உயர்ந்தோர் பின்னர் .
 ஆட்சியாகிவிடுகிறது குழு தன்னல அவை அடைந்து குழப்பநிலையை ஆட்சி
 ஆட்சி உயர்குழு பின்னர் .மலர்கிறது ஆட்சி உயர்குழு நீங்கி ஆட்சி குழு தன்னல
 இதேபோல் .மலரும் மக்களாட்சியாக அரசாங்கங்கள் தொடரும்.

அரிஸ்டாட்டில் அரசமைப்பு வகைகள் விஞ்ஞான ரீதியாகவும்,
 உண்மையாக கொடுக்கப்பட்ட பொழுதிலும், தெளிவானவையாக இல்லை .
 பூர்வமான அறிவியல் யாவும் இவைகள் மேலும், தரமான கொள்கைகளைக்
 கொள்ளவில்லை முறை அரசாங்க வேறொரு முறையிலிருந்து அரசாங்க ஒரு .
 ஏற்படுவது சரியாக தெளிவுபடுத்தவில்லை அரிஸ்டாட்டில் மேலும் .
 ஏற்றுக் அது தந்துள்ளார் பொருளைத் தவறான மக்களாட்சிக்கு
 .கொள்ளத்தக்கதல்ல

அரிஸ்டாட்டிலின் மக்களாட்சியைப் பற்றிய கருத்து நடைமுறைக்கு
 அதாவது இன்றைய கால அரசாங்க முறைக்கு ஏற்படையதல்ல என பேராசிரியர்
 ஜான் சீலி (Sir John Seely) கூறியுள்ளார் குறிப்பிடும்பொழுது அவர் மேலும் .
 அரிஸ்டாட்டில் “நகர அரசு” களைப் பற்றி அறிந்திந்தாரே தவிர “நாடுஅரசு” பற்றி
 அறியவில்லை வகைகளில் அரசமைப்பு அரிஸ்டாட்டில் மேலும் .
 முடியாட்சி வரையறுக்கப்பட்ட, தலைவர் முறை அரசாங்கம், ஜனநாயக மற்றும்
 கூட்டாட்சி அரசு முறைப்பற்றி குறிப்பிடவில்லை முறையில் சுழற்சி .
 கொள்ளத்தக்கதாகவும் ஏற்றுக் என்பது மாறுகின்றன அரசாங்கங்கள்
 .இல்லை தெளிவாகவும்

அரிஸ்டாட்டிலுக்குப் பிறகு பல அரசியல் அறிஞர்கள் அரசியலமைப்பை
 வகைப்படுத்தியுள்ளனர் காலத்திற்கேற்ப நவீன மற்றும் அறிவியல் .

எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க பட்டியலை ஸ்டீபன் லீகாக் தந்துள்ளார் .

வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன அரசியலமைப்புகள் தற்கால பின்வருமாறு

- ❖ இயல்பாக மற்றும் இயற்றப்பட்ட அரசமைப்புகள்.
- ❖ எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசமைப்புகள்.
- ❖ நெகிழா மற்றும் நெகிழும் அரசமைப்புகள்.
- ❖ இயல்பான மற்றும் இயற்றப்பட்ட அரசமைப்பு

விதிமுறைகளின் வளர்ச்சி, தேவை இவைகளின் அடிப்படையில் உருவானதுதான் இயல்பான மற்றும் பரிணாம வளர்ச்சியினால் உருவாக்கப்பட்ட அரசமைப்பு .பரிணாமத்தின் உச்சக் கட்டமாக நாட்டில் உள்ள அரசமைப்பிற்கு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது .அரசமைப்புகள் தயாரிக்கப்படவில்லை .ஆனால் கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்டு தொடர்ந்து வளர்ந்த பழக்கவழக்கங்களும், நடைமுறைகளும், மரபுகளும், பஞ்சாயத்துக்களில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்களும், விதிமுறைகளும் தான் அரசமைப்பு ஏற்பட காரணங்களாக இருந்திருக்கின்றன.

இயற்றப்பட்ட அரசமைப்பு முழுக்க மனிதனின் முழு முயற்சியினால் இயற்றப்பட்டதே ஆகும் .மனசாட்சிப்படி உருவாக்கப்பட்டதுதான் அரசமைப்புகள் . பெரும்பாலும் அரசர்களாலும், பாராளுமன்றத்தாலும், உயர்ந்த அதிகாரம் படைத்தவர்களும் ஏன் அரசமைப்பு பேரவையினாலும் இயற்றப்பட்டவையே . இயற்றப்பட்ட அரசமைப்பின் கூறுகள் அனைத்தும் ஏதேனும் ஒரு ஆவணத்திலோ அல்லது பல ஆவணங்களிலோ எழுதப்பட்டிருக்கும் .இயல்பான மற்றும் இயற்றப்பட்ட அரசமைப்புகள் தற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத அரசமைப்பு என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு

எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு ஆவண வடிவில் அல்லது நூல் வடிவில்

அடிப்படை மற்றும் அரசாங்கங்களின் பல்வேறு அங்கங்களுக்கு தேவையான விதிமுறைகளின் தொகுப்பேயாகும் .தீர்க்கமான முறையில் உருவாக்கப்பட்டது . நேர்மையாக, மனசாட்சிப்படி திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு சில நாடுகளில் அரசமைப்பு பேரவையினாலும், மரபுப்படையும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் . எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு இந்திய நாட்டில் உருவாக்கப்பட்டு மற்றும் அரசமைப்பு பேரவையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது .இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரை பின்வரும் வாசகங்களோடு தொடங்குகிறது .இந்திய மக்களாகிய நாம் இந்திய நாட்டின் அரசமைப்பை ஏற்று இறைமை நிறைந்த மக்களாட்சி குடியரசாக நிறுவுகிறோம்.

நம்முடைய அரசமைப்பு பேரவையில் 1949 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 29 ஆம் நாள் இன்று இந்த அரசமைப்பினை ஏற்று இயற்றி நமக்கு நாமே வழங்கிக்கொள்கிறோம் என்ற சொற்களோடு முடிகிறது.

அமெரிக்காவின் அரசமைப்பு, பிரதிநிதிகளின் பிரத்தியேக கூட்டத்தில் அதிபர் ஜார்ஜ்வாஷிங்டன் தலைமையில் தயாரிக்கப்பட்டது .இந்த அரசமைப்பு செப்டம்பர் 17, 1787-ல் பிலடெல்பியா மாநாட்டில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பின்னர் அவை மாகாண அரசுகளின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது.

இந்தியா, மியான்மார் மற்றும் அமெரிக்காவில் அரசியலமைப்பு ஒரே தேதியில் உருவாக்கப்பட்ட தனி ஆவணமாக உள்ளது .ஆனால் பிரான்ஸ், ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் ஒரு தொடரான சிறு சிறு துண்டுகளாக அரசமைப்பு ஆவணமாக்கப்பட்டுள்ளது .உதாரணம் பிரான்ஸ் அரசமைப்பு மூன்றாம் குடியரசில் தனி ஆவணமாக இல்லை .இவை வெவ்வேறு தேதிகளில் பிப்ரவரி 24, பிப்ரவரி 26 மற்றும் ஜூலை 26, 1874 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு சட்டங்களாக இயற்றப்பட்டன.

எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு இருப்பதனால் சாதாரண சட்டங்களுக்கும் அரசமைப்புச் சட்டங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை தெளிவாக அறிய முடியும் .அரசமைப்பு சட்டம் என்பது இறைமை அதிகாரம் உள்ள ஆட்சியாளர்களால் இயற்றப்படுகிறது .இவைகள் சாதாரண நடைமுறையை பின்பற்றி மாற்ற இயலாது .சாதாரண சட்டங்கள் அரசமைப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் .சாதாரண சட்டங்கள் அரசமைப்பு சார்ந்த சட்டங்களினின்றும் மாறுபடும் போது அவை செல்லாதவையாகும்.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் நிறைகள்

- ❖ திடமானது, நிலையானது, குழப்பத்திற்கு இடமில்லை .அடிப்படை விதிகள் எழுதப்பட்டிருப்பதால் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அறியலாம் . அரசாங்க அங்கங்களின் அதிகாரம் மற்றும் நிர்வாக அமைப்பு முறைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன .அதைப்பற்றி அறிய குழப்பமோ தகராரோ ஏற்படாது .அவ்வாறு கருத்து வேறுபாடு நிலவினால் நீதிமன்றத்தை அணுகலாம்.
- ❖ மிகுந்த கவனத்துடன் நீண்ட பிரதிவாதத்திற்கு பிறகு எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது .நீண்ட அனுபவம் மற்றும் ஆழ்ந்த அறிவை புலப்படுத்துகிறது .தற்காலிக விருப்பு-வெறுப்புகளுக்கும் விரைவான தீர்மானங்களுக்கும் இடமில்லை.
- ❖ எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு தனி மனிதன் உரிமையை பாதுகாக்கிறது . அரசமைப்பில் உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதனால் இவைகள் சாதாரண சட்டங்களை விட உயர்வாக கருதப்படுகின்றன.
- ❖ அவ்வாறு இருப்பதால் வெவ்வேறு அரசாங்கங்கள் தங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப மாற்றுவதிலிருந்து உரிமைகள்

பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

- ❖ அரசியலமைப்பை அவ்வப்போது உள்ள அரசாங்கங்கள் மாற்றும் போது மக்கள் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப மாற்றப்படுவதினின்றும் அது பாதுகாக்கப்படுகிறது.
- ❖ நெருக்கடி காலத்திற்கு ஏற்றது .அசாதாரண நிலை ஏற்படும் போது எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு நிலையாகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருக்கும்.
- ❖ கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு பொருத்தமானது . ஏனென்றால் மத்திய-மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்கள் தனித்தனியாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் குறைகள்

- திருத்தம் செய்ய கடினமான முறையை பின்பற்ற வேண்டும் .நெகிழா தன்மையையும் பழமை வாதமும் பெற்றுள்ளது.
- எழுதப்பட்ட அரசமைப்பில் நீதித்துறை பழமை வாதத்தை பின்பற்றும் அரசாங்கம் காலத்திற்கேற்ப சட்டம் கொண்டுவர நினைக்கும் போது, நீதிமன்றம் அரசமைப்பு சட்டத்திற்கு உட்பட்டதா என பார்க்க நேரிடும்.
- நாட்டின் விதிமுறைகள் மற்றும் குறிகோள்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி இருப்பதால் எல்லா காலத்திற்கும் இது பொருத்தமானதாக இருக்காது .இது பிற்காலத்தில் வளர்ச்சியைத் தடைசெய்கிறது.
- விரிவான விளக்கமுடையதாக இருப்பதால் சில சமயங்களில் மிகைபடுத்துப்பட்ட சட்ட விளக்கத்திற்கு வழி ஏற்படுத்துகிறது.

எழுதப்படாத அரசமைப்பு

ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு உருவாவது அந்த நாட்டின் இயல்பான வளர்ச்சியையும் கட்டுப்பாடுகளையும் நடைமுறைகளையும் பொறுத்ததாகும் .

இது ஆவணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை ஒரு சில அரசமைப்பு எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அவை எழுதப்படாத அம்சங்களை விட மிகக்குறைவாக உள்ளதாக அறியலாம் .இதற்கு உதாரணம் இங்கிலாந்து.

எழுதப்படாத அரசியலமைப்பின் நிறைகள்

- காலத்திற்கேற்ப சூழ்நிலைக்கேற்ப சட்டங்களை மாற்றிக் கொள்ளலாம் . தேவைப்படும் பொழுது சட்டங்களை சேர்த்துக் கொள்ளலாம் .வரையறை இல்லை .அங்கே வளர்ச்சி உண்டு.
- வளையும் தன்மையுடையது .பொதுமக்கள் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது .அவ்வப்பொழுது மாற்றங்களை கொண்டு வரலாம் .புரட்சிகள் தேவையில்லை.
- எழுதப்படாத அரசமைப்பில் மாற்றங்களை எளிதில் கொண்டு வரலாம் . எதிர்பாராத நேரங்களில் மாற்றங்கள் செய்வது நன்மை தரும்.
- பண்பாடுகள் மற்றும் மரபுகளைக் காப்பாற்றுவதில் அவை சிறப்பானவை . பிரிட்டிஷ் அரசமைப்பு உடைபடாத வரலாற்றினைப் பெற்றுள்ளது . இவ்வளர்ச்சி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது என்பதை வரலாறு மூலம் அறியலாம்.

எழுதப்படாத அரசியலமைப்பின் குறைகள்

முடிவற்றது .குழப்பம் ஏற்படுத்தக்கூடியது .விதிமுறைகளை சாதாரண மனிதன் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு இல்லை .எழுதப்படாத அரசமைப்பு உயர்ந்த நேர்மையான மனப்பாங்கை பெற்றிருப்போரால் தான் செயல்படுத்த முடியும் . அதன் தன்மை வேகம் ஆகியவற்றை புரிந்து கொள்ள அவர்களால்தான் முடியும் . சாதாரணமானவர்களால் புரிந்து கொள்ளவோ பின்பற்றவோ இயலாது. சில சமயங்களில் நிலையற்ற தன்மையையுடையது.

அதிகாரம் வழங்கப்பட்ட நிலையைக் காட்டிலும் நீதிமன்றம் தன்னுடைய அதிகார எல்லையை நீட்டித்துக்கொள்ளும். நீதிமன்றம் தன் விருப்பம் போல சட்ட இயல் மற்றும் அதன் நுணுக்கங்கள் ஆகியவற்றை அதன் விருப்பப்படி எடுத்தாளும்.

எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு மக்களாட்சிக்கு உகந்ததல்ல என்ற கருத்து வலிமையாக உள்ளது. மக்கள் வரையறுக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளைத் தான் விரும்புவர். எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு உயர்ந்தோர் குழு ஆட்சிக்குத்தான் பயன்படும்.

நெகிழும் மற்றும் நெகிழா அரசமைப்பு

அரசமைப்பு மற்றும் அதற்கும் சாதாரண சட்டங்களுக்கும் உள்ள உறவு, மேலும் அரசியலமைப்பை திருத்தும் முறைகளைப் பொறுத்துதான் அரசியலமைப்பு வகைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று பிரைஸ் கூறுகிறார். இத்திட்டத்தின்படி இரண்டு வகையான அரசமைப்புகள் உள்ளன. அவை நெகிழும் மற்றும் நெகிழா அரசமைப்புகளாகும்.

நெகிழும் அரசமைப்பு

ஒருமுழுமையான ஜனாதிபதி முறைமையில், ஒரு அரசியல்வாதியை நேரடியாக பொதுமக்கள் அல்லது மறைமுகமாக வென்றகட்சியால் அரசாங்கத்தின் தலைவராக தேர்வு செய்கிறார்கள். பெலாரஸ்மற்றும் கஜகஸ்தான் தவிர, இந்த அரசாங்கத்தலைவரும் அரசதலைவர், எனவே ஜனாதிபதி என்று அழைக்கப்படுகிறார். பிரதமமந்திரி பதவி (பிரதமர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) ஒரு ஜனாதிபதி அமைப்பிலும் இருக்கலாம், ஆனால் அரை ஜனாதிபதி அல்லது பாராளுமன்ற அமைப்புகளைப் போலல்லாமல், பிரதமர் ஜனாதிபதிக்கு பதிலளிப்பார், சட்டமன்றத்திற்கு அல்ல.

பின்வரும்பண்புகள் பொதுவாக உலகெங்கிலும் உள்ள பல ஜனாதிபதி அரசாங்கங்களுக்கு பொருந்தும்:

நிர்வாகி சட்டமன்றச் செயல்களை வீட்டோ செய்யமுடியும், இதையொட்டி, சட்டமியற்றுபவர்களின் பெரும்பான்மை வீட்டோவை மீறக்கூடும். வீட்டோ பொதுவாக பிரிட்டிஷ் பாரம்பரியமான அரச ஒப்புதலிலிருந்து பெறப்பட்டது, இதில் பாராளுமன்றத்தின் ஒரு செயல் மன்னரின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே செயல்படுத்தப்பட முடியும். ஜனாதிபதிக்கு ஒருகுறிப்பிட்ட பதவிக்காலம் உள்ளது. தேர்தல்கள் வழக்கமான நேரத்தில் நடத்தப்படுகின்றன, அவை நம்பிக்கைவாக்கெடுப்பு அல்லது பிறநாடாளுமன்ற நடைமுறைகளால் தூண்டப்பட முடியாது, இருப்பினும்சில நாடுகளில்ஒருவிதி விலக்கு உள்ளது,

நெகிழும் அரசமைப்பில் அரசமைப்பு சட்டத்திற்கும் சாதாரண சட்டத்திற்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. இரண்டுமே ஒரே மாதிரியான முறைகளைப் பின் பற்றியே இயற்றப்படுகின்றன. அரசமைப்பு பொதுவாக மரபுகளின் அடிப்படையிலோ அல்லது எழுதப்பட்டோ இருக்கின்றன. ஒரே மாதிரியாகவே திருத்தம் செய்யப்படுகின்றன. அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் சாதாரண சட்டத்திற்கும் திருத்தம் செய்ய எவ்வித பிரத்தியேக நடைமுறையும் பின்பற்றப்படவில்லை. நெகிழும் அரசியலமைப்பிற்கு சிறப்பான உதாரணமாக இங்கிலாந்து அரசமைப்பை கருதலாம். இங்கிலாந்து பாராளுமன்றமே உயர்ந்த அதிகாரம் அல்லது இறைமை அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

பாராளுமன்றம் எந்த சட்டம் வேண்டுமானாலும் இயற்றலாம். அதற்கு தடையேதும் இல்லை. இயற்றப்பட்ட சட்டம் எதையும் பாராளுமன்றம் மாற்றலாம். அடிப்படை அல்லது அரசியலமைப்பு

சட்டங்கள் என இங்கிலாந்து அரசமைப்பில் எவ்வித பாகுபாடும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுவது போல இங்கிலாந்தில் சாதாரண முறையில் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களையும் கொண்டு வரலாம். பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை மறு ஆய்வு செய்யவோ ரத்து செய்யவோ நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை.

ஒரு நாட்டில் சாதாரண சட்டங்களை திருத்த ஒரு முறையும், அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு ஒரு முறையும் பின்பற்றப்பட்டால் அத்தகைய அத்தகைய அரசியலமைப்பு நெகிழா அரசியலமைப்பு எனப்படுகிறது. உதாரணம் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா நாடுகளின் அரசியலமைப்பு.

நன்மைகள்

- அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு சிறப்பான முறை பின்பற்றப்படுவதால் தனி மனிதர்களோ அல்லது அரசாங்க நிறுவனங்களோ அதிகார வரம்பை மீறுவது தடுக்கப்படுகிறது.
- தனி மனிதர்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி நாடுகளுக்கு மிகவும் ஏற்றது. அரசியலமைப்பில் திருத்தங்கள் கொண்டு வருவதற்கு முன்பு அதைப்பற்றி விவாதிக்கவும் ஆராயவும் வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.
- நெகிழா அரசியலமைப்பு பெரும்பாலும் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகத்தான் இருக்கும். திருத்தப்படுவதற்கான வழி முறைகள் தீர்மானமாக கூறப்பட்டு கடினமாக காட்சிதரும்.

- நெகிழும் அரசமைப்பை சாதாரண சட்டங்களைப் போல் திருத்தம் செய்யலாம். காலத்திற்கேற்றார் போல் புதிய முறைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
- வளையும் தன்மை கொண்டுள்ளதால் சுலபமாக மக்களின் தேவைகளை நெகிழும் அரசமைப்பில் கொண்டு வரலாம். மக்களின் தேவை அவ்வப்பொழுது நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டால் புரட்சி ஏற்பட வாய்ப்பே கிடையாது. இந்நிலைதான் இங்கிலாந்தில் பல கால கட்டங்களில் புரட்சி ஏற்படாமல் இருந்ததற்கு காரணம் அவ்வப்பொழுது மக்களின் தேவைக்கேற்ப சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்வதே ஆகும். இதனால் முடியாட்சி முறையிலிருந்து பாராளுமன்ற முறைக்கு இங்கிலாந்து வந்தது இயல்பானது. அதில் வன்முறை ஏதும் இல்லை. பிரீமேன், பிரிட்டிஷ் அரசமைப்பை பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது பிரான்ஸ் நாட்டில் புரட்சி காரணமாக ஐந்து முறை அரசமைப்பு மாற்றப்பட்டதை சுட்டிக்காட்டி பிரிட்டிஷ் நாட்டை பார்த்து பெருமைப்பட்டார்.
- வளரும் நாடுகளுக்கு நெகிழும் அரசமைப்பு தேவை. வளர்ச்சி அரசமைப்பின் அடிப்படையை பாதிக்காத வண்ணம் அமைந்துள்ளது. மேலும் சமுதாய அரசியல் மாற்றம் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. நெகிழும் அரசமைப்பிற்கு வலுவூட்டம் தருவதாக உள்ளது - அரசியல் மற்றும் சமுதாயத்தை சரியாக மாற்றம் செய்ய எப்பொழுதும் மிகச்சரியான அரசமைப்பு அமைய இயலாது.
- தேசிய மரபுகளின் அடிப்படையில் நெகிழும் அரசமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. தேவையும் மாற்றமும் நெகிழும்

அரசமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாக காணப்படுவதாகும். நெகிழும் அரசியலமைப்பு பொது மக்கள் கருத்தை உணரக்கூடிய நாடித்துடிப்பாக உள்ளதோடு மக்களின் எண்ணத்தையும் முன்வைக்கிறது.

“மக்கள் அரசாங்கத்திற்காக நடைமுறைக்கு வருகின்ற அரசமைப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் தேசிய வாழ்க்கையை பிரதிபலித்து இயற்கையாக ஏற்படுவதும் தேசிய அறிவு முதிர்ச்சிக்கு ஏற்ப வளர்ந்து வருவதும் சமுதாய மற்றும் அரசியல் சுதந்திரத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற அரசாங்கத்தின் உணர்வுகளை குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு காலத்திலும் பிரதிபலிப்பதே மிகச் சிறந்தது” என்று நீதியரசர் கூலி என்பவர் குறிப்பிடுகிறார்.

தீமைகள்

- மாறிக் கொண்டே இருப்பது மக்களைத் திருப்திபடுத்த பெரும்பான்மையோர், சிறுபான்மையோரின் கணக்கில் நன்மையை கொள்ளாமல் இருக்க வழிவகுக்கும். இத்தகைய அரசியலமைப்பு நிலையான சிறந்த நிர்வாகத்தை தர இயலாது.
- திருத்தம் செய்யும் முறை சுலபமாக உள்ளதால் அரசியலமைப்பு சுலபமாகவும் எளிதாகவும் மாற்றப்படுகிறது. மாறும் தன்மையுடைய மக்களின் பெருவிருப்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாற்றம் செய்யப்படுகிறது. தீர்மானங்கள் சில நேரங்களில் ஆவேச உணர்ச்சிகள் அடிப்படையில் அமைதி மற்றும் ஒற்றுமை பாதிப்புக்குள்ளாகும். ஸ்திரதன்மைக்கு தொல்லை தரும் நிலையும் ஏற்படலாம். நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு பங்கம் ஏற்பட்டு பிரிவினை ஏற்பட வழிவகுக்கலாம்.

- பொதுவாக கூட்டாட்சிமுறை அரசாங்கத்திற்கு நெகிழும் அரசியலமைப்பு உகந்தது அல்ல. ஏனெனில், அதில் கூட்டாட்சியில் அங்கம் வகிக்கும் இதர மாநில அரசாங்கங்களின் உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கமாட்டாது. கூட்டாட்சி முறையில் நெகிழும் தன்மையுடைய அரசியலமைப்பு இருந்தால் பின் தரப்பட்டுள்ள இரண்டில் ஒன்று நடைபெற வாய்ப்புள்ளது.
- அரசின் இதர அரசாங்கங்கள் தனித்தன்மையையும் சுதந்திரத்தையும் இழந்துவிடும். மேலும் மைய அரசு கூட்டாட்சி தன்மைக்கு எதிராக அதிக அதிகாரம் பெற்றதாகிவிடும்.
- நெகிழும் அரசமைப்பு நிரந்தரமாக இல்லாமல் இருப்பதால் மைய அரசாங்கம் நீங்கலான இதர அரசாங்கங்கள் சுதந்திரமாக செயல்படும். அரசமைப்பு சாதாரண முறையில் மாற்றப்படுவதால் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. பதவிக்கு வரும் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் மிக எளிதாக அடிப்படை உரிமைகளை மாற்றும் அல்லது நீக்கம் செய்யும்

நெகிழா அரசியலமைப்பு

ஒரு நாட்டில் சாதாரண சட்டங்களை திருத்துவதற்கும் அரசியல் அமைப்பை திருத்துவதற்கும் ஒரே மாதிரியான வழிமுறை பின் பற்றப்பட்டால் அது நெகிழும் அரசியல் அமைப்பு அல்லது எனதில் மாற்றக்கூடிய அரசியலமைப்பு என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கிலாந்து நாடு இத்தகைய அரசியலமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. அரசியல் அமைப்பைத் திருத்துவதற்கு எந்த சிறப்பான முறைகளும் பின்பற்றப்படாது. சாதாரண சட்டங்களை திருத்துவது போன்று அரசியல் அமைப்பு திருத்தப்படும்.

நெகிழா அரசமைப்பில் திருத்தம் செய்ய சில பிரத்தியேக முறைகள் தேவைப்படுகின்றன. நெகிழா அரசமைப்பிற்கு உதாரணங்களாக அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, சுவீட்சர்லாந்து ஆகிய நாடுகளை குறிப்பிடலாம். நெகிழா அரசமைப்பு சாதாரண சட்டங்களை விட உயர்வானது. சாதாரண சட்டங்களை மாற்றுவது போல் இல்லாமல் சில குறிப்பிட்ட தனி வழிகள் மூலம் தான் நெகிழா அரசியலமைப்பிற்கு திருத்தம் மேற்கொள்ளலாம். இதனால் திருத்தம் செய்வது கடினமாகும். அரசின் இறைமைக்கு உயர்வு அளிப்பதே நெகிழா அரசியலமைப்பின் நோக்கமாகும். இத்தன்மைக்கு புனிதத்துவம் வழங்குவது அரசியலமைப்பே ஆகும்.

அமெரிக்க அரசமைப்பு நெகிழா அரசமைப்பிற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். அமெரிக்க பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பிற்கு எதிராக சட்டம் இயற்ற இயலாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அமெரிக்க நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலனாக விளங்குகிறது. மேலும் அமெரிக்க பாராளுமன்றமான காங்கிரஸ் அரசமைப்பு சட்டங்களுக்கு எதிராக இயற்றுகின்ற சட்டங்களை நிராகரிக்கவும் செய்யலாம். இந்திய அரசியலமைப்பு ஆங்கில அரசமைப்பு போல அதிகப்படியான நெகிழும் தன்மையையோ அமெரிக்க அரசியலமைப்பு போல அதிக நெகிழாதன்மையையோ பெற்றில்லாமல் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட தன்மையை கொண்டுள்ளது.

நன்மைகள்

- நிரந்தரமானது, மாறாத தன்மையுடையது. அனுபவமும் அறிவாற்றல் பெற்றவர்களாலும் எழுதப்பட்டதாகும். இதுவே ஒரு நாட்டின் திறமையை எடுத்துக்காட்டும் அளவுகோல். மக்கள்

இதை புனித நூலாக ஏற்றுக் கொள்வதுடன் அதன் வழிமுறைகள் படி நடந்து கொள்ளவும் தயாராக உள்ளனர்.

- சட்டமன்றத்தின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அரசமைப்பை பாதுகாக்கின்றது. அரசமைப்பு சட்டம், சட்ட மன்றங்களின் கைப்பாவையாக போய்விடக்கூடாது.
- அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது இவ்வகை அரசியலமைப்பே. அடிப்படை உரிமைகள் அரசமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும். இவைகளை எளிதில் மாற்றக் கூடாது.
- சிறுபான்மையினரை பாதுகாப்பது நெகிழா அரசியலமைப்பு. பெரும்பான்மையினர் எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் சிறுபான்மையினரை பாதிக்கக் கூடாது. அவ்வாறு பாதிக்கும்போது நீதிமன்றம் அதனை பாதுகாக்க வேண்டும்.
- நெகிழா அரசியலமைப்பு மக்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. மக்களின் கொந்தளிப்பு உணர்வுகள் அரசியலமைப்பை மாற்றும் முறையை கைவிட்டுவிடக் கூடாது.
- கூட்டாட்சி ஒற்றுமைக்கும், பலத்திற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் நெகிழா அரசமைப்பு முக்கியமாக தேவைப்படுகிறது. நெகிழா அரசியலமைப்பில்தான் கூட்டாட்சிப் பகுதிகளின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. ஒன்றின் மீது இன்னொன்று ஆதிக்கம் செலுத்த இயலாது. இது நெகிழா அரசமைப்பில்தான் சாத்தியமாகும்.

தீமைகள்

- சில நேரங்களில் அரசியலமைப்பு மாற்றம் தவிர்க்க இயலாதது. ஆனால் நெகிழா அரசமைப்பை சுலபமாக திருத்தம் செய்ய முடியாது.

- நெகிழா அரசமைப்பை எழுதியவர்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திப்பதில்லை. வளரும் நாடுகளுக்கு இவ்வரசமைப்பு தகுந்ததல்ல. மேலும் வளரும் நாடுகளில் அடிக்கடி மாற்றம் தேவைப்படுகிறது.
- அரசமைப்புச் சட்டத்திற்குள் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் வருகின்றனவா என உறுதி செய்து கொள்வதே நெகிழா அரசமைப்பில் நீதிமன்றத்தின் கவலையாக இருக்கும்.
- நெகிழா அரசியலமைப்பு காலத்திற்கேற்ப மாற்றங்கள் செய்ய இயலாது. இதனால் புரட்சிகள் ஏற்பட வழிவகுக்கும்.
- நெகிழா அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு. இது ஏதோ ஒரு காலத்தில் எழுதப்பட்டதால் பழையமைப்பைப் பிற்போக்குத் தன்மையுடையதாக காணப்படும்.
- நெகிழா அரசியல் அமைப்பு உள்ள நாட்டில் நீதித்துறை மிக உயர்ந்ததாக மாறிவிட வாய்ப்புள்ளது. அது கொடுக்கும் விளக்கங்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்காது.
- நெகிழா அரசியலமைப்பில் திருத்தங்கள் கொண்டுவர முடியாததால் வளரும் ஜனநாயக நாடுகளுக்கு ஏற்றதாக இவ்வகை அரசியலமைப்பு கருதப்படவில்லை.

நன்மைகளும் தீமைகளும் இருப்பினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் நெகிழா மற்றும் எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு தான் நல்லது என்ற எண்ணம் அனைவரிடமும் உள்ளது. எழுதப்பட்ட அரசமைப்பில் எதிர்காலத்தில் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால் நெகிழும் தன்மை பொருந்திய ஒரு சில அம்சங்கள் இடம் பெற வேண்டும் என்பதுதான். இந்திய அரசமைப்பில் ஒருசில நெகிழும் மற்றும் நெகிழா

அம்சங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. எனவே, இந்திய அரசியலமைப்பு இதர நாடுகளுக்கு இவ்வகையில் வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- ஒற்றையாட்சியும் கூட்டாட்சியும் வேறுபாடுகள் என்ன?
- எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு மற்றும் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பினை விவரி.
- நெகிழ்வான அரசியலமைப்பின் அம்சங்களை விளக்குக.

இயல் - 4

நிர்வாகிகள் ஒரு சபை - சட்டமன்றம் - பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதி – இரு சபை நீதித்துறை - நீதித்துறை -ஆய்வு சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் - நிர்வாக சட்டம்

நோக்கங்கள்

- பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதியின் செயல்பாடுகளை அறிதல்.
- நீதித்துறையின் பங்கு மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளை ஆய்வு செய்தல்.
- நீதித்துறை ஆய்வு மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம்.

பாராளுமன்றம் முறை அரசாங்கம்

நிர்வாகத்துறைக்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பின் அடிப்படையில் அரசாங்கங்கள் இரண்டு வகைப்படும். அவை பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கம் என்றும் தலைவர்முறை அரசாங்கம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பும் ஒத்துழைப்பும் இருந்தால் அந்தமுறை அரசாங்கம் பாராளுமன்றமுறை அரசாங்கம் அல்லது அமைச்சவை முறை அரசாங்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்து, இந்திய ஆகிய நாடுகளில் இத்தகைய அரசாங்கம் பின்பற்றப்படுகிறது.

முக்கிய இல்புகள்

பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தில் இரண்டு வகையான நிர்வாகத்துறை காணப்படும். ஒன்று பெயரளவிலான துறை நிர்வாகத்துறை, மற்றொன்று உண்மையான நிர்வாகத்துறை. அமைச்சரவையும், அமைச்சரவையின் தலைவர் பிரதம அமைச்சரும் உண்மையான நிர்வாகத்துறை தலைவர் ஆவார். பிரதம அமைச்சரும் அமைச்சரவையின் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பானவர்கள். அமைச்சர்களும், பிரதம அமைச்சரும் ஒரே கட்சியை சார்ந்தவர்களாக

இருக்க வேண்டும். எனவே பாராளுமன்ற அரசாங்கம் கட்சி முறை அரசாங்கமாகும். அமைச்சரவை பாராளுமன்ற அரசாங்கம் கட்சிமுறை அரசாங்கமாகும். அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்கு கூட்டு பொறுப்புடையவை. ஒவ்வொரு அமைச்சரின் நடவடிக்கைகளுக்கும் எல்லா அமைச்சர்களும் பொறுப்பேற்க வேண்டும். பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தில் எதிர் கட்சிகள் முக்கிய பங்கு வகுக்கின்றன.

நிறைகள்

- பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கத்திற்கு சட்டத்துறைக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே நல்லுறவு காணப்படுகிறது.
- நாட்டுக்கு நன்மை தரும் சட்டங்கள் இயற்றப்படும். பாராளுமன்ற அரசாங்கம் அவசர காலத்தில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தும், வளைந்து கொடுத்தும் செயல்படுகிறது. ஆளுங்கட்சியின் நடவடிக்கைகளை எதிர் கட்சியினர் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதால் அரசாங்கம் விழிப்புணர்ச்சியுடன் செயல்படுகிறது.
- நிர்வாகத்தின் அதிகரிக்கிறது. பொதுமக்களின் கருத்துகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்படுகிறது. தலைவர்கள் தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்த இம்முறை வழிவகுக்கிறது. பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தில் பொது மக்கள் உடரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

குறைகள்

- பாராளுமன்ற அரசாங்கம் நிலையற்ற தன்மை கொண்டது. நம்பிக்கையில்லை தீர்மானம் நிறைவேற்றி அரசாங்கம் கவிழ்க்கப்படும்.

- ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்கள் கட்சி மாறி வாக்களித்தால் அரசாங்கம் எந்த நேரத்திலும் கவிழ்க்கப்பட்டுவிடும். பாராளுமன்ற அரசாங்கம் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியினரால் அமைக்கப்படுகிறது.
- எதிர் கட்சிகள் வலுவாக இல்லாவிட்டால் ஆளும் கட்சியினர் சர்வாதிகாரிகளாக செயல்படுவர். அமைச்சர்கள் திறமையானவர்கள் என்று கூற முடியாது. சில சமயங்களில் கட்சி வேலைகளிடையே கவனம் செலுத்தினால் நிர்வாகம் திறமையற்று போய்விடும்.
- நிர்வாகத்துறை சட்டத்துறைக்கு பொறுப்புடையதாக இருப்பதால் அதிகார குவிப்பு காணப்படுகிறது. இங்கிலாந்து, இந்தியா போன்ற இடங்களில் இத்தகைய அரசாங்கம் செயல்படுகின்றன. ஜனநாயக அரசாங்கங்களைப் பொதுவாக பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைமை, ஜனாதிபதி அரசாங்க முறைமை என இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம். இவ்வகைப்பாடானது சட்ட சபைக்கும் இந்நிர்வாகத்துறைக்கும் இடையிலான உறவின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. சட்டத்துறையும் நிர்வாகத்துறையும் கூட்டாக மக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறக்கூடிய ஓர் அரசாங்க முறையாக பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை உருவாக்கப்படுகின்றது. இதனை சேர். ஜவர் ஜெனிங் அமைச்சரவை அரசாங்க முறைமை என அழைக்கின்றனர். ரிச்சார்ட் குரொஸ்மென் இதனை பிரதம மந்திரி அரசாங்க முறைமை என அழைக்கின்றார்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் தோற்றத்தினை பிரித்தானியாவில் இருந்தே இனங்காண முடியும். பிரித்தானியாவில் காணப்படும் பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை பதினெட்டாம்

நுற்றாண்டிலிருந்து பெறப்பட்ட அனுபவங்களினூடாக அபிவிருத்தியடைந்த ஒன்றாகும். ஆனால்இ இன்று பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையினை அவுஸ்திரேலியாஇ பெல்ஜியம்இ டென்மார்க்கு இந்தியாஇ ஜப்பான்இ கனடா போன்ற அனேக நாடுகள் பின்பற்றுகின்றன.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை சிறப்பியல்புகள்

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை இரண்டு வகையான அரசாங்க முறையினைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒன்று உண்மை நிர்வாகம் மற்றையது பெயரளவு நிர்வாகம். பெயரளவு நிர்வாகமானது ஒன்றில் பரம்பரையானதாகக் காணப்படலாம். அல்லது தெரிவு செய்யப்பட்டதாக காணப்படலாம். ஆனால் நிர்வாகி பெயரளவு அதிகாரங்களை மட்டுமேகொண்டவராகக் காணப்படுவார். உதாரணமாக இங்கிலாந்தில் அரசியும்இ இந்தியாவில் ஜனாதிபதியும் பெயரளவு நிர்வாகியாக இருந்து செயற்படுவதைக் குறிப்பிடலாம்.

முழு நிர்வாகமும் பெயரளவு நிர்வாகியின் பெயராலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எல்லா அதிகாரங்களும் இவருடைய பெயரால் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும்இ அமைச்சர்களால் இவ் அதிகாரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூறப்படுகின்றது. பெயரளவு நிர்வாகியே பிரதம மந்திரியை நியமிப்பவராகக் காணப்படுவார். பிரதம மந்திரியே அரசாங்கத்தின் தலைவராகக் காணப்படுவார். உண்மை நிர்வாகி உயர் நெறிப்படுத்தும் அதிகாரத்தினைக் கொண்டவராகக் காணப்படுவார் இவரே நிர்வாகத்தினை செயற்படுத்துகின்ற உண்மையான நிர்வாகியாகவும் காணப்படுவார். உண்மை நிர்வாகியின் ஆலோசனைப் படி பெயரளவு நிர்வாகி பின்வரும் கடைமைகளை மேற்கொள்ளுகின்றார். இதனை பெயரளவு நிர்வாகியின் பெயரில் உண்மை நிர்வாகி செய்யும் அரசாங்க ஆட்சி என வரையறுக்கலாம்.

ஒருமித்த தன்மை

பிரதம மந்திரி பாராளுமன்றத்தில் அதிக பெரும்பான்மையினைப் பெற்ற கட்சியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுவார். அமைச்சரவையின் தலைவர் பிரதம மந்திரி என அழைக்கப்படுவார். அனேகமாக எல்லா அமைச்சர்களும் பிரதம மந்திரியின் கட்சியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். சில வேளைகளில் இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் இணைந்து கூட்டு அரசாங்கத்தினை அமைக்கலாம். இதனைவிட சில வேளைகளில் பிரதம மந்திரி தேசிய அரசாங்கம் ஒன்றினை அமைக்கும் நோக்குடன் இ எதிர்க் கட்சிகளில் இருந்தும் அமைச்சர்களை நியமனம் செய்வார். தேசிய முக்கியத்துவம் நிலவும் சூழ்நிலைகளில் இவ்வாறான அமைச்சரவை அமைக்கப்படுவது வழக்கமாகும்.

கூட்டுப் பொறுப்பு

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் இருக்க வேண்டிய அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பண்பு கூட்டுப் பொறுப்பாகும். அமைச்சர்கள் தனியாகவும் இ கூட்டாகவும் சட்டசபைக்கு பொறுப்பானவர்களாகும். இதன் கருத்து யாதெனில் இ அமைச்சர்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே பாராளுமன்றத்தில் செயற்படுகின்றார்கள். இங்கு தீர்மானங்கள் கூட்டாக எடுக்கப்படுகின்றன. அதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு அமைச்சின் செயற்பாடு இ கொள்கை தொடர்பாக தீர்மானம் எடுக்கப்பட்ட பின் அதற்கு முழு அமைச்சரவையுமே பொறுப்பானதாகும். அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படுவதனால் முழு அமைச்சர்களுமே பதவி விலக வேண்டும். இதுவே கூட்டுப் பொறுப்புத் தத்துவம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

பலமானதும் திறமையானதுமான எதிர்க்கட்சி

ஒரு கட்சி பெரும்பான்மை பலத்தை பெற்று ஆளும் கட்சியாகும் போது இ ஏனைய கட்சிகள் எதிர்க்கட்சிகளாக தொழிற்படும். இவ்வாறான நிலை ஓர் உறுதியான ஆட்சியமைப்பிற்கு வழி விடுவதாக இருக்கும் இதனை ஆங்கிலேயர் விசுவாசம் என அழைக்கின்றார்கள். எதிர் கட்சியின் நோக்கம் இ ஆளுங்கட்சியின் ஏதேச்சதிகார நடவடிக்கைகளை இல்லாதொழிப்பதாகும். ஆளுங் கட்சிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிர்கட்சி ஆணைக் குழுக்களை நிறுவி விசாரணை நடத்த எதிர்கட்சிகள் முற்படலாம். இவ்வாறான சூழ்நிலைகள் தோன்றுகின்ற போது பிரதம மந்திரி அரசின் தலைவரை அழைத்து பாராளுமன்றத்தினைக் கலைத்து மக்களின் மீள் ஆணையினைப் பெறும்படி ஆலோசனை கூறலாம். சில வேளை இவ்வாறான சூழ்நிலைகள் புரட்சிகரமான சூழ்நிலைகளைக் கூட தோற்றுவித்து விடலாம்.

அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற அமைப்பு

அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் இங்கிலாந்தில் உள்ள அமைப்பால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதால், இந்தியா முதன்மையாக ஒரு பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தை தேர்ந்தெடுத்தது. ஸ்தாபக தந்தைகள் பார்த்த மற்றொரு காரணம், பாராளுமன்ற மாதிரியானது நமது மக்கள்தொகையில் உள்ள பல்வேறு மற்றும் மாறுபட்ட குழுக்களுக்கு இடமளிக்க மட்டுமே வேலை செய்யும். மேலும், ஜனாதிபதி முறைமையில் அதிகாரங்களை கடுமையாகப் பிரிப்பது, நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்றும் சட்டமன்றம் ஆகிய இரு பிரிவுகளுக்கு இடையே மோதல்களை ஏற்படுத்தும், இது நமது புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடு மோசமாகப் பெறலாம்.

உலகில் ஜனாதிபதி பதவிகளை விட அதிகமான பாராளுமன்ற அரசாங்க

வடிவங்கள் உள்ளன. இந்த அமைப்பில், பாராளுமன்றம் பொதுவாக உச்சமானது மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும். இது அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை வடிவம் என்றும், 'பொறுப்பு அரசாங்கம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் அம்சங்கள்

1. சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய உறவு: இங்கே, பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவுடன் இணைந்து நிர்வாகத்தை உருவாக்குகிறது மற்றும் பாராளுமன்றம் சட்டமன்றமாகும் பாராளுமன்ற அமைச்சர்கள் மற்றும் பிரதமர் . தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் உறுப்பினர்களிடமிருந்து, இது சட்டமன்றத்தில் இருந்து நிறைவேற்று அதிகாரம் வெளிப்படுகிறது என்பதைக் குறிக்கிறது.
2. சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பான நிர்வாகி: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புள்ளது பொறுப்பு கூட்டுப் ஒரு .. அதாவது, ஒவ்வொரு அமைச்சரின் பொறுப்பும் முழு சபையின் பொறுப்பாகும்.
3. இரட்டை நிர்வாகி: இரண்டு நிர்வாகிகள் உள்ளனர் உண்மையான - நிறைவேற்று பெயரளவிலான நிர்வாகி பெயரிடப்பட்ட மற்றும் நிர்வாகி சமயம் அதே (மன்னர் அல்லது ஜனாதிபதி) தலைவர் மாநிலத் அதிகாரி .பிரதமர் இருக்கும் தலைவராக அரசாங்கத்தின் நிர்வாகி உண்மையான
4. நடைமுறையின் இரகசியம்: அமைச்சரவை நடவடிக்கைகள் இரகசியமானவை மற்றும் பொதுமக்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படக் கூடாது என்பதே இந்த அரசாங்கத்தின் முன்நிபந்தனையாகும்.
5. பிரதமரின் தலைமை: இந்த வகை அரசாங்கத்தின் தலைவர் பிரதமர்

ஆவார்பொதுவாக ., கீழ்சபையில் பெரும்பான்மை பெறும் கட்சியின் தலைவர் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவார்.

6. இருசபை சட்டமன்றம்: பெரும்பாலான நாடாளுமன்ற ஜனநாயகங்கள் இருசபை சட்டமன்றத்தைப் பின்பற்றுகின்றன.
7. நிலையான பதவிக்காலம் இல்லை: அரசாங்கத்தின் பதவிக்காலம் கீழ்சபையில் அதன் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பொறுத்தது . அரச வாக்கெடுப்பில் நம்பிக்கையில்லா ாங்கம் வெற்றிபெறவில்லை என்றால், அமைச்சர்கள் குழு ராஜினாமா செய்ய வேண்டும் தேர்தல் . அமையும் அரசு புதிய நடத்தப்பட்டு

இந்தியா இந்த முறையைப் பின்பற்றினாலும், பிரிட்டிஷ் மாதிரியின் தாக்கத்தால், இந்திய மற்றும் பிரிட்டிஷ் அமைப்புகளுக்கு இடையே சில வேறுபாடுகள் உள்ளன.

அவை:

- இந்தியாவில், பிரதமர் ராஜ்யசபா அல்லது லோக்சபாவில் இருந்து இருக்கலாம்பிரிட்டனில் ., பிரதமர் எப்போதும் கீழ்சபையான ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் இருந்து வருவார்.
- பிரிட்டனில், சபாநாயகர் நியமிக்கப்பட்டவுடன், அவரது அரசியல் அவள்/ ச ராஜினாமா முறையாக இருந்து கட்சியில்ெய்கிறார்இந்தியாவில் ., சபாநாயகர் அவர்.தொடர்கிறார் உறுப்பினராகத் கட்சியின் அவள்/
- நிழல் அமைச்சரவை என்ற கருத்து இந்தியாவில் இல்லைபிரிட்டனில் ., எதிர்க்கட்சி ஒரு நிழல் அமைச்சரவையை உருவாக்குகிறது, அது அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் கொள்கைகளை ஆய்வு செய்கிறது.வழங்குகிறது திட்டங்களையும் மாற்று இது .

பாராளுமன்ற அமைப்பின் சிறப்புகள்

பாராளுமன்ற முறையின் நன்மைகள் பின்வருமாறு:

- நிர்வாகத்திற்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையே சிறந்த ஒருங்கிணைப்பு: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், பொதுவாக பெரும்பான்மையான சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பதால், சட்டங்களை இயற்றுவதும் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதும் எளிதானது.
- எதேச்சதிகாரத்தைத் தடுக்கிறது: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக இருப்பதால், அதை நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தில் வாக்களிக்க முடியும் என்பதால், சர்வாதிகாரம் இல்லை . மேலும், ஜனாதிபதி முறைமை போன்று அதிகாரம் ஒரு கையில் குவிக்கப்படவில்லை.
- பொறுப்புள்ள அரசு: சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கேள்விகள் கேட்கலாம் மற்றும் பொது நலன் சார்ந்த விஷயங்களை விவாதித்து அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கலாம் .நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் செயற்பாடுகளை பாராளுமன்றம் சரிபார்க்க முடியும்.
- பல்வேறு குழுக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்: இந்த அமைப்பில், நாட்டின் பல்வேறு குழுக்களுக்கு பாராளுமன்றம் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குகிறது.முக்கியமான மிகவும் இது நாட்டிற்கு போன்ற இந்தியா .து.
- வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை: தேவைப்பட்டால், PM ஐ எளிதாக மாற்ற முடியும் என்பதால், அமைப்பில் நெகிழ்வுத்தன்மை உள்ளது இரண்டாம் . போரின்போது உலகப், பிரித்தானிய பிரதமர் நெவில் சேம்பர்லெய்னுக்குப் பதிலாக வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் நியமிக்கப்பட்டார் ஜனாதிபதி இது .

முறையடைப் போலல்லாமல், அவர் காலத்திற்குப் பதவிக் முழு அவள்/
மாற்றப்பட மட்டுமே ஏற்பட்டால் இயலாமை/நீக்கம் பதவி அல்லது பிறகு
.முடியும்

பாராளுமன்ற அமைப்பின் தீமைகள் பின்வருமாறு:

- **அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லை:** உண்மையான அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லாததால், சட்டமன்றம் எப்போதும் நிர்வாகத்தை பொறுப்பேற்க முடியாது இது இருந்தால் பெரும்பான்மை நல்ல அரசாங்கத்திற்கு . மேலும் உண்மை குறிப்பாக, கட்சித் தாவல் தடை விதிகள் காரணமாக, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் சுதந்திரம் மற்றும் அவர்களின் புரிதல் மற்றும் கருத்துகளின்படி வாக்களிக்க முடியாது அவர்கள் கட்சி கட்டளையை பின்பற்ற வேண்டும்.
- **தகுதியற்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்:** இந்த அமைப்பு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை உருவாக்குகிறது, அதன் நோக்கம் நிர்வாகத்தில் மட்டுமே நுழைகிறது பெரும்பாலும் அவர்கள் இயற்றுவதற்கு சட்டம் . தகுதியற்றவர்கள்
- **ஸ்திரமின்மை:** அரசாங்கங்கள் அவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்கும் வரை மட்டுமே நிலைத்திருக்கும் என்பதால், தேர்தலுக்குப் பிறகு தனிப்பெரும் கட்சி இல்லை என்றால் ஸ்திரமின்மை இருக்கும் . மற்றும் நிலையற்றவை மிகவும் பொதுவாக அரசாங்கங்கள் கூட்டணி இதன்காரணமாக நீடிக்கும் காலம் குறுகிய, மக்கள் நலன் பற்றி நலன் / விட கவலைப்படுவதை, அதிகாரத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில்தான் நிர்வாகி கவனம் செலுத்த வேண்டும்.
- **அமைச்சர்கள்:** நிர்வாகிகள் ஆளுங்கட்சியை சேர்ந்தவர்களாக இருக்க

வேண்டும் அமர்த்துவதை வேலைக்கு நிபுணர்களை தொழில்துறை இது .

நிராகரிக்கிறது

- **உடனடி முடிவெடுக்கத் தவறுதல்:** அமைச்சர்கள் குழுவால் நிலையான பதவிக் காலம் இல்லை என்பதால், அது தைரியமான மற்றும் நீண்ட கால கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கத் தயங்குகிறது.
- **கட்சி அரசியல்:** தேசிய நலன்களை விட, கட்சி நலன்களே அரசியல்வாதிகளை உந்தித் தள்ளும் பார்லிமென்ட் அமைப்பில் கட்சி அரசியல் தெளிவாகத் தெரிகிறது.
- **அதிகாரத்துவத்தின் கட்டுப்பாடு:** அரசு ஊழியர்கள் அதிக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர் விஷயங்களில் பல்வேறு அவர்கள் மற்றும் வழங்குகிறார்கள் ஆலோசனை அமைச்சர்களுக்கு மாட்டார்கள் பொறுப்பேற்க சட்டமன்றத்திற்கு

குடியரசு தலைவர் முறை அரசாங்கம்

குடியரசு தலைவர் முறை அரசாங்கத்தில் ஒரே ஒரு நிவாகத்துறை தான்காப்படும். குடியரசு தலைவர் தான் உண்மையான நிர்வாகத்துறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். இந்த தலைவர் நிர்ந்தரமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். இந்த தலைவர் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பற்றவர், பாராளுமன்றத்திற்கு தலைவருக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் கிடையாது. நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் மூலம் குடியரசு தலைவரை பதிவியலிலிருந்து விலக்க முடியாது.

குடியரசு தலைவர் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை நியமிக்கிறார். அவர்கள் தலைவருக்கு மட்டுமே பொறுப்பானவர்கள். அவர்களை பதவியை விட்டு விலக்கவும் குடியரசு தலைவருக்குதான் உரிமையுண்டு. எனவே அமைச்சரவைக்கும், சட்டமன்றத்திற்கும்

தொடர்பில்லை. குடியரசு தலைவர் அரசாங்கத்தில் பிரிவினை கொள்கைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சட்டமன்றமும் நிர்வாகத்துறையும் சுதந்திரமாக இயங்குகிறது. இந்தமுறை அரசாங்கத்திற்கு முக்கிய உதாரணம் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடாகும்.

நன்மைகள்

- ஜனாதிபதி முறையிலான அரசாங்கத்தின் நன்மைகளில் ஒன்று அதன் நிலையான 4 ஆண்டுகள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் காரணமாக ஸ்திரத்தன்மை ஆகும்அமைப்பில் இந்த .. சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இல்லாததால் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை தூக்கி எறிய முடியாதுஎனவே .. அத்தகைய அமைப்பு கொள்கைகளின் நிலைத்தன்மையுடன் நிலையான பதவிக் காலத்தைக் காட்டுகிறது.
- ஒரு கையில் பெயரளவு மற்றும் உண்மையான நிர்வாகியின் செறிவு அதை ஒரு சக்திவாய்ந்த நிர்வாக அதிகாரியாக ஆக்குகிறது இது . எடுக்கிறது நடவடிக்கை உடனடியாக மற்றும் குழப்பம் குறைவான முடிவெடுக்கும் செயல்பாட்டில் விரைவான தன்மையை இந்த அமைப்பு ஆதரிக்கிறதுஎனவே .. அரசாங்கம் மற்றும் மாநிலம் ஆகிய இரண்டின் தலைவராக இருப்பதால், நாட்டில் நிலவும் நெருக்கடி மற்றும் அவசரநிலைகள் குறித்து அரசாங்கம் விரைவான முடிவை எடுக்க முடியும் என்பதால், இத்தகைய அமைப்பு அவசரகால சூழ்நிலைகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது.
- பலதரப்பட்ட குழுக்கள் மற்றும் பல கட்சிகளைக் கொண்ட நாடுகளுக்கு இந்த அமைப்பு பயனளிக்கிறது உறுப்புகளுக்கு பல்வேறு அரசாங்கத்தின் . வகை கூட்டாட்சி பிரிக்கப்படும் முறையாகப் அதிகாரங்கள் இடையே

பொர அமைப்பு இந்த ஆளுகைக்கும் ுத்தமானது.

- ஜனாதிபதி முறை ஒப்பீட்டளவில் கட்சி அதிகாரம் மற்றும் ஆவி ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்டது சட்டமன்ற தலைவர் குடியரசுத் . என்பதால் அவசியமில்லை வேண்டிய சார்ந்திருக்க உறுப்பினர்களைச், சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பதவியை அனுபவிக்கும் கட்சிக்காரர்களுக்குப் பரிசளிக்கும் தீமைகள் முற்றிலுமாக அகற்றப்படுகின்றன.

எனவே, சட்டமன்றம் மற்றும் நிறைவேற்று இரண்டும் மக்களின் வாக்குகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால், ஜனாதிபதி வடிவ அரசாங்கங்களும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த அமைப்பு நிர்வாகத்தின் பன்மை வடிவத்தைக் காணவில்லை.

தீமைகள்

- ❖ அரசாங்கத்தின் ஜனாதிபதி வடிவத்தில், தலைமை நிர்வாகி (ஜனாதிபதி) அதிகாரக் குவிப்பு இருப்பதால் எதேச்சதிகாரமாக மாறலாம். ஜனாதிபதி முறைமையில், சட்டமன்றம் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரம் ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாங்கத்தின் இரு பிரிவுகளுக்கும் இடையில் ஒத்துழைப்பு இல்லை. இரண்டு பிரிவுகளும் வெவ்வேறு அரசியல் கட்சிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படலாம். எனவே, இது அரசாங்கத்தின் பிரிவுகளிடையே குழப்பத்தையும் மோதலையும் விளைவிக்கிறது.
- ❖ ஜனாதிபதி முறையிலான அரசாங்கத்தின் மற்றொரு குறைபாடு என்னவென்றால், ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாததால், சட்டமன்றத்திற்கு எதிரான எந்தவொரு விமர்சனமும்

ஜனாதிபதியை பாதிக்காது. எனவே, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு மற்றும் குறைபாடுகளை சரிசெய்வது கடினமாகிறது.

- ❖ சட்டப் பேரவைக்கு குடியரசுத் தலைவர் பொறுப்பேற்காததால், அது பொறுப்பற்றதாகவும் ஆபத்தானதாகவும் மாற வாய்ப்பு உள்ளது. மேலும், நிர்வாகத்தால் தனக்குத் தேவையான சட்டங்களைத் தொடங்க முடியாது என்பதால், தேவையான சட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாது. அது விரும்பிய சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு மறைமுகமாக சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை மட்டுமே பாதிக்க முடியும். அதை முழுமையாகப் பின்பற்றுவது சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தது. நிறைவேற்று அதிகாரிக்கு (ஜனாதிபதி) சட்டமன்றத்தில் பங்கு இல்லை.
- ❖ ஜனாதிபதி முறையானது வெளிப்புற குழப்பங்களுக்கு ஏற்றதல்ல. ஏனென்றால், வெளிநாட்டில் இடையூறுகள் ஏற்படும் போது, ஜனாதிபதியால் போரை அறிவிக்க முடியாது. போரை அறிவிக்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் கைகளில் உள்ளது. அதேபோன்று, நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன்தான் குடியரசுத் தலைவர் சர்வதேச ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ள முடியும்.
- ❖ இரண்டு அரசாங்க அமைப்புகளும் அதன் சொந்த நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் உள்ளன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்திய அரசியலமைப்பின் ஸ்தாபக தந்தைகள் பாராளுமன்ற வடிவ அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாக முடிவு செய்தனர். அவர்கள் நிலையான அரசாங்கத்தை விட பொறுப்பான அரசாங்கத்தை விரும்பினர்.

பாராளுமன்ற முறையிலான அரசு	குடியரசைத்தலைவர் முறையிலான அரசு
அமைச்சரவையே உண்மை நிர்வாகத்துறை	குடியரசுத்தலைவரே உண்மை நிர்வாகத்துறை தலைவா
நிர்வாகத்துறை (அமைச்சரவை) யின் பதவிகாலம் பாராளுமன்ற பெரும்பான்மையை பொறுத்து அமைகிறது.	பதவிகாலம் அரசியலமைப்பு முறைப்படி வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது.
நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பானது	பொறுப்பானது அல்ல
நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானத்தின் மூலம் பதிவ இறக்கம் செய்யமுடியும்	அவ்வாறு செய்ய முடியாது
நிர்வாகத்துறைக்கும் சட்டமன்றத்திற்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு	இரண்டும் தனித்தனியே இயங்குகிறது.
அமைச்சர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாயிருக்க வேண்டும்	பல கட்சி முறைக்கும் ஏற்றது.

சட்டமன்றம்

சட்டமியற்றும் பொருள் என்பது சட்டமியற்றக்கூடிய எவரும். "சட்டமன்றம்" என்ற சொற்றொடர் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்ட இடத்தைக் குறிக்கிறது, மேலும் "சட்டமன்றம்" என்பது சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்ட இடத்தைக் குறிக்கிறது. சொற்பிறப்பியல் ரீதியாக, "சட்டமன்றம்" என்பது சட்டங்கள் இயற்றப்படும் இடத்தைக் குறிக்கிறது. 'நாடாளுமன்றம்' என்பது சட்டமன்றத்திற்கு ஒத்த சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படும் மற்றொரு சொற்றொடர். இந்த சொற்றொடர் பிரெஞ்சு வார்த்தையான "பார்லி" என்பதிலிருந்து வந்தது, அதாவது "அரட்டை செய்ய", "விவாதிக்க" அல்லது "சிந்திக்க". இந்த அர்த்தத்தில், 'பாராளுமன்றம்' என்பது விவாதங்கள் நடக்கும் இடத்தைக் குறிக்கிறது என்று நாம் வாதிடலாம். இரண்டு முன்னோக்குகளையும் ஒருங்கிணைத்து, சட்டமன்றம் அல்லது பாராளுமன்றம், விவாதங்கள் மூலம் சட்டங்களை இயற்றுவதற்குப் பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் அங்கம் என்று நாம் கூறலாம்.

சட்டமன்றத்தின் பொருள்

சட்டமன்றம் என்பது நாட்டின் சட்டத்தை இயற்றுவதற்கு பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் கிளை ஆகும். இது மாநிலத்தின் விருப்பத்தை உருவாக்குவதற்கும், அதற்கு சட்ட அதிகாரம் மற்றும் சக்தியை வழங்குவதற்கும் பொறுப்பான நிறுவனம் ஆகும். எளிமையாகச் சொன்னால், சட்டமன்றம் என்பது சட்டங்களை உருவாக்கும் அரசாங்கத்தின் கிளை. ஒவ்வொரு ஜனநாயக மாநிலத்திலும், சட்டமியற்றும் பொருள் ஒரு தனித்துவமான மற்றும் முக்கிய பங்கைக் கொண்டுள்ளது. இது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் கூட்டமாகும், இது தேசிய மக்கள் கருத்தையும் அதிகாரத்தையும் பிரதிபலிக்கிறது.

சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள்

- ❖ சட்டமன்றம் அல்லது சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள்: ஒரு சட்டமன்றத்தின் முதல் மற்றும் மிக முக்கியமான பங்கு சட்டங்களை இயற்றுவது அல்லது நிறுவுவது ஆகும். சட்டங்கள் பண்டைய காலங்களில் பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள் மற்றும் மத நூல்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டன அல்லது ஆட்சியாளர்களால் அவர்களின் கட்டளைகளாக வழங்கப்பட்டன. இருப்பினும், இன்றைய ஜனநாயக சமூகத்தில், சட்டத்தின் முதன்மை ஆதாரமாக சட்டமன்றம் உள்ளது. சட்டமன்றம் மாநிலத்தின் விருப்பத்தை சட்டங்களாக மாற்றி சட்ட அந்தஸ்தை வழங்குகிறது.
- ❖ விவாதத்தின் செயல்பாடுகள்: ஒரு நவீன சட்டமன்றத்தின் முக்கியமான வேலை, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்கள், பொதுப் பிரச்சினைகள், சவால்கள் மற்றும் தேவைகளைப் பற்றி விவாதிப்பதாகும். பல்வேறு பிரச்சனைகளில் ஒரு பிரபலமான கருத்தை

பிரதிபலிக்க சட்டமன்றம் இந்த செயல்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறது. சட்டமன்றத்தில் நடக்கும் விவாதங்களில் இருந்து மக்கள் நிறைய கற்றுக்கொள்ளலாம்.

❖ தேசிய கருவூலத்தின் பாதுகாவலர்: " மாநில சட்டமன்றம் தேசிய பண்ப்பையின் காப்பாளர்" என்பது கிட்டத்தட்ட உலகளாவிய விதி. இது நாட்டின் நிதிக்கு பொறுப்பாக உள்ளது மற்றும் அதன் பண்ப்பையை வைத்திருக்கிறது. சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் நிர்வாகத்தால் பணம் திரட்டவோ அல்லது செலவழிக்கவோ முடியாது. நிர்வாகமானது அடுத்த நிதியாண்டுக்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் சட்டமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். நிறைவேற்று அதிகாரி முந்தைய ஆண்டிலிருந்து உண்மையான வருமானம் மற்றும் செலவுகள் மற்றும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வரவிருக்கும் ஆண்டிற்கான எதிர்பார்க்கப்படும் வருமானம் மற்றும் செலவினங்களைக் கணக்கிட வேண்டும்.

❖ தேர்தல் நோக்கங்கள்: தேர்தல் பணிகள் பொதுவாக சட்டமன்றத்தால் செய்யப்படுகின்றன. இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் துணைக் குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றன. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் கல்லூரி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்து எம்.பி.க்கள் மற்றும் எம்.எல்.ஏ.க்களால் ஆனது. ஃபெடரல் கவுன்சில் (நிர்வாகம்) மற்றும் ஃபெடரல் ட்ரிப்யூனல் உறுப்பினர்கள் சுவிஸ் ஃபெடரல் லெஜிஸ்லேச்சர் (நீதித்துறை) மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

❖ சட்டமன்றங்களின் வகைகள்

❖ ஒரு மாநிலத்தில் சட்டமன்ற பொருள் சட்டமன்றம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது அரசின் முதல் அமைப்பு. இது சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும் மாற்றுவதற்கும் அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிடுவதற்கும் அதிகாரம் கொண்டது. சட்டமன்றத்தில் இரண்டு வகைகள் உள்ளன: ஒருசபை மற்றும் இருசபை.

ஒருசபை சட்டமன்றம்

பட்ஜெட் இயற்றுதல், சட்டங்களை இயற்றுதல், நிர்வாகத்தை மேற்பார்வை செய்தல் மற்றும் தேசிய அல்லது சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களை விவாதித்தல் போன்ற சட்டமன்ற செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரே ஒரு நாடாளுமன்ற அல்லது சட்டமன்ற அறையை மட்டுமே கொண்டிருப்பது ஒரு ஒற்றைசபை சட்டமன்றம் என குறிப்பிடப்படுகிறது. நார்வே, ஸ்வீடன், நியூசிலாந்து, ஈரான், ஹங்கேரி, சீனா, மற்றும் இலங்கை போன்ற உலக அளவில் பெரும்பாலான நாடுகளில் ஒற்றைச் சட்டமன்றம் உள்ளது.

சட்டமியற்றும் செயல்முறை நேரடியானது மற்றும் குறைவான முட்டுக்கட்டைகள் அல்லது கட்டங்கள் இருப்பதால், இந்த வகை சட்டமன்றம் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. மேலும், ஒரு அறை அரசாங்கத்திற்கு குறைவான ஆதாரங்கள் தேவைப்படுகின்றன மற்றும் குறைவான எம்.பி.க்களால் கட்டுப்படுத்த முடியும். இது அரசாங்கத்திற்கு பணத்தையும் நேரத்தையும் மிச்சப்படுத்த அனுமதிக்கிறது.

இருசபை சட்டமன்றம்

சட்டங்களை இயற்றுதல், வரவு செலவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுதல் போன்ற சட்டமன்றப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கு இரண்டு வெவ்வேறு

வீடுகள், சட்டமன்றங்கள் அல்லது அறைகளைக் கொண்ட ஒரு நாட்டின் சட்டத்தை உருவாக்கும் அமைப்பு இருசபை சட்டமன்றம் என அழைக்கப்படுகிறது. நாட்டின் அனைத்து தரப்பு மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதே இதன் முதன்மையான குறிக்கோள். இந்தியா, கனடா, ஜப்பான், ஸ்பெயின், இத்தாலி மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியம் ஆகிய நாடுகள் இருசபை சட்ட மன்றத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகளாகும். இரண்டு அறைகளின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க, ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் அதன் அமைப்பு உள்ளது. இந்த அறைகள் அல்லது வீடுகளின் இருக்கைகள், அதிகாரங்கள், வாக்களிக்கும் முறைகள் மற்றும் பிற பண்புகள் மாறுபடும்.

முடிவுரை

ஒரு பிரதிநிதித்துவ நிறுவனமாக, சட்டமியற்றும் பொருள் என்னவென்றால், அது ஒரு முக்கிய அரங்காக ஒரு முக்கியமான செயல்பாட்டை வகிக்கிறது. இதில் அனைத்து அரசியலின் போட்டியிடும் சக்திகளும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொடர்புக்காக ஒன்றிணைக்கப்படுகின்றன. சமூகத்தின் கூட்டு மனசாட்சியைக் கேட்கவும், ஜனநாயக ரீதியில் வலியுறுத்தவும் வேண்டுமானால், அது ஒரு மன்றத்தின் சட்டமன்றத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளால் மட்டுமே செய்ய முடியும். ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், பாதுகாப்பற்றவர்கள் ஆகியோரின் நலனுக்காக போராடவும், பாதுகாக்கவும் வேறு யாருக்கு உரிமை உள்ளது? சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள் அவர்கள் தங்கள் கடமைகளை சுதந்திரமாகவும் அச்சமின்றியும் செய்ய அனுமதிக்கின்றன என்பதை மறந்துவிடுவது எளிது. சாமானியர்களின் சார்பாக ஒரு நிலைப்பாட்டை கொண்ட மக்கள் பிரதிநிதிகள், சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த நன்மைக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவர்களாக செயல்படுகிறார்கள்.

நீதித்துறை

நீதித்துறை என்பது அரசின் சட்டங்களை விளக்கி அமல்படுத்தும் அமைப்பு ஆகும். பண்டைய அரசியல் அமைப்பில் நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாடுகள் ஒரே நபரின் கீழ் இருக்கும். ஆனால் இத்தகைய ஏற்பாட்டில் ஒரே நபர் சட்டங்களை உருவாக்கவும் விளக்கவும் செய்தால், நீதியை உறுதிப்படுத்த இயலாது. எனவே, சட்டங்களை விளக்குவதற்காக ஒரு சுதந்திரமான மற்றும் தர்மசாலையான அமைப்பின் தேவை உருவானது. இதனால் நீதித்துறை தனி அமைப்பாக உருவாகியது.

ஸ்விட்சர்லாந்தில், நீதிபதிகள் இரண்டு மத்திய சபைகள் (மத்திய சபை மற்றும் மத்திய கவுன்சில்) ஒன்றாகக் கூடி ஆறு ஆண்டுக்காலம் பதவிக்குத் தேர்வு செய்யப்படுகிறார்கள். இவ்வமைப்பு அந்த நாட்டில் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகிறதாலும் சில குறைபாடுகளுடன் உள்ளது. இம்முறையானது அதிகாரங்களின் பிரிவு சித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது. மேலும் சட்டமன்றத்தின் கீழ் நீதித்துறை அடிமையாகிறது. சட்டமன்றத்தால் தேர்வு செய்யப்படும் நீதிபதிகள் பெரும்பாலும் கட்சித் தேர்வாளர்களாக இருக்கின்றனர். இதனால் நீதிபதிகளின் திறமை மற்றும் தர்மநிலை பாதிக்கப்படுகிறது.

நிர்வாகத்தால் நீதிபதிகளை நியமித்தல் மிகவும் பரவலாக உள்ளது. மேலும் இதை மிகச் சிறந்த முறையாக கருதுகின்றனர். லாஸ்கி இதை "சிறந்த கிடைக்கும் தேர்வு முறை" எனக் குறிப்பிடுகிறார். இது இந்தியா, பிரிட்டன், ஆஸ்திரேலியா மற்றும் கனடா போன்ற பல நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகிறது. நிர்வாகம் நீதித்துறை அதிகாரிக்கு தேவைப்படும் தகுதிகளை மதிப்பீடு செய்யும் சரியான அமைப்பாக இருப்பதாக கருதப்படுகிறது. ஆனால் இம்முறைக்கு எதிராக இருப்பவர்கள், சித்திரவதையும் அரசியல் பாரபட்சமும் நியமனங்களில் பாதிக்கக்

கூடும் என்று வாதிக்கிறார்கள். இந்த குறைகள் இருக்கும் எனினும், நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுக்கும் முறையில் மாற்றங்கள் செய்யப்படுவதன் மூலம் அவற்றை சரி செய்யலாம்.

நீதிபதிகளை நியமிக்கும்போது, சட்டத் துறையில் மிக உயர்ந்த தகுதி உள்ளவர்களை மட்டுமே நியமிக்கக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். உயர்ந்த சட்ட அறிவு, நேர்மை, மதிப்பு மற்றும் சுதந்திரம் கொண்டவர்கள் மட்டுமே நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

நீதிபதிகள் நீண்ட காலப் பணிக்காலத்துடன் இருக்க வேண்டும் மேலும் அவர்கள் தங்கள் வேலையில் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். குறுகிய கால பணிக்காலம் உள்ள நீதிபதிகள் ஊழலுக்கு உள்ளாகக்கூடும், மேலும் மீண்டும் நியமனம் பற்றி எப்போதும் சிந்திக்க நேரிடும். இந்தியாவில், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 65 வயது வரை, உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 62 வயது வரை பதவியில் உள்ளனர்.

நியமனத்திற்குப் பாதுகாப்பு என்பது நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் முக்கிய அம்சமாகும். நீக்கப்படுவோமோ என்ற பயம் உள்ள நிலையிலே நீதிபதிகள் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமான தீர்ப்புகளை வழங்காது. அதனால் பல நாடுகளில் நீதிபதிகளை நீக்குவதில் சட்டமன்றம் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இந்தியாவில், நீதிபதிகள் நடத்தை குறைபாடு அல்லது தகுதி இல்லாமை என நிரூபிக்கப்பட்டால் மட்டுமே குடியரசுத் தலைவர் அவர்களை நீக்க முடியும், மேலும் இது பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மை தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே செய்யப்படும்.

நீதிபதிகள் போதுமான நிலையான ஊதியம் பெற்றிருக்க வேண்டும், இது அவர்களை நல்ல தரமான வாழ்க்கையை முன்னெடுக்க உதவும், மேலும் ஊழல்

வழிமுறைகளைத் தடுக்க உதவும். நீதிபதியின் அலுவலகம் உயர்ந்த ஊதியம் மற்றும் பிற சலுகைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், இதன் மூலம் திறமையான மற்றும் தகுதியானவர்கள் இந்த துறையில் ஈடுபட ஆர்வமுடன் இருப்பார்கள். பிரைஸ் கருதுவது போல, நீதிமன்றத்தின் நேர்மை மற்றும் சுதந்திரம் அவர்களின் பதவியின் முன்னேற்றங்கள் மற்றும் தூண்டுதல்களிலேயே அடிக்கடி உள்ளது.

நீதித்துறையின் சுதந்திரத்திற்காக, மொன்டெஸ்கியு நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். நீதிபதிகள் நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக பொறுப்புகளைச் செய்யக் கூடாது. இத்தகைய சூழலில் மக்களின் சுதந்திரம் மிகப் பெரிய பாதிப்பை சந்திக்கும். இந்திய அரசமைப்பின் மாநிலக் கொள்கை விதிகள் (அர. 50) நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிப்பதை விரும்புகின்றன.

நீதிபதிகள் தங்கள் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெறும்போது மீண்டும் நியமனம் செய்யப்படக் கூடாது. இதனால், நிர்வாகத்தால் வழங்கப்படும் நன்மைகளை எதிர்பார்த்து, தங்கள் பதவியின் இறுதிக் காலத்தில் அரசு சார்பாக நடந்து கொள்ளும் சூழலைத் தவிர்க்கலாம்.

மேலும், நீதிபதிகள் பொது தொடர்புகளைத் தவிர்த்து, பொது அழுத்தங்களிலிருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இது அவர்களை purely சட்டத்தின் அடிப்படையில் வழக்குகளை விசாரிக்க உதவுகிறது, பொது கருத்தின் அடிப்படையில் அல்ல.

இந்திய நிர்வாகம் சட்டமன்றம், நிர்வாகத்துறை மற்றும் நீதித்துறை என மூன்று பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருந்தாலும், இந்திய நீதித்துறை ஒரு சுதந்திரமான தூண். ஒரு தனித் தூண் என்பது, இந்தியாவில் உள்ள நீதித்துறையானது அரசாங்கத்தின் மற்ற இரண்டு

உறுப்புகளின் குறுக்கீடு இல்லாமல் செயல்படுகிறது அல்லது செயல்படுகிறது என்பதாகும். இந்த கட்டுரை இந்தியாவில் நீதித்துறை மற்றும் அதன் செயல்பாடு பற்றி அறியும். கூடுதலாக, இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு வகையான நீதிப்பதிகள் மற்றும் இந்தியாவின் பல்வேறு வகையான நீதிமன்றங்களைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள். சட்டத்தின் ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதற்கும் சட்டத்தின் மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்வதற்கும் பொறுப்பான உறுப்பு பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியம்.

இந்திய நீதி அமைப்பு: அறிமுகம்

நீதித்துறை இந்திய அரசின் மூன்றாவது உறுப்பு. இந்திய குடிமக்களுக்கு சட்டத்தை விளக்கும், சர்ச்சைகளைத் தீர்த்து, நீதி வழங்கும் கிளை இது. இந்தியாவில் நீதித்துறை ஜனநாயகத்தின் கண்காணிப்பு நாயாக கருதப்படுகிறது. கூடுதலாக, இந்திய நீதித்துறை அமைப்பு இந்திய அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராக உள்ளது.

இந்தியாவில் சுதந்திரமான நீதித்துறை

இந்திய நீதித்துறை சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற கட்டமைப்பாக இருக்க வேண்டும். சுதந்திரம் என்பது அரசாங்கத்தின் மற்ற இரண்டு பிரிவுகளும் நீதித்துறையின் செயல்பாட்டில் தலையிடாது. இந்தியாவில் நீதித்துறையின் செயல்பாட்டில் சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகக் கிளைகள் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடியாது.

மற்ற இரண்டு உறுப்புகளும் இந்தியாவில் நீதித்துறை எடுக்கும் முடிவுகளை மதிக்கின்றன. நீதிப்பதிகள் யாருக்கும் சாதகமாக இல்லாமல் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யலாம் என்பதும் இதன் பொருள்.

இந்தியாவில் நீதித்துறை சுதந்திரமாக இருந்தாலும், அது

தன்னிச்சையான அமைப்பு அல்ல. இது இந்தியாவின் ஜனநாயக அரசியல் கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும். எனவே இது ஒரு பொறுப்புள்ள அமைப்பாகும். இந்தியாவில் உள்ள நீதித்துறையானது இந்திய அரசியலமைப்பிற்கும் இந்திய மக்களுக்கும் பொறுப்பாகும்.

இந்திய நீதித்துறை அமைப்பு

இந்தியாவில் நீதித்துறை என்பது ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பாகும். இது ஒரு பிரமிடு போன்ற அமைப்பாகும், அதன் உச்சியில் இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் உள்ளது. அதன் பிறகு, உயர் நீதிமன்றங்கள் பின்பற்றப்பட்டு, பின்னர், மாவட்டம் மற்றும் இறுதியில், துணை நீதிமன்றங்கள். கீழ் நீதிமன்றங்கள் அவற்றுக்கு மேல் உள்ள நீதிமன்றங்களின் நேரடி கண்காணிப்பின் கீழ் செயல்படுகின்றன.

நீதித்துறையின் அமைப்பு

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்

இது இந்திய அரசியலமைப்பின் ஐந்தாவது பகுதியாக நிறுவப்பட்ட இந்திய நீதித்துறையின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமாகும். சுப்ரீம் கோர்ட் எடுக்கும் முடிவுகள் அனைத்து துணை நீதிமன்றங்களுக்கும் கட்டுப்படும். கூடுதலாக, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை இடமாற்றம் செய்யலாம். உச்ச நீதிமன்றங்கள் மற்ற நீதிமன்றங்களில் இருந்து வழக்குகளை தங்களுக்கு மாற்றிக்கொள்ளலாம். கடைசியாக, இது ஒரு விஷயத்தை ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றலாம்.

இந்திய உயர் நீதிமன்றம்

இந்திய நீதித்துறையில் இது இரண்டாவது மிக முக்கியமான நீதிமன்றமாகும். இது அரசியலமைப்பின் 141 வது பிரிவின் படி நிறுவப்பட்டது.

உயர் நீதிமன்றம் கீழ் நீதிமன்றங்களில் இருந்து மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்கலாம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கான ரிட்களை வெளியிடலாம். கூடுதலாக, மாநிலத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் உள்ள வழக்குகளை உயர்நீதிமன்றம் கையாளலாம். உயர் நீதிமன்றங்கள் தங்களுக்குக் கீழே உள்ள நீதிமன்றங்களின் மீது கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் கொண்டவை.

மாவட்ட நீதிமன்றங்கள்

மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் இந்திய நீதித்துறை அமைப்பில் மிகவும் அவசியமான நீதிமன்றங்கள் ஆகும். மாவட்டத்தில் எழும் வழக்குகளை இந்த நீதிமன்றங்கள் கையாள்கின்றன. மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் கீழ் நீதிமன்றங்கள் வழங்கும் தீர்ப்புகளின் மேல் முறையீடுகளை பரிசீலிக்கின்றன. கூடுதலாக, மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் கடுமையான கிரிமினல் குற்றங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களிலும் முடிவு செய்கின்றன.

துணை நீதிமன்றங்கள்

இவைதான் இந்திய நீதித்துறை அமைப்பில் உள்ள கடைசி நீதிமன்றங்கள். அவர்கள் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

மேலே உள்ள பல்வேறு வகையான நீதிமன்றங்கள் தவிர, இந்தியாவில் சட்ட அமைப்பின் மேலும் இரண்டு கிளைகள் உள்ளன. இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பின் இரண்டு கிளைகள் இங்கே:

- ஒரு குடிமகன் அல்லது ஒரு நிறுவனம் குற்றம் செய்யும் போது குற்றவியல் சட்டம் வழக்குகளைக் கையாள்கிறது போலீஸ் உள்ளூர் . செய்யு பதிவு அறிக்கையை குற்றம் போது ஒரு புள்ளி பதிவு

செய்யப்படுகிறது தீர்ப்பை வழக்குகளின் கிரிமினல் வழக்கில் இந்த .

வழங்குகிறது இறுதியாக நீதிமன்றம்

➤ சிவில் சட்டம் மீறுவது உரிமைகளை அடிப்படை குடிமகனின் ஒரு இது :

கையாள்கிறது வழக்குகளைக் போது ஏற்படும் தகராறு தொடர்பான

நீதித்துறையின் பங்கு

நீதி நிர்வாகம்

இந்தியாவில் உள்ள நீதித்துறையின் முதன்மையான செயல்பாடு, தகராறுகளைத் தீர்க்க வேண்டிய குறிப்பிட்ட வழக்குகளுக்கு சட்டத்தைப் பயன்படுத்துவதாகும் கொண்டு முன் நீதிமன்றத்தின் சர்ச்சையும் எந்தவொரு . வரப்பட்டால், அதன் செயல்பாடு, போட்டியிடும் நபர்கள் முன்வைக்கும் ஆதாரங்கள் மூலம் உண்மைகளைத் தீர்மானிப்பதாகும் சட்டம் என்ன வழக்குக்கு . பயன்படுத்துகிறது அதைப் செய்து முடிவு நீதிமன்றம் என்பதை பொருந்தும் நீதிமன்றம் ஒருவரை கண்டறியப்பட்ட மீறியதாகக் சட்டத்தை விசாரணையில் கண்டறிந்தால், குற்றவாளியின் தண்டனையை நீதிமன்றம் வழங்கும்.

நீதிபதிவழக்கு சட்டத்தை உருவாக்குதல்-

வழக்குகளில், தலைப்புக்கு பொருந்தக்கூடிய பொருத்தமான திசையை நீதிபதிகள் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது பொது மற்றும் ஞானம் தங்கள் அவர்கள் . முடிவுகள் இந்த . எடுக்கிறார்கள் முடிவுகளை அடிப்படையில் அறிவு நிகழும்போது, அவை 'நீதிபதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம்' அல்லது 'வழக்கு சட்டம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்குகின்றன முடிவுகள் முந்தைய நீதிபதிகளின் . பிற்காலத்தில் நீதிபதிகளுக்குப் வழக்குகளில் போன்ற இதே பொதுவாக கருதப்படுகிறது என்று கட்டுப்படும்

அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர்

உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர் அரங்குக்கும் மத்திய மாநில அரசுக்கும் இடையே ஏற்படும் மோதல்களை நீதிமன்றமே முடிவு செய்யும். மீறினால் விதிகளை அரசியலமைப்பு ஏதேனும் ஒழுங்கு அல்லது சட்டம் ஒரு உச்ச நீதிமன்றம் அதை செல்லாது மற்றும் செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியும்.

அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாவலர்

நீதித்துறையின் முக்கியப் பணிகளில் ஒன்று, மக்களின் உரிமைகள் அரசோ அல்லது வேறு யாரோ மிதிபடாமல் பார்த்துக் கொள்வது கோர்ட் சுப்ரீம் . அமல்படுத்துகிறது உரிமைகளை அடிப்படை மூலம் ரிட்கள்

நீதித்துறையில் நீதிபதிகள்

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, உச்ச நீதிமன்றத்தில் 1 தலைமை நீதிபதி மற்றும் 34 நீதிபதிகள் இருக்க முடியும். இந்த நீதிபதிகள் தவிர, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள், கூடுதல் மாவட்ட & அமர்வு நீதிபதி மற்றும் தலைமை நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட் ஆகியோர் உள்ளனர்.

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் தலைமை நீதிபதியையும் மற்ற 34 நீதிபதிகளையும் நியமிக்கிறார். உச்ச நீதிமன்றத்தில் அதிகபட்சமாக 34 நீதிபதிகள் இருக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கும் வெவ்வேறு எண்ணிக்கையிலான நீதிபதிகள் உள்ளனர். மாநிலத்தில் உள்ள உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார்.

நீதித்துறையின் வகைகள்

இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றங்கள், உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் என மூன்று வகையான நீதித்துறைகள் உள்ளன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக விரிவாக விவாதிப்போம்.

- உச்ச நீதிமன்றம்: உச்ச நீதிமன்றங்கள்தான் உச்ச நீதிமன்றங்கள். இது 28 ஜனவரி 1950 இல் நிறுவப்பட்டது. இது உச்ச நீதிமன்றமாக அறியப்படுகிறது. ஜனாதிபதி அவற்றை மாற்றும் வரை அது எடுக்கும் முடிவுகள் இறுதியானவை. குற்றத்திற்கான தண்டனையானது, இராணுவம் அல்லது நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட தொழிற்சங்கச் சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றமாக இருந்தால் அல்லது மரண தண்டனையாக இருந்தால், இந்திய ஜனாதிபதிக்கு மன்னிப்பு வழங்க அதிகாரம் உள்ளது. உச்ச நீதிமன்றத்தில், ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் முப்பத்து மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட குழு உள்ளது. மற்ற எல்லா நீதிமன்றங்களும் உச்ச நீதிமன்றத்தால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை செயல்படுத்துகின்றன. இந்திய ஜனாதிபதி தலைமை நீதிபதியை நியமிக்கிறார்.
- உயர்நீதிமன்றம்: உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அடுத்தபடியாக சக்திவாய்ந்த நீதிமன்றங்கள் உயர் நீதிமன்றங்கள். அவை மாநில அளவில் உள்ளன மற்றும் முக்கியமாக மாநில மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்காக உள்ளன. நிறுவனச் சட்டம் தொடர்பான வழக்குகளையும் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். இந்தியாவில் மொத்தம் இருபத்தைந்து உயர் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. கீழமட்ட நீதிமன்றங்களில் தகராறு தீர்க்கப்படாவிட்டால், குற்றவியல் விஷயங்களையும் அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.

- மாவட்ட நீதிமன்றங்கள்: மாவட்ட அளவில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் என குறிப்பிடப்படுகின்றன. சிவில் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்கள் என இரண்டு வகையான மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. சொத்துக்கள் அல்லது விவாகரத்து தொடர்பான சர்ச்சைகள் சிவில் நீதிமன்றங்களில் தீர்க்கப்படுகின்றன. குடும்பங்களுக்கிடையேயான பிரச்சனைகள் குடும்ப நீதிமன்றங்களில் தீர்க்கப்படுகின்றன. குற்றவியல் நீதிமன்றம் குற்றம் தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

தலைமை நீதிமன்றம்

இந்திய அரசியலமைப்பு இந்தியா முழுமைக்குபான ஒருங்கிணைப்பட்ட நடுநிலைமையுடன் செயலாற்றக்கூடிய, சுதந்திரமான நீதித்துறையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. தலைமை நீதிமன்றத்தின் அமைப்பும் அதிகாரங்களும் அரசியலமைப்பில் V-ம் பகுதியில் 124 முதல் 147 வரையிலான விதிகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அமைப்பு:

இந்தியத் தலைமை நீதிமன்றம் 1950- ஜனவரி 28-ல் அமைக்கப்பட்டது. இது தற்போது ஒரு தலைமை நீதிபதியையும், 30 நீதிபதியையும் கொண்டுள்ள ஒரு அமைப்பாகும். நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதிகளைக் குடியரசுத்தலைவர் நியமிப்பார். தலைமை நீதிபதி அல்லாத பிற நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது அவர் தலைமை நீதிபதியையும் கலந்து பேச வேண்டும்.

தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதியாவதற்கான தகுதிகள்:

தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதியாக வேண்டுமானால் கீழ்க்கண்ட தகுதிகள் வேண்டும்.

1. இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
2. மாநில உயர்நீதிமன்ற ஒன்றில் குறைந்தது ஐந்து ஆண்டுகளாவது நீதிபதியாக பணியாற்றியிருக்க வேண்டும்.
3. அல்லது குறைந்தது பத்து ஆண்டுகளாவது உயர்நீதி மன்ற வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியிருக்க வேண்டும்.
4. அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் கருத்துப்படி புகழ்பெற்ற சட்ட நிபுணராக இருக்க வேண்டும்.

தலைமை நீதிமன்றத்தில் அறிவும் அனுபவமும் மிக்க நீதிபதிகளே அமர வேண்டும் என்பது தான் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் நோக்கமாகும்.

பதவிக்காலமும், ஊதியமும்:

நீதிபதிகள் தங்கள் ஆயுட்காலம் முழுவதும் பதவியிலிருப்பதை அரசியலமைப்புச் சட்டம் அனுமதிக்கவில்லை. ஆனாலும் நியமனம் பெற்ற ஒருவர் தனது 65 வயது வரை பதவியிருக்கலாம். அதற்கு முன்பாகவும் அவர்கள் விரும்பினால் பதவி துறக்கலாம்.

பதவியில் அமரும் நீதிபதிகள் ஒவ்வொருவரும் தான் இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையாகவும் பற்றுறுதியோடும் இருப்பதாகவும், இந்தியாவின் இறைமையையும் உறுதிப்பாட்டையும் காப்பதாகவும், முறைப்படியும் உண்மையாகவும் தன் திறமைக்கும் அறிவுக்கும் பகுத்தறிவும் திறனுக்குத் தக்கவகையிலும், தன் பதவியின் கடமைகளை விருப்பு வெறுப்பின்றிச் செய்வதாகவும், அரசியலமைப்பையும் சட்டங்களையும் காத்துப் பேணுவதாகவும் உறுதி

கூறுகிறேன் என்று குடியரசுத்தலைவர் முன்பாக உறுதிமொழி எடுக்க வேண்டும்.

தலைமை நீதிபதிக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாயும் சம்பளமாக வழங்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு இலவசக் குடியிருப்புகளும் தரப்படுகிறது.

பதவி நீக்கம்:

நீதிபதி ஒருவர் தவறான நடத்தை அல்லது திறமையின்மைக்காக பதவிலிருந்து நீக்கப்படலாம். நீதிபதியை பதவியிலிருந்து விலக்குவதற்கு 1968-ம் வருட நீதிபதிகள் விசாரணைச் சட்டப்படி அரசியலமைப்பில் விதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. நீதிபதிக்கு எதிரான தீர்மானங்கள் நூறு லோக்சபா உறுப்பினர்கள் அல்லது ஐம்பது ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களின் கையெழுத்துடன் சபாநாயகரிடம் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் பின்னர் பாராளுமன்றத்தின் இரண்டு சபைகளாலும் ஒரே கூட்டத் தொடரில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

நீதிபதியின் தவறான நடத்தை அல்லது திறமையின்மை ஆகியவற்றை அறிவதற்குப் பின்பற்ற வேண்டிய முறையையும் தீர்மானங்களைக் குடியரசுத் தலைவருக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டிய முறையையும் பாராளுமன்ற அதன்சட்டம் மூலமாக நிர்ணயம் செய்யும். துலைமை நீதிமன்ற நீதிபதி ஏ. ராமசாமியை பதவியிலிந்து நீக்குவதற்காக 1993-ம் வருடம் மே 11-ம் தேதி மக்கள் சபையில் சோம்நாத் சட்டர்ஜி என்பவரால் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த தீர்மானம் சபையில் 196 வாக்குகள் பெற்று தோல்வியடைந்தது. சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி சிவப்பா என்பவர் பிறந்த தேதி தவறாகக் கொடுத்து 62 வயதுக்கு மேல் இருந்தார் என்று 1999 மார்ச் 6-ம் தேதி குடியரசுத் தலைவர் முடிவு செய்து ஆணை ஒன்றை

வெளியிட்டு அந்த நீதிபதி தனது பதவியில் தொடர்ந்து நீடிக்காதபடி விலக்கப்பட்டார்.

தலைமை நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள்:

1. மூலவழக்கு விசாரணை:

தலைமை நீதிமன்றம் கீழ்க்கண்ட மூல வழக்குகளை விசாரிக்கிறது. மத்திய மாநில அரசாங்களுக்கிடையே ஏற்படும் வழக்குகள். ஒரு பக்கம் மத்திய அரசு மறுபக்கம் ஒன்று அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கும் இடையே ஏற்படும் வழக்குகள். இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கிடையே ஏற்படும் வழக்குகள். அமெரிக்க தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு இருப்பது போல இரு மாநிலங்களில் வாழும் மக்களிடையே ஏற்படும் வழக்குகளையும், ஒரு மாநிலத்திற்கும் மற்றொரு மாநிலத்தில் வாழ்வவருக்குமிடையே ஏற்படும் வழக்குகளையும் விசாரிக்க இந்திய தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் கிடையாது.

2. மேல் வழக்கு விசாரணை அதிகாரம்:

சிவில் வழக்குகள், குற்ற வழக்குகள், மேலும் தொழில் துறை வழக்குகளிலிருந்தும் தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு முறையீடு செய்து கொள்ளலாம். இந்திய நீதித்துறையில் தலைமை நீதிமன்றம் தலையாய மேல் வழக்கு மன்றமாக இயங்குகிறது.

a) அரசியலமைப்பு சார்ந்த வழக்குகள்:

அரசியலமைப்பு சார்ந்த வழக்குகளை உயர்நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்புகளிலிருந்து தலைமை நீதி மன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்து கொள்ளலாம். அரசியலமைப்புச் சட்டமொன்றின் விளக்கத்தைப் பொறுத்த வழக்காக அது இருக்க வேண்டும். அரசியலமைப்புக்குப் பொருள் விளக்கம் காணும்படி தூண்டும் வழக்குகள் தலைமை

நீதிமன்றம் வரை எடுத்துச் செல்லப்படலாம் என்பது அரசியலமைப்புக்கு நாம் அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கு தலைமை நீதிமன்றம் கூறும் பொருளே இறுதியான பொருளாகும்.

b) சிவில் வழக்குகள்:

சிவில் வழக்குகளில் மாநில உயர்நீதிமன்றங்களிலிருந்து தலைமை நீதி மன்றத்திற்கு மேல் வழக்காக செல்ல வேண்டுமானால் சிவில் வழக்கின் மதிப்பு ரூபாய் 20,000 ஆக இருக்க வேண்டும் என்ற விதியானது 1972-ல் அரசியலமைப்பு 30 –வது திருத்தத்தின்படி அரசியலமைப்பிலிருந்து நீக்கப்பட்டு விட்டது. ஒவ்வொரு வழக்கும் அதன்தகுதியின்படி மேல்மன்றம் செல்லலாம். அல்லது அந்த வழக்கு தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு மேல் வழக்காகச் செல்லத் தகுதியுள்ளது எனச்சான்றிதழ் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

c) கிரிமினல் வழக்குகள்:

குற்ற வழக்குகளில் மாநில உயர் நீதிமன்றங்களிலிருந்து தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு மேல் வழக்காகச் செல்ல வேண்டுமென்றால், கீழ் நீதிமன்றத்தில் விடுதலையான வழக்கில் உயர்நீதிமன்றம் மரணத்தண்டனை கொடுத்திருந்தால் அல்லது கீழ் நீதிமன்றத்திலிருந்து வழக்கை தானே எடுத்துக் கொண்டு உயர் நீதிமன்றம் மரண தண்டனை கொடுத்திருந்தால், அல்லது தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு வழக்காகச் செல்லத் தகுதியுடையது என்று சான்றிதழ் பெற்றிருந்தால், தலைமை நீதிமன்றத்தில் முறையீடு செய்து கொள்ளலாம்.

3. விசேஷ அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம்:

நாட்டிலுள்ள எந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பிலிருந்தும் தலைமை நீதிமன்றம் அதனிடம் மேல் முறையீடு செய்து கொள்ள அனுமதியளிக்கலாம்.

சட்டப்படி தலைமை நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்படுவதற்குரிய தகுதியைப் பெறாத வழக்குகளுக்கு அவற்றின் தனித்தன்மையை அல்லது முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்துத் தலைமை நீதிமன்றம் விசே' அனுமதி அளித்து அவற்றை அதன் முன்பாக வழக்காட வகை செய்யலாம். கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து நியாயம் மறுக்கப்பட்டது என்று தோன்றினாலோ, அதனால் நீதி நிர்வாகத்தில் தவறிழைக்கப்பட்டு விட்டது என்று தோன்றினாலோ, அவற்றின் முடிவுகளிலிருந்து தனக்கு விண்ணப்பித்துக் கொள்ள தலைமை நீதிமன்றம் வாய்ப்பளித்திருப்பது மிகச்சிறந்த ஏற்பாடாகும்.

1. அடிப்படை உரிமைகளைக் காத்தல்:

நம் அரசியலமைப்பு மக்களுக்கு அளிக்கும் அடிப்படை உரிமைகளை அவர்களுக்கு உத்திரவாதம் அளிப்பதும் தலைமை நீதிமன்றத்தின் பொறுப்பாகும். ஆள்கொணர்கட்டளை, செய் என்னும் ஆணைக் கட்டளை, விசாரணைத் தடைக் கட்டளை, உரிமை ஆதாரக் கட்டளை, பத்திரத்தைக் கொண்டு வந்து முன்னிலைப்படுத்த கீழ் மன்றங்களுக்கு இடப்படும் கட்டளை ஆகியவை களைப் பிறப்பித்து அவை வாயிலாக அடிப்படை உரிமைகளைக் காக்கும்படி அரசியலமைப்பு தலைமை நீதிமன்றத்தைக் கோருகிறது.

2. குடியரசுத் தலைவருக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்:

அரசியலமைப்பின் 143 -ம்விதியின்படி தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு அறிவுரை கூறும் அதிகாரமும் உண்டு. முக்கியமான பொருள்கள் பற்றி குடியரசுத் தலைவர் தலைமை நீதிமன்றத்தின் அறிவுரையைக் கேட்கலாம். சட்டத்தைப் பற்றிய ஐயப்பாடுகளையும், அல்லது மசோதாவை நிறைவேற்றும் முன்பு சட்டப்படி செல்லுமா என்பன போன்ற பிரச்சனைகளையும் தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு

அனுப்பி அதன் கருத்தை அறிந்து கொள்ள குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. தலைமை நீதிமன்றம் பிரச்சனைக்குரிய செயல்களைப் பற்றி சட்ட ரீதியான கருத்தை எடுத்துரைக்க வேண்டிய கட்டாயமில்லை. அதே போன்று தலைமை நீதிமன்றம் கொடுத்த கருத்தை குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கட்டாயமும் இல்லை.

3. பதிவுச்சான்று மன்றமாக செயல்படுதல்:

தலைமை நீதிமன்றத்தின் பதிவுச் சான்றுகள் தலையாய அதிகாரமுடையவை. மற்ற நீதிமன்றங்களில் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்படும் தன்மை உடையன. அவைகளை ஐயப்படவோ, எதிர்த்து வழக்காடவோ யாருக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. எல்லோராலும் உயர்ந்த சான்றுகளாக அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தலைமை நீதிமன்றத்தின் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்:

நீதிப்புனராய்வு

நீதிப்புனராய்வு என்றால் என்ன?

அமெரிக்காவைப் போல இந்தியாவிலும் அரசியலமைப்பே தலையானது. எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் அரசியலமைப்பு தான் பிறப்பிடம். அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டே எல்லா நிறுவனங்களும் செயல்பட வேண்டும். அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டு தான் மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் இயங்க வேண்டும்.

பாராளுமன்றமும், மாநில சட்ட மன்றங்களும் இயற்றும் சட்டங்கள் எல்லாம் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டவையாகும். அப்படி இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு முரணானவைகளாக இருக்குமென்றால் தலைமை நீதிமன்றம் அவற்றை அரசியலமைப்புக்கு புறம்பானவை என்று தள்ளிவிடும்.

அரசியலமைப்பில் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்:

அரசியலமைப்பின் 13-ம் விதி, 32-ம் விதி, 131 முதல் 136 வரையுள்ள விதிகள் இந்த நீதிப்புனராய்வு அதிகாரத்தை தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு வழங்குகின்றன. தலைமை நீதிமன்றமும், உயர்நீதிமன்றங்களுமே சட்டங்களைச் செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியும். மற்ற எந்த நீதிமன்றமும் அறிவிக்க முடியாது.

நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் செயல்படுத்தப்படுதல்:

a) வழக்குகள் சம்பந்த சச்சரவுகளை தீர்த்து வைத்தல்:

இந்தியாவில் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் மூலம் ஓரளவு குறைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் 1967-ம் வருட கோலக்சாத் வழக்கிலும், 1970-ம் வருட வங்கிகளை அரசுடமையாக்கிய சட்ட வழக்கிலும், மன்னர் மானிய ஒழிப்பு வழக்கிலும் தலைமை நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புகளின் விளைவாக நீதிப்புனராய்வு அதிகாரத்தை திட்டவாட்டமாக வரையறுக்கும் வகையில் 24-வது 25-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் அமைந்துள்ளன.

b) அதிகார பங்கீடு சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு தீர்க்கப்படுதல்:

இந்தியாவில் அதிகாரப்பங்கீடு மிகத் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை மத்திய அதிகாரப்பட்டியல், மாநில அதிகாரப்பட்டியல், பொது அதிகாரப்பட்டியல், என்பன ஆகும். மத்திய அரசு மாநில அரசு அதிகாரப்பட்டியலில் குறுக்கிட முடியாது. அப்படி மாநில அதிகாரப்பட்டியலில் உள்ள பொருள் பற்றி சட்டமியற்றினால் அது தன்னுடைய அதிகார வரம்பை மீறியதாகும்.

c) அரசியலமைப்பிற்கு உரை விளக்கம்:

இந்திய நீதித்துறையானது நீதிப்புனராய்வு செய்யும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளதால் தலைமை நீதிமன்றங்களும், உயர்நீதிமன்றங்களும்

அரசியலமைப்பிற்கு உரை விளக்கம் தந்து அதன் மேம்பாட்டைக் காக்கின்றன.

சட்டமொன்று அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்டதா என்ற ஐயப்பாட்டை அச்சட்டத்தினால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படுவோர் மட்டுமே எழுப்பு முடியும். தலைமை நீதிமன்றத்தின் முன்வந்த முக்கிய வழக்குகளில் ஒன்றாகிய ஏ.கே. கோபாலன் எதிர் சென்னை அரசாங்க வழக்கில் (1950) தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் 14-ம் பிரிவை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானதெனத் தள்ளியது. இது மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்தை தலைமை நீதிமன்றம் தள்ளியதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருப்பதுமல்லாமல், அடிப்படை உரிமைகளைக் காத்து செயல்படுத்துவதற்கும் சான்றாக விளங்குகிறது.

d) மாநில சட்டங்களை செல்லாது என்று சொல்லும் அதிகாரம்:

நீதிமன்றம் பாராளுமன்றச் சட்டங்களை அரசியல் அமைப்புக்கு முரணானவை தள்ளியிருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக வெங்கட்ராமன் எதிர் சென்னை அரசாங்க வழக்கில் அரசாங்க அலுவல்கள் சிலவற்றிற்கு முஸ்லீம்கள் கிறிஸ்தவர்கள் பிராமணரல்லாத இந்துக்கள் என்னும் மத, ஜாதி அடிப்படையில் ஆட்களை நியமித்த அரசாங்க ஆணையை அரசியலமைப்பின் பதினாறாம் விதிக்கு முரணானது என்று கூறி நீதிமன்றம் தள்ளியது.

e) அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்:

மேலும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விரேதமான எந்தவொரு சட்டத்தையும் 13-வது விதியின்படி தள்ளுபடி செய்ய தலைமை நீதிமன்றத்துக்கு அதிகாரம் உண்டு. பாராளுமன்றமோ மாநில சட்ட சபைகளோ இயற்றும் சட்டங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை பாதிக்கவோ, குறைக்கவோ, கட்டுப்படுத்தவோ கூடாது. ஆனால் 1971 -

ல் நிறைவேற்றப்பட்ட 24வது திருத்தத்தின்படி, அரசியலமைப்பிலுள்ள எந்தவொரு பகுதியையும் அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட திருத்தியமைக்கும் அதிகாரம் இந்திய பாராளுமன்றத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மதிப்பீடு:

இந்தியாவைப் பொருத்தவரையில் நீதிப்புனராய்வானது இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் நிலவும் இரு எல்லைகளுக்கு இடையில் உள்ளது. இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்றம் வரையற்ற அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இந்திய தலைமை நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் உடைய நீதிமன்றம் உலகில் வேறெங்குமில்லை என்ற கருத்து உள்ளது.

பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைந்து வரும் நம்நாட்டில் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதுடன் பொருளாதார சமூக நீதியையும் காக்கும் வகையில் தலைமை நீதிமன்றம் செயலாற்றி வருகிறது. தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதிகள் சுதந்திரத்துடனும் திறமையுடனும் அறிவுடனும் செயலாற்றுவதைப் பொருத்தே அது வரலாற்றில் இடம் பெறும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் நிர்வாகச் சட்டம் (முன்னுரை: (introduction))

நிர்வாகமுறைச் சட்டம் என்பது அரசமைப்பு சட்டத்தின் கீழ் உள்ள நிர்வாகசெயல் துறையின் அமைப்பு, நடைமுறை, அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் பற்றியதாகும். மற்ற இரு துறைகளான நீதித்துறையைப் பற்றியோ அல்லது சட்டமன்றத் துறையைப் பற்றியதோ அல்ல.

கடந்த நூற்றாண்டில் அரசாங்கத்தின் பணிகளில் நிறைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அரசாங்கத்தின் முக்கிய பணியானது

அதன் எல்லைக்குள் சட்டம் ஒழுங்கை ஒருங்கிணைத்து பராமரித்தல் மற்றும் வெளிநாட்டினர் படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைக் காப்பதாகும்.

ஆனால் நவீன காலத்தில் அரசாங்கத்தின் பணிகள் கூடுதலாகி உள்ளன. அவைகளில் முக்கியமான பணியானது நாட்டை சமூகம், பண்பாடு மற்றும் பொருளாதாரத்தில் முன்னேற்றமுள்ள நாடாக மாற்றுவதன் மூலம் ஒரு மக்கள் நல அரசை உருவாக்குவது ஆகும்.

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் வரையறைகள்

(Definitions OF Administrative Law)

நிர்வாகமுறைச் சட்டம் பற்றி திருப்திகரமான வரையறை அளிப்பது மிகவும் கடினமாகும். பல சட்டவியல் நிபுணர்கள் நிர்வாகமுறைச் சட்டம் பற்றி வரையறை செய்வதற்கு முயற்சி செய்துள்ளனர். ஆனால் ஒருவரும் நிர்வாகமுறைச் சட்டம் என்றால் என்ன என்பது பற்றி தெளிவான விளக்கம் அளிப்பதில் வெற்றி பெறவில்லை.

1. 19ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த டெய்சி என்பவர் நிர்வாகச் சட்டம் பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.
2. ஒரு தேசிய சட்ட அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக நிர்வாகச் சட்டம் விளங்குகின்றது. இது அனைத்து அரசு அதிகாரிகளின் சட்டத் தகுதிகளையும் மற்றும் பொறுப்புகளையும் தீர்மானிக்கின்றது.
3. அரசு அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொள்ளும் தனி மனிதனுடைய உரிமைகளையும், பொறுப்புகளையும் பற்றிக் கூறுகின்றது.
4. அந்த உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் அமல்படுத்தப்படும் நடைமுறையை குறிப்பிடுகிறது.

ஆனால் இந்த வரையறை நிர்வாக அதிகாரிகளைப் பற்றிய முழுத்தகவல்களைத் தராமல் சில பகுதிகளை மட்டும் கூறுகின்றது.

இந்த வரையறையில் நிர்வாக அதிகாரிகளின் நிர்வாக நடைமுறைகள், நிர்வாகம் இயங்கும் விதம், நிர்வாகத்தை எவ்விதம் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள் என்பது பற்றி கூறப்படவில்லை. அரசுப் பணித்துறையாளர்களின் நீதித்துறை கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றி மட்டும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

கே.சி.டேவிஸ் மேற்படி விளக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்து நிர்வாகச் சட்டம் என்பது நிர்வாக முகமைகளின் அதிகாரங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றியதாகும் என்று கூறுகிறார். மேலும் நிர்வாகச் செயலின் நீதிமன்ற மறு ஆய்வை ஆளுமை செய்யும் சட்டமும் இதில் அடங்கும் என்று கூறுகிறார்.

இவ்விளக்கத்தில் நிர்வாக முகமையின் ஆள்வையர்கள் தங்களது அதிகாரத்தை செயல்படுத்துவதற்காக பின்பற்றும் செயல் முறைகளுக்கு அதிகமுக்கியத் துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவர்களால் ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட நிலைமுறைச் சட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் தரப்படவில்லை. நிர்வாக முகமையானது அரசாங்க ஆள்வையாகும். என்று அவர் கூறுகிறார். ஆனால் இந்த வரையறை பல தீர்வுறுதி அல்லாத நிர்வாக அல்லது போல்வு நீதிமன்ற ஆள்வையகளை கொண்டிருக்கவில்லை.

மேலும் இதில் நிர்வாக செயல்பாடுகள் மீதான நீதிமுறை கூட்டாள்கை பற்றி வலியுறுத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வரையறையில் 'நாடாளுமன்ற அல்லது நிர்வாக செயல்பாடுகள் மற்றும் நாடாளுமன்ற அல்லது நிர்வாக மேல்முறையீடுகள் அல்லது சிராய்வுகள் பற்றி வலியுறுத்தி சொல்லப்படவில்லை.

பேராசியரியர் ஹார்ட் நிர்வாக முறை ஆள்வையகளின் கட்டுமானம் பற்றி இல்லாமல் அவற்றைப்பற்றி வரையறுக்கிறார்.

இவ்வாறு பேட் மற்றும் ஹார்ட்டின் வரையறைகள் நிர்வாகத் துறை அமைப்புகளின் கட்டுமானம் பற்றி சுயாற்றவில்லை.

பேராசிரியர் வேட்: (Prof. Wade) என்பவர் நிர்வாகச் சட்டம் பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கமளிக்கிறார், “நிர்வாகச் சட்டம் என்பது நிர்வாக ஆள்வையர்கள் செயல்படும் விதம் அவர்களது அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்துவது பற்றிக் கூறுகின்றது. இது கட்டுமானம் அல்லாமல் பணிகளுக்கு சிறப்பு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. இவ்வரையறையின்படி நிர்வாகச் சட்டம் என்பது அரசு அதிகாரங்களை ஆற்றும் முறை பற்றியதாகும்.

கிரிப்பித்தும் ஸ்டிரீட்டும் : (Griffith and Street) நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமானது ஆட்சித்துறை அதிகாரிகளின் செயல்பாட்டினையும் கட்டுப்பாட்டையும் பற்றியதாகும் என்று கூறுகின்றனர். மேலும் இக்கூற்று கீழ்க்கண்ட அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது.

அ. ஆட்சித்துறையால் பயன்படுத்தப்படும் அதிகாரங்களின் வகை

ஆ. ஆட்சித்துறை அதிகாரங்களின் எல்லை

இ. எந்த வழியில் ஆட்சித்துறையின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

அவர்களால் பின்பற்றப்படவேண்டிய நடைமுறைகள் மற்றும் நீதிமன்ற மற்றும் இதர வழிகளில் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை கருத்தில் கொண்டு நிர்வாக முறைச் சட்டத்தை ஜெயின் மற்றும் ஜெயின் வரையறுக்கிறார்கள்.

7. இந்திய சட்ட நிலையம் : (The Indian Institute of Law) ஹகீழ்க்கண்டவாறு நிருவாகச் சட்டத்திற்கு விளக்கமளிக்கிறது.

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது நிர்வாக உறுப்பின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள், பணிகள் பற்றியும் செயலாட்சியினர் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை செயல்படுத்தும் பொழுது கடைபிடிக்க வேண்டிய வழி அல்லது நடைமுறைகள் பற்றியும், அவை கட்டுப்படுத்தப்படும் வழிமுறை அவர்களது செய்கைகளினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நபர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய நிவாரணங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடும் சட்டமே நிர்வாகச் சட்டம் ஆகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

8. நிர்வாகச் சட்டம் என்பது சட்டம் என்று நீதிமன்றங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட விதிகள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதாகும் என்று கார்னர் வரையறுக்கிறார்.

9. நிர்வாகச் சட்டம் அரசாங்கத்தின் ஆட்சிமுறை செயல்பாட்டை கட்டுப்படுத்தும் சட்டத்தின் கிளை என்று பேராசிரியர் ஸ்வாட்ஸ் வரையறுக்கிறார். நிர்வாக முகமைகளில் செயல்படுத்தப்படும் அதிகாரங்களை எடுத்துரைக்கிறது. இந்த அதிகாரங்களின் செயல்பாட்டை ஆளுமை செய்யும் கொள்கைகளை எடுத்துரைக்கிறது. நிர்வாகச் செயலால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சட்டமுறை தீர்வுகளை இது வழங்குகிறது.

10. நிர்வாகமுறைச் சட்டம் என்பது “நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட சட்டமாகும். இது நிர்வாகத்துறையின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் அதிகாரிகளின் கடமைகள் பற்றி தீர்மானிக்கின்றது.” என பேராசிரியர் ஜென்னிங்ஸ் கூறுகிறார்.

மேற்கூறிய விளக்கம் விரிவானது. ஆட்சிமுறை அமைப்புகள் அரசுப்பணியின் சட்டம் போன்ற பல்வேறு பொருட்கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

ஆனால் நிர்வாகத்துறையினரால் உருவாக்கப்படுகின்ற அதிகார அளவிலான கீழ்நிலை சட்டங்கள் பற்றி தெரிவிக்கவில்லை. மேலும் இது நடைமுறைகள் பற்றி தெளிவாக தெரிவிக்காமல் அமைப்பு அதிகாரம் மற்றும் கடமை என்று மறைமுகமாக குறிப்பிடுகின்றது.

நிர்வாகச் சட்டத்தின் ஆக்கக்கூறுகள்: (Ingredients of Administrative Law)

பின்வருவனபற்றி நிர்வாகமுறைச் சட்டம் எடுத்துரைக்கிறது.

1. நிர்வாக அமைப்புகளின் கட்டுமானம், அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளைப் பற்றி கூறுகிறது.
2. நிர்வாக ஆள்வையர்களின் அதிகாரங்களின் வரம்புகள் பற்றி நிர்வாகச்சட்டம் தீர்மானிக்கிறது.
3. அவர்கள் தங்களது அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை செயல்படுத்துவதில் அவர்களால் பின்பற்றப்பட வேண்டிய வழிமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றியும் கூறுகிறது.
4. அவர்களது செயல்பாட்டின் மூலம் உரிமைகள் மீறப்பட்ட நபர் ஒருவருக்கு கிடைக்கக்கூடிய சட்ட நிவாரணங்கள் உட்பட அவர்களது அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படும் வழிமுறைகள் பற்றியும் கூறுகிறது.

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் இயல்புகள்: (Characteristics of Administrative Law)

1. நிர்வாக ஆள்வையர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நடைமுறைகள் பற்றி இது வரையறை செய்கிறது.
2. அத்தகைய அதிகாரங்களை செயல்படுத்துவதற்கான நடைமுறைகள் மற்றும் காலவரம்பை இது குறிப்பிடுகிறது.

3. நிர்வாகம் எவ்வகையில் கட்டுப்படுத்தப்பட முடியும் என்பது குறித்து குறிப்பிடுகின்றது.
4. நிர்வாகத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கு கிடைக்கக்கூடிய நிவாரணங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது அரசமைப்பு நிவாரணங்கள் மற்றும் இதர சட்டமுறை நிவாரணங்கள்.

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் தன்மை மற்றும் நோக்கெல்லை:

(Nature and Scope of Administrative Law)

நிர்வாக ஆள்வையர்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் அவை செயல்படுத்தப்படும் வழிமுறை குறித்து நிர்வாகச்சட்டம் எடுத்துரைக்கிறது. அதோடு அவர்களால் அத்தகைய அதிகாரங்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய நிவாரணங்கள் பற்றியும் கூறுகிறது.

இவ்வாறு முன்னேறும் சங்கங்கள் அனைத்திற்கும் நிர்வாக முறைச்சட்டம் தவிர்க்க முடியாத தேவையாகிவிட்டது. நிர்வாக ஆள்வையர்களை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தலே நிர்வாக முறைச் சட்டத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். அதாவது அவர்களின் வரம்பிற்குள் வைத்திருத்தல். ஆகவே அவர்களது தன்விருப்புரிமை அதிகாரங்கள் அவர்களால் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட மாட்டாது.

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் மூலங்கள்:

(Sources of Administrative Law)

பின்வருபவை நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் முக்கிய மூலங்கள் ஆகும்.

1. அரசியலமைப்புச் சட்டம்: (constitutional law)

சட்டமன்றம், நிர்வாகம் (ஆட்சிமுறை) மற்றும் நீதிமன்ற ஆள்வையர்களின் பணிகள் மற்றும் அமைப்பு குறித்து

அரசமைப்புச் சட்டம் எடுத்துரைக்கிறது. நிர்வாகத்துறையில் அது நிர்வாக ஆள்வையர்களுக்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை வழங்குகிறது.

நிர்வாக ஆள்வையர்களின் கட்டமைப்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை இது வரையறுக்கிறது. நிர்வாக அதிகாரிகளின் கட்டுப்பாடு குறித்த வழிமுறைகளையும் இது வழங்குகிறது. இவ்வாறு அரசமைப்புச் சட்டம் நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் ஒரு முக்கிய மூலமாகும்.

2. செய்சட்டங்கள் மற்றும் இயற்றிய சட்டங்கள்: (Statutes and Enactments)

மத்தியில் நாடாளுமன்றத்திற்கு மற்றும் மாநிலங்களில் சட்டமன்றங்களுக்கு சட்டங்களை இயற்ற அதிகாரம் உண்டு. இத்தகைய சட்டங்கள் செய்சட்டங்கள், இயற்றிய சட்டங்கள் என்றழைக்கப்படும். நாடாளுமன்றம், சட்டமன்றத்தினால் செய்யப்பட்ட அத்தகைய சட்டங்கள் நிர்வாக ஆள்வையர்களுக்கு விதி செய்யும் அதிகாரங்களை அளிப்படைவு செய்வதற்கான வகையங்களை அவற்றின் இறுதியில் கொண்டிருக்கும். இவ்வாறு செய்சட்டங்கள் மற்றும் இயற்றிய சட்டங்கள் நிர்வாக முறைச் சட்டத்தின் மிக முக்கியமான மூலங்கள் ஆகும்.

உதாரணமாக இங்கிலாந்தில்

- விதி வெளியீட்டுச் சட்டம், 1983
- சட்டமுறை முறை ஆவணங்கள் சட்டங்கள், 1946
- தீர்ப்பாயங்கள் மற்றும் விசாரணைகள் சட்டம், 1958
- முடியாட்சி நடைமுறைகள் சட்டம், 1947 ஆகியவை நிர்வாக முறைச் சட்டத்தின் முக்கிய மூலங்கள் ஆகும்.

3. குடியரசுத்தலைவர் அல்லது ஆளுநரால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட
அவசரச் சட்டங்கள்: (Ordinances promulgated by the
President or the Governor)

மத்தியில் நிர்வாகத்தின் தலைவராக குடியரசுத் தலைவரும் மாநில அரசாங்கங்களில் தலைவர்களாக ஆளுநர்களும் இருப்பார்கள். நாடாளுமன்றம், சட்டமன்றங்கள் செயல்பாட்டில் இல்லாத நேரங்களில் அவசரத் தேவைகள் மற்றும் நெருக்கடியான நேரங்களில் அவசரச் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரங்கள் அவர்களுக்கு உண்டு. அவ்வாறு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அவசரச் சட்டங்கள் நாடாளுமன்றச் சட்டம், மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தைப் போன்றே அதே செயல் வேகம் மற்றும் விளைவைக் கொண்டிருக்கும். இவை நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய மூலங்கள் ஆகும்.

4. தீர்வுச் சட்டங்கள்: (முன்தீர்ப்பு நெறிகள்):

Case laws: (Precedents)

உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளின் முடிவுகள் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள், சட்டம் இயற்றும் ஆள்வைகள் மற்றும் நிர்வாக ஆள்வைகளை கட்டுப்படுத்தும் தன்மையில் உள்ளது. நீதிமன்ற முன்தீர்ப்பு நெறிகள் நிர்வாகச் சட்டத்தின் முன்னேற்றத்தில் முக்கிய பங்குவகித்துள்ளது.

5. ஆணையங்கள் மற்றும் குழுக்களின் அறிக்கைகள்: (Reports of the Committee and Commissions)

நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் பல்வேறு துறைகளில் குழுக்கள் மற்றும் ஆணையங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறிக்கைகள் நிர்வாகச் சட்டத்தின் முக்கிய மூலங்களாக கருதப்படுகிறது.

உதாரணமாக கீழ்நிலைச் சட்டத்தின் மீதான சட்ட ஆணையங்கள் மற்றும் நாடாளுமன்றக் குழுக்களின் அறிக்கைகள் நிர்வாகச் சட்டத்தின் முன்னேற்றத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளது.

6. அதிகார ஒப்படைவு விதியாக்கங்கள்:

(Delegated legislations)

நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் சட்டங்கள் நிர்வாகத்துறைக்கு சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை ஒப்படைவு செய்துள்ளது. நிர்வாக ஆள்வையர்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டம் மற்றும் விதிகள் அதிகார ஒப்படைவு விதியாக்கங்கள் அல்லது கீழ்நிலை சட்டங்கள் என்றழைக்கப்படுகிறது. நிர்வாகச் சட்டத்தின் தேவை மற்றும் வளர்ச்சிக்கு இந்த சட்டங்கள் முக்கிய மூலங்களாகும்.

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் தேவை மற்றும் வளர்ச்சிக்கான காரணங்கள் (நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் மதிப்பு) (Reasons for the Need and Growth of Administrative Law (Value of Administrative Law))

1. மக்கள் நல அரசு: (Welfare State)

நிர்வாகமுறைச் சட்டத்தின் விரைவான வளர்ச்சிக்கான முக்கிய காரணமென்றால் (Laissez faire) சுதந்திரமான வியாபார நிறுவனங்களுக்கு அரசாங்கத்தின் குறைந்தபட்ச கட்டுப்பாடு என்ற அரசாங்கத்தின் தத்துவத்திலிருந்து மக்கள் நல அரசிற்கு (மக்களின் நலன் மீது அக்கறை எடுப்பது அரசாங்கத்தின் கடமை) ஏற்பட்ட அடிப்படை மாற்றம் ஆகும்.

தற்போது அரசு மக்கள் நல அரசாக மாறிவிட்டது. பல்வேறு பணிகளின் நிறைவேற்றத்தை மேற்கொண்டுள்ளது.

எனவே நிர்வாகத்தின் வளர்ச்சி புதியசிக்கலான உறவுகளை உருவாக்கியுள்ளது. ஆகவே இந்த உறவுகளோடு செயல்பட நிர்வாகமுறைச் சட்டம் என்றசட்டத்தில் ஒரு புதிய கிளை தேவைப்படுகிறது.

2. **சாதாரண நடைமுறைகள்: (Simple procedures)**

மரபு வழியிலான நீதித்துறை பழமையானதாகவும், கடினமானதாகவும் தொழில்நுட்ப ரீதியிலானதாகவும் உள்ளது. அதுவே நிர்வாகத் தீர்ப்பாயங்கள் பின்பற்றும் நடைமுறைகள் சாதாரணமானதாகவும் சுலபமானதாகவும் உள்ளது. அவை சாட்சிச் சட்டத்தின் விதிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. எனவே சிக்கலான பிரச்சனைகளை அவை நடைமுறை சார்ந்த மற்றும் விரைவான வழிமுறையில் தீர்வு செய்கிறது.

3. **தடுப்பு நடவடிக்கைகள்: (Preventive Measures)** தற்காலிகப்

பணி நீக்கம், மறுத்தழித்தல் போன்ற தடுப்பு நடவடிக்கைகளின் செல்லுறுத்தம் பொதுவாக நிர்வாகமுறை அதிகாரிகளால் செய்யப்படுகிறது. அதுவே அவை சட்ட நீதிமன்றங்களின் மூலம் கிடைப்பதில்லை. எனவே நிர்வாகமுறைச் சட்டம் அவசியமாகிறது.

4. **தன்விருப்புரிமை அதிகாரங்கள்: (Discretionary Powers)**

நிர்வாக நடைமுறைகள் விதிகளுடன் பணிகளை இணைக்க முடியும். அதாவது நிர்வாகத்துறையினரிடம் சட்டமியற்றும் மற்றும் ஆட்சிமுறை அதிகாரங்கள் ஆகிய இரண்டும் உள்ளது. எனவே விரைவாக முடிவுகள் எடுக்கவும் விரைவாக தீர்வுகள் அளிக்கவும் அவை தன்விருப்புரிமை அதிகாரங்களை செயல்படுத்த முடியும்.

5. **நீதிமன்ற முறையின் பலவீனங்கள்: (Weaknesses of judicial systems)**

நீதிமன்ற முறைமை போதுமானதாக இல்லை. அதனால் தாமதம் மற்றும் மிக அதிக செலவுகளை ஏற்படுத்துகிறது. அது ஏற்கனவே அளவுக்கு மீறிய பழுவை சுமந்து கொண்டுள்ளது. அதனால் முக்கிய உரிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளை விரைவாக முடிவு செய்ய முடியவில்லை. உதாரணமாக கதவடைப்பு, வேலை நிறுத்தங்கள் போன்றவை குறித்த தகராறுகள் சாதாரண சட்ட நீதிமன்றங்களால் விரைவாக தீர்த்துவைக்கப்பட முடியாது. ஆகவே சிக்கலான பிரச்சனைகளை தீர்வு செய்யக்கூடிய வல்லுநர்களைக் கொண்டு தொழிற்சாலை மற்றும் தொழிலாளர் நீதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

6. **கொள்கைகளுக்கான முக்கியத்துவம்: (Importance to Policies)**

ஒரு நிர்வாகி கடினமான இசைவு தீர்வாளராக இருப்பதைவிட கொள்கைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியும். உதாரணமாக பணியாளர் இழப்பீட்டுச் சட்டம், தொழிலாளர் உறவுகள் போன்றவற்றில் அவர் பரிவுடன் மற்றும் கனிவுடன் கூடிய கருத்துக்களை மேற்கொள்ள முடியும்.

7. **சட்டமன்றங்களுக்கு நேரமில்லாமை: (Lack of time to Legislatures)**

சட்டங்களில் உள்ள அனைத்து விபரங்கள் குறித்தும் கையாற்றுவதற்கு சட்டமன்றத்திற்கு நேரம் இல்லை. எனவே விபரங்களை பூர்த்தி செய்வதற்கும் துணைவிதிகளை,

துணைச்சட்டங்கள், ஆணைகள் போன்றவற்றை உருவாக்குவதற்கு தனது அதிகாரங்களில் சிலவற்றை நிர்வாகமுறை அதிகாரிகளுக்கு ஒப்படைவு செய்வது அவசியமாகிறது.

8. **தன்னிச்சையான நிர்வாக நடவடிக்கைகள்: (Suo Motu Executive Actions)**

சட்டநீதிமன்றம் தன்னிச்சையாக (தானே தொடங்கிய நடவடிக்கைகள்) நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியாது. ஆனால் தகராறுகளை கொண்ட தரப்பினர்கள் வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டும். அதுவே நிர்வாக அதிகாரிகள் உரிமம் வழங்குதல், விலை நிர்ணயித்தல் போன்ற தடுப்பு நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியும். சட்டத்தை மீறுவதிலிருந்து நபர் ஒருவரை தடுப்பதானது அவர் சட்டத்தை மீறிய பிறகு அவரை தண்டிப்பதை விட மேலானதாகும்.

9. **பயன்பாடு மற்றும் தவறு வழிமுறை: (Trial and Error Method)**

நிர்வாக அதிகாரிகள் பயன்பாடு மற்றும் தவறு வழிமுறையை பயன்படுத்தி புதிய கொள்கைகளை பரிசோதிக்க முடியும். குறுகிய காலத்திற்குள் விதிகள் மாற்றப்பட அல்லது திருத்தமைவு செய்யப்பட முடியும். அதுவே சட்டங்கள் கடினமானவை மற்றும் புதிய பரிசோதனைகள் எதுவும் செய்யப்பட முடியாது.

10. பயனளிக்கும் செல்லுறுத்த வழிமுறைகள்: (Effective Enforcement Measures)

நிர்வாக அதிகாரிகள் பயனளிக்கும் மற்றும் உடனடி செல்லுறுத்த வழிமுறைகளை எடுக்க முடியும். இது நீதிமன்றங்கள் மூலம் செய்ய முடியாது.

11. ஒழுங்குமுறை பிரச்சனைகளை விரைவாக தீர்வுசெய்தல்: (Quick Disposal of Disciplinary Matters)

கீழ்நிலைபணியாளர்களின் தவறான நடத்தைகளுக்கெதிராக விசாரணைகள் நடத்துவதற்கு ஒழுங்கு நடவடிக்கை அதிகாரிக்கு நிர்வாகச் சட்டம் உதவுகிறது மற்றும் இயற்கை நீதிக் கொள்கைகளை பயன்படுத்திய பிறகு தவறான நடவடிக்கை குறித்த குற்றச்சாட்டுகள் நிரூபிக்கப்படடால் அல்லது நிரூபிக்கப்படவில்லையென்றால் வேலை நீக்கம், பணி நிறுத்தம், மீண்டும் பணியில் அமர்த்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகிறது.

12. ஊழல் கட்டுப்பாடு: (Control of Corruption)

ஆம்பிட்ஸ்மான், லோக்அயுக்தா, மத்திய லஞ்ச ஒழிப்பு ஆணையம் போன்ற நிறுவனங்கள் நிர்வாக அதிகாரிகளின் ஊழல் நடவடிக்கைகளை தடுப்பதன் மூலமும் அப்படிப்பட்டவர்களை தண்டிப்பதன் மூலமும் அவர்களின் அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்துகிறது.

**அரசமைப்புச் சட்டத்திற்கும் நிர்வாகச் சட்டத்திற்கும் இடையேயான
தொடர்பு: (Relationship Between Constitutional Law and
Administrative Law)**

பண்டைய நாட்களில் நிருவாகமுறைச் சட்டம் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பகுதியாகக் கருதப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் பணிகள் கூடியதால் நிர்வாக முறைச்சட்டம் பற்றிய தனிப்பட்ட கல்வி முறை தேவையானதாக கருதப்படுகின்றது.

அரசியலமைப்பு சட்ட விதியானது அரசமைப்பு சட்டத்தின் மூன்று பிரிவுகளான செயலாட்சித்துறை, நீதித்துறை மற்றும் சட்டமன்றம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. இது அவைகளின் அமைப்பு, பணிகள், அதிகாரங்கள் போன்றவைகள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இது குடிமக்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளை வழங்குகிறது.

இவ்வாறு அரசமைப்புச் சட்டத்தின் நோக்கெல்லை மிகவும் பரவலானது. இது அரசுக் கொள்கையின் நெறியுறுத்தும் கோட்பாடுகளின்படி திறமையான நிர்வாகத்திற்கு நிர்வாகிக்கு வழிமுறைகளை வரையறுத்துள்ளது. நீதித்துறை முறைமை பற்றியும் இது விரிவான வகையங்களை வழங்கியுள்ளது. சட்டமன்ற உறுப்பினர், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், குடியரசுத்தலைவர், பிரதம மந்தரி, முதல் மந்திரி, ஆளுநர் மற்றும் மற்றவர்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளைப் பற்றியும் இது எடுத்துரைக்கிறது.

ஆனால் நிர்வாகச் சட்டம் நோக்கெல்லையில் மிகவும் குறுகலானது. இது செயலாட்சியினருக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும். இது அவர்களது அமைப்பு, பணிகள் மற்றும் அதிகாரங்களைப்பற்றி மட்டும்தான் குறிப்பிடுகிறது. இது நீதிப்பேராணைகள், இழப்பீடுகள், உறுத்துக்கட்டளை போன்றவற்றின் மூலம் பாதிக்கப்பட்ட

தரப்பினர்களுக்கு அரசமைப்பு மற்றும் இதர சட்டமுறை நிவாரணங்களை வழங்குகிறது. இவ்வாறாக நீதித்துறை நிர்வாகத்துறை செயலைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது.

அரசமைப்பு சட்டமும் நிர்வாகச் சட்டமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து உள்ளது. எனவே தெளிவான தனித்தன்மையுடன் எதிர்த்து நிற்கின்றது. நிர்வாகச் சட்டமானது அரசமைப்புச் சட்டத்தின் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு கிளையாகும் என ஒரு விமர்சனம் செய்பவர் கூறுகிறார்.

மேலும் பிலிப்ஸ் கூறுகிறார் “அரசமைப்பு சட்டமானது அரசு ஓய்வளிக்கும் பொழுது அதன் அமைப்பு மற்றும் பணிகள் பற்றி தெரிவிக்கின்றது. நிர்வாகச் சட்டமானது அரசு செயலில் இருக்கும்பொழுது அதன் அமைப்பு மற்றும் பணிகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது”.

நிர்வாகத்துறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்பு மற்றும் விரிவான விதிகள் பற்றி அரசமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது. அதுவே நிர்வாகமுறைச் சட்டம் நிர்வாகத்துறை பணிகளின் நுட்பமான விபரங்கள் பற்றி கூறுகிறது என்று மெய்ட்லாண்ட் கூறுகிறார்.

மற்றுமொரு விமர்சகர் கூறுகிறார், “அரசமைப்பு சட்டம் அரசாங்கத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதன் பணிகளை முறைப்படுத்தும் விதிகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் நிர்வாகச் சட்டம் அதன் பணி விவரங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது”. எனவே அரசமைப்பு சட்டத்திற்கும் நிர்வாகச் சட்டத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசமானது தேவைப்பட அமைகிறதே தவிர தவிர்க்க இயலாதபடி அல்ல.

அரசமைப்பு சட்டத்திற்கும் நிர்வாகச் சட்டத்திற்கும் முரண்பாடு இருந்தால் அரசமைப்பு சட்டம் மேலோங்கி நிற்கும். எனவே நிர்வாக

செயல்கள் அரசமைப்பு சட்டத்திற்குட்பட்டு ஒத்த உடன்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும்.

மேலும் நிர்வாக ஆள்வையர்களால் ஏற்படுத்தப்படும் விதிகள் தாய்ச்சட்டத்திற்கும் அரசமைப்பு சட்டத்திற்கும் முரணாக இருக்கக்கூடாது.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதியின் பங்கு விவரி.
- நீதித்துறையின் முக்கிய பங்கை விவரிக்கவும்.
- சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் நிர்வாக சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?

அதிகாரப் பகிர்வு - அழுத்தக் குழுக்கள் - அரசியல் கட்சிகள் - ஒற்றைக் கட்சி , இரு கட்சி மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகள்

நோக்கங்கள்

- அதிகாரப் பகிர்வின் முக்கியத்துவம்
- அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாடுகளைப் பற்றி புரிந்துகொள்தல்.
- ஒற்றைக் கட்சி அமைப்பின் சிறப்பம்சங்கள்

அதிகாரப் பிரிவனைக் கோட்பாடு

அரசாங்கமானது மூன்று முக்கியப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. அவை சட்டமன்றத்துறை (Legislative) நிர்வாகத்துறை (Executive) நீதித்துறை (Judicial) ஆகியவைகளேயாகும். இவை அரசின் மூன்று முக்கியப் பணிகளை நிறைவேற்றுகின்றன.

- சட்டமன்றத்துறை சட்டங்களை இயற்றுகிறது.
- நிர்வாகத்துறை அவற்றை செயல்படுத்துகிறது.
- நீதித்துறை சட்டங்களுக்கு விளக்கமளித்து, மீறுபவர்களைத் தண்டிக்கிறது

அதிகாரப் பிரிவனைக் கோட்பாட்டின்படி இம்மூன்று பணிகளையும் தனித்தனி நிறுவனங்கள் அல்லது நபர்கள் ஆற்ற வேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றின் அதிகார எல்லைகள் வரையறுக்கப்படவேண்டும். அவ்வெல்லைக்குள் அவை உரிமையுடன் மேலாண்மை செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுது தான் மக்கள் உரிமைகள் பாதுகாப்புடனிருக்கும் வல்லாட்சி உருவாதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது.

அதிகாரப் பிரிவனைக் கோட்பாடு அரசாங்கமானது மூன்று முக்கியப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. அவை சட்டமன்றத்துறை (Legislative) நிர்வாகத்துறை (Executive) நீதித்துறை (Judicial) ஆகியவைகளேயாகும். இவை அரசின் மூன்று முக்கியப் பணிகளை நிறைவேற்றுகின்றன. சட்டமன்றத்துறை சட்டங்களை இயற்றுகிறது. நிர்வாகத்துறை அவற்றை செயல்படுத்துகிறது. நீதித்துறை சட்டங்களுக்கு விளக்கமளித்து, மீறுபவர்களைத் தண்டிக்கிறது அதிகாரப் பிரிவனைக் கோட்பாட்டின்படி இம்மூன்று பணிகளையும் தனித்தனி நிறுவனங்கள் அல்லது நபர்கள் ஆற்ற வேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றின் அதிகார எல்லைகள் வரையறுக்கப்படவேண்டும். அவ்வெல்லைக்குள் அவை உரிமையுடன் மேலாண்மை செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுது தான் மக்கள் உரிமைகள் பாதுகாப்புடனிருக்கும் வல்லாட்சி உருவாதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது.

திறனாய்வு:

ஒரு கோட்பாடு என்ற முறையில் அதிகாரப்பிரிவனைக் கொள்கை கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான நல்லதொரு அரசியல் ஏற்பாடு என்று தோன்றுகிறது. அனைத்து அதிகாரங்களும் ஒருவரிடமோ, ஒரு துறையிடமோ, குவியும்போது வல்லாட்சிக்கான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உண்மையாகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய மன்னர்கள் வல்லாட்சியாளர்களாக விளங்கியதற்கு முக்கிய காரணம் அரசாங்கத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களும் அவர்கள கையில் குவிந்திருந்ததுதான். ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பாராளுமன்ற முறையிலான ஆட்சிமுறை ஐரோப்பாவில் பரவியபின் அதிகாரப் பிரிவனைக் கோட்பாடின் பயனற்ற தன்மை நன்கு வெளிப்பட்டது. அரசின் முக்கிய அதிகாரங்களுடைய

மூன்று முக்கியத்துறைகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்று தனித்தனியே நிர்வகிக்கப்படுவதென்பது நடைமுறைக்கு உதவாது என்பது புலனாகிறது. பல அரசுகளில் சட்டமன்றம் சில நிர்வாக அலுவல்களையும், நிர்வாகத்துறை சில நீதித்துறை அலுவல்களையும் செய்து வருகின்றன. பாராளுமன்ற முறை அரசுகளில் நிர்வாகத்துறை (அமைச்சரவை) சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறது. சட்டமன்றம் நிர்வாகத்துறையை இயக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆமைச்சர்கள் விரும்பிய சட்டங்களை விரும்பியவாறே இயற்றி விருப்பப்படி செயல்படுத்துகின்றனர். நீதித்துறையானது சட்டமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று கூறி தள்ளி விடலாம். இவ்வாறாக, மூன்று துறைகளும் பரஸ்பரம் அதிகார எல்லை மீறல்கள் செய்வதுடன் ஒன்றையொன்று கட்டுப்படுத்தவும் முயல்கின்றன. எனவே அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாடு நடைமுறைக்கு உதவாத நல்லதொரு கொள்கை என்பது தெரிய வருகிறது.

மேலும் அரசாங்கமானது ஒரு முழு யந்திரம் போன்றது. அதற்கு வெவ்வேறு உறுப்புகள் இருக்குமேயன்றி, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற தனித்தனி உறுப்புகள் இருக்கமுடியாது. உட்ரோவில்சன் “இக்கொள்கையின் குறைபாடு என்னவென்றால் அரசாங்கம் என்பது யந்திரம் அன்று. அது உயிருள்ள அமைப்பு” என்று கூறியதும்.

தனித்தனி துறையாக அவை இயங்கினால் அவற்றிக்கிடையே பொறாமை, ஐயுறவு, பிணக்கு ஏற்பட்டு நிர்வாகம் குழப்பமாகிவிடும். எனவே அதிகாரப் பிரிவினையைவிட துறைகளுக்கிடையே இணக்கமும் ஒத்துழைப்பும் மான் ஒழுங்கான நிர்வாகத்திற்குத் துணைபுரியும். எனவே

அதிகாரப் பிரிவினையும் நல்லதல்ல. அதிகார ஒருமைப்பாடும் நல்லதல்ல.

இங்கிலாந்தில் அதிகாரப்பிரிவுகளைக் கோட்பாடு

அதிகாரப் பிரிவுகளைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்திய மான்டெஸ்க்யூ, “இங்கிலாந்தில் தான் அக்கோட்பாடு நடைமுறையில் இருக்கிறது. எனவேதான் அந்நாட்டு மக்களின் உரிமைகள் பாதுகாப்புடனிருக்கின்றன.” என்று கூறியது தவறு என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஏனென்றால் பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையைக் கொண்ட அந்நாட்டில் சட்டமியற்றலும், நிர்வாக அதிகாரமும் ஒரே நிறுவனத்திடம்-அமைச்சரவையிடம் இருக்கின்றன. பாராளுமன்ற உறுப்பினராயிருப்பவர்தான் நிர்வாகத்துறை உறுப்பினராகவும், அதாவது அமைச்சரவை உறுப்பினராகவும் இருக்கமுடியும். சட்டமியற்றலும், நிர்வாகம் நடத்தலும் அமைச்சரவையிடமே இருக்கின்றது. எனவே தான் வால்டர் பேஜட் என்பார்”. இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு சிறப்புறப் பணிபுரிவதன் ரகசியம் அதன் ஆட்சித்துறைக்கும் சட்டத்துறைக்கும் இடையேயுள்ள நெருங்கிய உறவுதான்” என்று கூறியுள்ளார். இதற்கும் ஒருபடி மேலாக, சட்டமியற்றும் பணியைச் செய்யும் பாராளுமன்றமே நீதிமன்றமாகவும் இயங்குகிறது. பாராளுமன்றத்தின் ஒரு பிரிவான பிரபுக்கள் சபையே இறுதி முறையீட்டு நீதிமன்றமாகச் செயல்படுகிறது. மேல்முறையீட்டுகளை விசாரணை செய்யும் போது சட்டப்பிரபுக்கள் ஒன்பது பேர் மட்டுமே அமர்வது மரபு. அப்பிரபுக்கள் சட்டமியற்றும் பணிகளில் கலந்து கொள்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

அதிகாரப் பிரிவுகளைக் கோட்பாடு இன்னொரு வகையிலும் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. பிரபுக்கள் சபைத் தலைவரான சான்ஸ்லர் பிரபு அமைச்சரவை உறுப்பினரும் கூட. பிரபுக்கள் சபை

இறுதி முறையீட்டு மன்றமாகச் செயல்படும்போது அதற்கு அவர்தான் தலைமை தாங்குவார். முற்றும் பிரிவுக்கவன்சிலின் நீதிக்குழுவிற்கும் உயர்நீதிமன்றத்தின் சான்சரி பிரிவிற்கும் அவர்தான் தலைமை தாங்குகிறார். எனவே அவர் சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் அதிகாரம் செலுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு, ஒரே நபர் மூன்று துறைகளிலும் பதவி வகிப்பது அதிகாரப்பிரிவனைக் கோட்பாட்டை எள்ளி நகையாடுவது போலிருக்கிறது

அமெரிக்காவில் அதிகாரப்பிரிவனைக் கோட்பாடு

அமெரிக்க அரசியலமைப்பை வகுத்தவர்கள் அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டில் பற்றுறுதி கொண்டவர்கள். எனவே அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் அக்கோட்பாடு முழுமையாக புகுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் முதல் மூன்று விதிகள் அதனை தெளிவுபடுத்துகிறது.

முதலாவது விதி சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை அமெரிக்க காங்கிரசிற்கு (பிரதிநிதிகள் சபை, செனட் சபை) அளிக்கிறது.

இரண்டாவது விதி குடியரசுத் தலைவரிடம் ஆட்சித்துறை அதிகாரங்களை அளிக்கிறது.

மூன்றாவது விதி நீதித்துறை அதிகாரங்களைத் தலைமை நீதிமன்றத்திடமும், காங்கிரசால் அவ்வப்போது உருவாக்கப்படும் கீழ்மட்ட நீதிமன்றங்களிடமும் அளிக்கிறது.

சட்டத்துறை

சட்டமியற்றும் மன்றங்களான பிரதிநிதிகள் சபை, செனட் சபை ஆகியவைபிற துறைகளின் தலையீடோ, கட்டுப்பாடோ இன்றி தனித்து இயங்குகிறது. குடியரசுத் தலைவருக்கு அவற்றைக் கலைக்கும்

அதிகாரமும் இல்லை. அமைச்சர்கள் சட்டமன்றங்களில் மசோதாக்களை முன்மொழியவோ, நிறைவேற்றவோ முடியாது.

குடியரசுத்தலைவர்:

நிர்வாகத்துறை தலைவரான இவர் மறைமுகமாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஆமைச்சர்கள் இவரால் நியமிக்கப்பட்டு இவருக்கே பொறுப்பாயிரக்கிறார்கள். அவர் மீதோ அவரது அமைச்சர்கள் மீதோ நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டுவந்து பதவி நீக்கம் செய்யமுடியாது.

நீதித்துறை

குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதிகள் அவர்கள் மரணம் அடையும்வரை பதவி வகிக்கின்றனர். குடியரசுத் தலைவரோ, சட்டமன்றங்களோ அவர்களைப் பதவி நீக்கம் செய்யமுடியாது. ஊதியத்தைக் குறைக்க முடியாது.

இவ்வாறு மூன்று துறைகளும் மற்றொன்றின் தலையீட்டின்றி தனித்தனியே இயங்கி வருகின்றன. ஆனால் அவை ஒன்றுக்கொன்று தடையாக இருந்து அவற்றுள் “அதிகாரச் சமநிலை” ஏற்படுத்தி ஏதாவது ஒரு துறை சர்வாதிகாரப் போக்கில் செல்லாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளும் வகையில் அமைந்திருப்பதே அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் சிறப்பானதொரு அம்சமாகும். கான்றாக, நிர்வாகத்துறைத் தலைவரான குடியரசுத் தலைவர் செய்யும் முக்கிய பதவி நியமனங்களும், உடன்பெக்கைகளும் சட்டத்துறையான செனட்டின் முன்றிலிருப்பங்கு ஆதரவைப் பெற வேண்டும். துரோகக் குற்றச்சாட்டு விசாரணை மூலம் அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்யும் உரிமையும் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் இதற்கு இரு சபைகளிலும் முன்றிலிரு பங்கு பொரும்பான்மை பெறவேண்டும். சட்டமன்றத்தால் இவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்படும்

குடியரசுத் தலைவர் அம்மன்ற நடவடிக்கைகள் மீது மேலதிகாரம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அம்மன்றம் இயற்றும் சட்டங்களைத் தள்ளுபடி செய்யும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். ஆனால் மீண்டும் அது மூன்றிலிருபங்கு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டால் தள்ளுபடி ஆணை செல்லாததாகிவிடும். ஆனால் பையுறை ரத்து அதிகாரம் மூலமும் சட்டங்களைத் தள்ளுபடி செய்யும் உரிமை பெற்றிருக்கிறார். சட்டமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று கூறி அவற்றை செல்லாது என்று அறிவிக்கும் நீதிமன்றம் பெற்றிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் துரோகக் குற்றச்சாட்டு சமத்தி மூன்றிலிருபங்கு பெரும்பான்மையுடன் நீதிபதிகளைப் பதவி விலக்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றங்களுக்கு இருக்கிறது.

இவ்வாறு மூன்று துறைகளும் தங்கள் அதிகார எல்லைகளை மீற முடியாதபடி ஒன்றுக்கொன்று தடையாக இருந்து அதிகாரச் சமநிலையை ஏற்படுத்துகின்றன.

அரசியல்கட்சிகள் அழுத்தம்

அழுத்தம் குழு என்பது ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நலன்களை அல்லது கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நபர்களின்குழு, மற்றும் அவர்களின் நலன்கள் தொடர்பாக பொதுக்கொள்கையின் போக்கை பாதிக்கமுயற்சிக்கும். அழுத்தம் குழுக்கள் அரசியல் கட்சிகளைப் போலவே இருக்கின்றன, ஏனெனில் அவற்றின் உறுப்பினர்கள் அரசியல் நோக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். அமெரிக்க அரசியல் கட்சிகளுக்கே உரிய தனிப்பட்ட இயல்பு உண்டு. இங்கு கட்சி என்ற சொல்லுக்கே வேறுபாடான பொருள் இருக்கிறது. இங்கு தன்னலக் குழுக்கள் கட்சிகளின் முக்கியத்துவத்தையும் விஞ்சி விடுகின்றன. ஒரு பொறுப்பான முறையிலே ஒரு பெரிய அரசாங்கம் இயங்குவதற்கு வேண்டிய

எல்லாவற்றையும் தன்னலக் குழுக்களால் செய்தல் இயலாது என்று அமெரிக்க மக்கள் உணர்ந்தனர். இச்சூழ்நிலையில் கிளிண்டன் ராசிட்டர் என்று ஆசிரியர் கூறுவதாவது “குடியாட்சி இல்லாமல் அமெரிக்கா இல்லை.” கட்சிகளில்லாமல் குடியாட்சி இல்லை. கட்சிகளில்லாமல் அரசியல் இல்லை. விட்டு கொடுக்கும் இயல்பும் நிதானப் போக்கும் இல்லாமல் கட்சிகளும் இல்லை.

குழு முறை

சட்டமியற்றலில் குழுக்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இரண்டாவது வாசிப்பிற்குப்பின் ஆய்விற்காக குழுக்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. குழுக்கள் ஒரு “மினி பாராளுமன்றம்” போன்றவை. ஆங்குதான் ஒரு மசோதா பகுதி பகுதியாக அலசி ஆராயப்படுகின்றன. அதன் சாதக, பாதகங்கள் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்படுகின்றன. அதன் வாசகங்கள் சீரமைக்கப்படுகின்றன. உண்மையில் ஒரு மசோதாவானது சட்ட வடிவம் பெறுவது குழுவில்தான்.

குழு முறையின் இன்றியமையாமை

பாராளுமன்றத்தின் கால அவகாசமின்மை:

அரசின் நிர்வாகத்துறைகளும், பொறுப்புகளும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க பாராளுமன்றத்தின் வெலைப்பளுவும் அதிகரிக்கிறது. ஒவ்வொரு கூட்டத் தொடரிலும் ஏராளமான மசோதாக்கள் கொண்டுவரப்படுகின்றன. மற்றும் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானங்களும், கேள்வி நேரங்களும் அதன் நேரத்தின் பெரும்பகுதியை விழுங்கி விடுவதால் மசோதாக்களை விரிவாக ஆராயப் பொதிய நேரம் இருப்பதில்லை. எனவே அந்த ஆய்வுப் பணியைச் செய்ய குழுக்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

விரிவான நுண்ணாய்வு

ஒரு மசோதா சட்டமாக்கப்படுமுன் அதன் அனைத்து அம்சங்களும் நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்யப்படல் வேண்டும். இது நூற்றுக்கணக்கான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு அவையால் செய்ய இயலாதது உறுப்பினர்கள் ஒரு சில நிமிடமே பேச அனுமதிக்கப்படுவது. மீண்டும் எழுந்து பேச அனுமதி கிடையது. பேச விரும்பும் அனைத்து உறுப்பினர்களையும் கூட பேச அனுமதிக்க இயலாது. இந்தக் குறைபாடுகளைப் போக்க குழு முறை பயன்படுகிறது.

வல்லுநர்களின் கருத்து அறியும் வாய்ப்பு

குறிப்பிட்ட மசோதா பற்றிய சகல விபரங்களையும் அறிந்த நுண்ணறிவாளர்கள் விவாதத்தில் அதிகப் பங்கெடுத்து கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க குழு முறை வாய்ப்பளிக்கிறது.

பொதுமக்கள் சபையிலுள்ள குழுக்கள்

பொதுமக்கள் சபையில் ஐந்து வகைப்பட்ட குழுக்கள் உள்ளன.

1. முழு அவைக்குழு (Committee of Whole House)

நீதி மற்றும் மிக முக்கியமான மசோதாக்களை பொது மக்கள் சபை குழுவாக மாறி பரிசீலிப்பது வழக்கம். அதுவே முழு அவைக்குழு எனப்படுகிறது. பொதுமக்கள் சபை குழுவாகச் செயல்படத் தொடங்கியதும் அரசரது “செங்கோல்” (Maced) மேஜைக்கடியில் வைக்கப்பட்டு விடும். ஆனால் முழு அவைக் கூட்டத்திற்கு அரசரே குழுத் தலைமை தாங்குவார்.

நிலைக்குழு

நீதி மசோதா நீங்கலாக அனைத்துப் பொது மசோதாக்களும் நிலைக்குழுக்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. எத்தனை நிலைக் குழுக்கள்

தேவையோ அத்தனை நிலைக்குழுக்களை அமைத்துக்கொள்ள 1947ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அனுமதியளிக்கிறது. ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவிலும் இருபதிலிருந்து முப்பது உறுப்பினர்கள் வரை நியமிக்கப்படுகின்றனர். அதில் அனைத்துக் கட்சிகளுக்கும் அவைகளின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் எத்துறையில் ஆழ்ந்த அனுபவமும் நுண்ணறிவும் பெற்றுள்ளனர் எனப்பார்த்து அதற்குரிய குழுக்களில் நியமனம் பெறுகின்றனர். இக்குழுக்களில் பரிசீலனைக்கு வரும் ஒவ்வொரு மசோதாவிற்கும் ஒவ்வொரு தலைவர் நியமிக்கப்படுகிறார். தலைமை தாங்கும் தகுதியுடைய உறுப்பினர் பட்டியல் ஏற்கனவே தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும். அதிலிருந்து குழுக்களுக்கு உரிய தலைவரை சபாநாயகர் நியமிப்பார்.

2. சிறப்புக்குழு (Select Committees):

சில மசோதாக்களை பரிசீலனை செய்ய பாராளுமன்றம் சில சிறப்புக் குழுக்களை நியமிக்கிறது. மசோதா சார்ந்த விடயங்களில் வல்லுநர்கள் 15 பேரை பொதுமக்கள் சபை தேர்ந்தெடுக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் குழுவிற்சூரிய தலைவரைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வர். இக்குழு தனது பணியை முடித்தவுடன் கலைந்துவிடும். இவை மூன்று வகைப்படும் அவை,

- a. கூட்டத்தொடர் குழுக்கள்: இவ்வகையில் அரசுக்கணக்கு ஆய்வுக்குழு, தேர்வுக்குழு, நிலை ஆணைக்குழு, மதிப்பீட்டுக்குழு, சிறப்புரிமைக்குழு, பொது விண்ணப்பக்குழு, வெளியீடுகள் மற்றும் விவாத அறிக்கைக் குழு, பொதுமக்கள் சபை பணிக்குழு, சட்டவிதிகள் குழு, அரசுடைமையாக்கப்பட்ட

நிறுவனங்களுக்கான குழு, பாராளுமன்ற ஆணையாளருக்கான குழு ஆகியவை அடங்கும்.

b. தனி நிலைக்குழுக்கள் (Adhoc Commisttees) :

மசோதாக்களை ஆய்வு செய்வதற்காகவும், விசாரணை நடத்துவதற்காகவும் நியமிக்கப்படும் குழு.

c. சிறப்பறிஞர் குழு: குறிப்பிட்ட துறைகளை மேற்பார்வை செய்வதற்காக நியமிக்கப்படும் குழு.

3. இணைக்குழுக்கள் (Joint Committees)

கொள்கை தொடர்பான தனி வரைவுகளை ஆய்வதற்கு அமைக்கப்படும் குழு. இது இரு அவைகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய குழு

தனியார் வரைவுக்குழுக்கள்

தனியார் மசோதாக்களைப் பரிநீலிப்பதற்காக அமைக்கப்படும் குழு

முதலாவதாக, இங்கிலாந்து தனது பாராளுமன்ற முறையிலான அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருப்பதால் அங்கு குழுக்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. (அமெரிக்காவில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிமுறை இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது)

இரண்டாவதாக, இங்கிலாந்தில் இரண்டாவது வாசிப்பிற்குப்பின் மசோதாக்கள் குழுக்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. ஆனால் அமெரிக்காவில் அவை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கபடுமுன்னரே குழுக்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன

மூன்றாவதாக, அமெரிக்காவில் குழுக்கள் மசோதாக்களை பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பாமலே கைவிட்டுவிடமுடியும். இங்கிலாந்தில்

அப்படி முடியாது. எனவே மசோதாக்களைச் சட்டமாக்குவதில் அமெரிக்கக் குழுக்கள் அதிக அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றன.

நான்காவதாக, அமெரிக்காவில் அதிக அளவிலான நிலைக் குழுக்கள் உண்டு. பிரிட்டனில் அவை 5 ஆக இருக்கும்போது அமெரிக்காவில் 19 ஆக இருக்கின்றன. ஆனால் உறுப்பினர்கள் தொகை பிரிட்டன் குழுக்களில் அதிகம்.

இறுதியாக, அமெரிக்கக் குழுத் தலைவர் அதிக செயல்வாக்குப் பெற்றவர். பிரிட்டனில் குழு உறுப்பினராக இரப்பதை ஒரு பாரமாகக் கருதுவார்களேயன்றி கௌரவமாக அல்ல. அதற்குக் காரணம் பொதுவில் மசோதாக்களை அமைச்சர்களே தயாரிப்பதுதான். அமெரிக்காவில் அப்படியல்ல.

அரசியல் கட்சிகள்

ஆரம்பக் காலங்களில் பேரரசர்களும் அரசர்களும் ஆட்சி செய்தனர். அரசர், சட்டம் இயற்றுதல், நிர்வாகம், நீதி வழங்குதல் ஆகியவற்றின் தலைமையிடமாக இருந்தார். நிர்வாகம் அவர் ஒருவரின் கையில் மட்டுமே இருந்தது. மக்களின் நலன் என்பது அரசரை பொறுத்து இருந்தது. மக்கள் அரசருக்கு எதிராக செயல்படும் உரிமையை பெற்றிருக்கவில்லை. பின்னர் அன்னிய நாடுகள் இந்தியாவை குடியேற்றநாடாக உருவாக்கின. குடியேற்ற நாடுகள் பின்னர் சுதந்திர நாடுகளாக அறிவிக்கப்பட்டன.

இந்தியா 1950 ஆம் ஆண்டு மக்களாட்சி நாடானது. துடிப்பான ஒரு மக்களாட்சி நாட்டிற்கு ஒரு வலிமையான அரசியல் கட்சி முறை அவசியமான ஒன்றாகும். கட்சி முறை என்பது நவீனகால தோன்றல் ஆகும். மக்களாட்சியில் மக்கள் எந்த விஷயங்கள் குறித்தும் தங்களது கருத்துக்களை வெளியிடலாம்.

அரசியல் கட்சிகள் என்றால் என்ன?

அரசியல் கட்சிகள் என்பவை தன்னார்வத்தோடு ஏற்படுத்தப்பட்ட தனி மனிதர்களின் அமைப்பு ஆகும். இவை பரந்த கருத்தியல் அடையாளங்களோடு சில கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு சமூகத்திற்கான திட்டங்களையும் நிரல்களையும் வடிவமைக்கின்றன. மேலும் அரசியல் கட்சிகள் மக்களின் ஆதரவை பெற்று தேர்தலில் வெற்றிபெறுவதன் மூலம் தமது கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்றன. அவற்றின் அளவு, அமைப்பு மற்றும் கொள்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றன.

எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் பின்வரும் மூன்று கூறுகளைக் கொண்டிருக்கும்.

- தலைவர்
- செயல் உறுப்பினர்கள்
- தொண்டர்கள்

அரசியல் கட்சிகளின் முக்கியத்துவம்

அரசியல் கட்சிகள் மக்களாட்சியின் முதுகெலும்பு எனலாம். அரசியல் கட்சிகள் முறையாக அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாமல் அரசாங்கத்தை அமைக்கும் முக்கிய காரணிகளாக இருக்கின்றன. அவை பொதுகருத்துக்களை உருவாக்குகின்றன. கட்சிகள் குடிமக்களுக்கும் கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கும் இடையே பாலமாக சேவை செய்கின்றன.

ஒரு கட்சி அங்கீகரிக்கப்படுவது எவ்வாறு எனில்

- ஐந்து ஆண்டுகளாக அரசியல் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.
- வேட்பாளர்கள் குறைந்தபட்சம் 6% ஒட்டுக்களை இறுதியாக நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

அரசியல் கட்சிகளின் இயல்புகள்

அரசியல் கட்சிகள்

- பொதுவான குறிக்கோள் மற்றும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட மதிப்பீடுகளை கொண்ட மக்கள் குழுக்களாக இருக்கின்றன. ௩
- தனக்கென கொள்கை மற்றும் திட்டங்களை கொண்டிருக்கின்றன. ௩
- அரசியல் அமைப்பின் வழியாக ஆட்சியை கைப்பற்ற முயல்கின்றன. ௩
- தேசிய நலன்களை வலியுறுத்த முயற்சி செய்கின்றன.

கட்சி முறைகளின் வகைகள்

மூன்று வகையான கட்சி முறைகள் நடைமுறையில் இருக்கின்

அரசியல் கட்சியின் வகைகள்

கேடர் கட்சிகளுக்கும் வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சிகளுக்கும் இடையே ஒரு அடிப்படை வேறுபாட்டைக் காணலாம். இரண்டு வடிவங்களும் பல நாடுகளில், குறிப்பாக மேற்கு ஐரோப்பாவில், பழைய பழமைவாத மற்றும் தாராளவாதக் கட்சிகளுடன் கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் சோசலிஸ்ட் கட்சிகள் தோன்றிய இடங்களில் ஒன்றாக உள்ளன. பல கட்சிகள் இரண்டு வகையிலும் சரியாக வரவில்லை, ஆனால் இரண்டின் சில பண்புகளையும் இணைக்கின்றன.

கேடர் கட்சிகள்

கேடர் கட்சிகள்-அதாவது, அரசியல்ரீதியாக உயரடுக்கு ஆர்வலர்களின் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கட்சிகள்-19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் வளர்ந்தன. 1848 முதல் அமெரிக்கா, பிரான்ஸ் மற்றும் 1871 முதல் ஜெர்மன் பேரரசின் சில மாநிலங்களைத் தவிர , வாக்குரிமை பெரும்பாலும் வரி செலுத்துவோர் மற்றும் சொத்து உரிமையாளர்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களுக்கு

வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டாலும், அரசியல் மக்கள்தொகையில் மிகச்சிறிய பிரிவினருக்கு மட்டுமே செல்வாக்கு இருந்தது. மக்கள் கூட்டம் சுறுசுறுப்பான பங்கேற்பாளர்களை விட பார்வையாளர்களின் பாத்திரத்திற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் கேடர் கட்சிகள் இரண்டு வர்க்கங்களுக்கு இடையே ஒரு அடிப்படை மோதலை பிரதிபலித்தன: ஒருபுறம் பிரபுத்துவம் மற்றும் மறுபுறம் முதலாளித்துவம். முந்தையது, நில உரிமையாளர்களால் ஆனது, கிராமப்புற தோட்டங்களைச் சார்ந்தது, அதில் பொதுவாகக் கல்வியறிவு இல்லாத விவசாயிகள் ஒரு பாரம்பரிய மத குருமார்களால் பின்வாங்கப்பட்டனர். தொழிலதிபர்கள், வணிகர்கள், வர்த்தகர்கள், வங்கியாளர்கள், நிதியளிப்பவர்கள் மற்றும் தொழில்சார்ந்தவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட முதலாளித்துவம், நகரங்களில் உள்ள குமாஸ்தாக்கள் மற்றும் தொழில்துறை தொழிலாளர்களின் கீழ் வகுப்புகளைச் சார்ந்திருந்தது. பிரபுத்துவம் மற்றும் முதலாளித்துவம் இரண்டும் தங்கள் சொந்த சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியது. முதலாளித்துவ தாராளவாத சித்தாந்தம் முதலில் உருவாக்கப்பட்டது, 17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலப் புரட்சியின் போது ஜான் லாக் என்ற ஆங்கில தத்துவஞானியின் எழுத்துக்களில் தோன்றியது. பின்னர் இது 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு தத்துவஞானிகளால் உருவாக்கப்பட்டது. முறையான சட்ட சமத்துவம் மற்றும் சூழ்நிலையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான அதன் கூச்சலில், தாராளவாத சித்தாந்தம் முதலாளித்துவத்தின் நலன்களை பிரதிபலித்தது, அவர்கள் பிரபுத்துவத்தின் சலுகைகளை

அழிக்கவும், நிலப்பிரபுத்துவம் மற்றும் வணிகவாதத்தின் நீடித்த பொருளாதார கட்டுப்பாடுகளை அகற்றவும் விரும்பினர். ஆனால், அது ஒரு

சமத்துவ இலட்சியத்தையும் சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கையையும் முன்வைக்கும் வரையில், முதலாளித்துவ கிளாசிக்கல் தாராளமயம் அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவான அபிலாஷைகளை வெளிப்படுத்தியது. மறுபுறம், பழமைவாத சித்தாந்தம் கவர்ச்சிகரமானதாக நிரூபிக்கும் கருப்பொருள்களை வரையறுப்பதில் ஒருபோதும் வெற்றிபெறவில்லை, ஏனெனில் அது பிரபுத்துவத்தின் நலன்களுடன் மிகவும் நெருக்கமாக தொடர்புடையதாகத் தோன்றியது. இருப்பினும், கணிசமான காலத்திற்கு, பழமைவாத உணர்வு மக்களிடையே கணிசமான தாக்கத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டது, ஏனெனில் அது கடவுளின் விருப்பத்தின் வெளிப்பாடாக முன்வைக்கப்பட்டது. ரோமன் கத்தோலிக்க நாடுகளில், மதம் ஒரு படிநிலை கட்டமைக்கப்பட்ட மற்றும் சர்வாதிகார மதகுருமார்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது, பழமைவாதக் கட்சிகள் பெரும்பாலும் பிரான்ஸ், இத்தாலி மற்றும் பெல்ஜியம் போன்ற மதகுருக் கட்சிகளாக இருந்தன.

கன்சர்வேடிவ் மற்றும் லிபரல் கேடர் கட்சிகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தின. பெரும் சமூக மற்றும் பொருளாதார எழுச்சியின் போது வளர்ச்சியடைந்த அவர்கள், பெரும்பாலும் தேர்தல் மற்றும் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளின் மூலம் அதிகாரத்தை செலுத்தினர். ஆட்சிக்கு வந்ததும், அவர்களின் தலைவர்கள் இராணுவம் அல்லது காவல்துறையின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினர்; கட்சியே பொதுவாக வன்முறை நடவடிக்கைகளுக்காக ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. அதன் உள்ளூர் அலகுகள் தேர்தல் நேரத்தில் வேட்பாளர்களுக்கு தார்மீக மற்றும் நிதி ஆதரவை உறுதி செய்வதோடு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் வாக்காளர்களுக்கும் இடையே தொடர்ச்சியான தொடர்பைப் பேணுவதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

தேசிய அமைப்பு சட்டமன்றங்களுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்சி உறுப்பினர்களை ஒருங்கிணைக்க முயன்றது. பொதுவாக, உள்ளூர் கமிட்டிகள் ஒரு அடிப்படை சுயாட்சியையும், ஒவ்வொரு சட்டமன்ற உறுப்பினரும் ஒரு பெரிய அளவிலான சுதந்திரத்தையும் பராமரித்து வந்தனர். பிரிட்டிஷ் பார்லிமென்ட் நீண்டகாலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காரணத்தால் பழையதாக இருந்த பிரிட்டிஷ் கட்சிகளால் நிறுவப்பட்ட வாக்கெடுப்பில் கட்சி ஒழுக்கம், கண்டத்தில் அரிதாகவே பின்பற்றப்பட்டது.

முதலாவது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் அமெரிக்க அரசியல் கட்சிகள் ஐரோப்பிய கேடர் கட்சிகளிலிருந்து குறிப்பாக வேறுபட்டவை அல்ல, அவற்றின் மோதல்கள் குறைவான வன்முறை மற்றும் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் குறைவாக இருந்தன. பிரபுத்துவத்திற்கும் முதலாளித்துவத்திற்கும் இடையிலான, பழமைவாத மற்றும் தாராளவாதத்திற்கு இடையிலான போராட்டத்தின் முதல் அமெரிக்க வடிவம் புரட்சிகரப் போரின் வடிவத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது, இதில் கிரேட் பிரிட்டன் ராஜா மற்றும் பிரபுக்களின் சக்தியை உள்ளடக்கியது, கிளர்ச்சியாளர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கம். மற்றும் தாராளமயம். அத்தகைய விளக்கம், நிச்சயமாக, எளிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தெற்கில் சில பிரபுக்கள் இருந்தனர், குறிப்பாக, நிலத்தின் அடிமைகள் மற்றும் தந்தைவழி உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு பிரபுத்துவ ஆவி. இந்த அர்த்தத்தில், உள்நாட்டுப் போர் (1861-65) பழமைவாதிகளுக்கும் தாராளவாதிகளுக்கும் இடையிலான வன்முறை மோதலின் இரண்டாம் கட்டமாகக் கருதப்படலாம். ஆயினும் கூட, அமெரிக்கா ஆரம்பத்திலிருந்தே அடிப்படையில் ஒரு முதலாளித்துவ நாகரீகமாக இருந்தது, இது ஆழமான சமத்துவம் மற்றும் தனிமனித சுதந்திரத்தின் அடிப்படையிலானது

கூட்டாட்சிவாதிகள் மற்றும் கூட்டாட்சி.எதிர்ப்பாளர்கள், குடியரசுக் கட்சியினர் - அனைவரும் தாராளவாத குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஏனெனில் அனைவரும் ஒரே அடிப்படை சித்தாந்தம் மற்றும் ஒரே அடிப்படை மதிப்புகள் மற்றும் தங்கள் நம்பிக்கைகளை உணரும் வழிமுறைகளில் மட்டுமே வேறுபடுகிறார்கள்.

கட்சிக் கட்டமைப்பைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பத்தில் அமெரிக்கக் கட்சிகள் அவற்றின் ஐரோப்பிய சகாக்களிடமிருந்து சிறிது வேறுபடுகின்றன. அவர்களைப் போலவே, அமெரிக்கக் கட்சிகளும் உள்ளூர் முக்கியஸ்தர்களைக் கொண்டிருந்தன. ஒரு தேசிய அமைப்புடனான உள்ளூர் குழுவின் உறவுகள் ஐரோப்பாவை விட பலவீனமாக இருந்தன. மாநில அளவில் உள்ளூர் கட்சி அமைப்புகளின் சில பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்பு இருந்தது, ஆனால் தேசிய அளவில் அத்தகைய ஒருங்கிணைப்பு இல்லை. உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு மிகவும் அசல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது-தெற்கில் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்களின் வாக்குகளைப் பயன்படுத்தவும், கிழக்குக் கடற்கரையில் குடியேறியவர்களின் வாக்குகளைக் கட்டுப்படுத்தவும். ஐக்கிய மாகாணங்களில் தீவிர அதிகாரப் பரவலாக்கம் ஒரு கட்சிக்கு ஒரு நகரத்திலோ அல்லது மாவட்டத்திலோ ஒரு தேர்தலில் முக்கிய பதவிகள் அனைத்தையும் கைப்பற்றுவதன் மூலம் உள்ளூர் அரை சர்வாதிகாரத்தை நிறுவ உதவியது மேயர்பதவி மட்டுமல்ல, காவல்துறை, நிதி, நீதிமன்றங்களும் கட்சி இயந்திரத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன, இதனால் இயந்திரம் அசல் கேடர் கட்சிகளின் வளர்ச்சியாக இருந்தது. உள்ளூர் கட்சிக் குழு பொதுவாக சாகசக்காரர்கள் அல்லது கும்பல்களால் ஆனது, அவர்கள் செல்வத்தின் விநியோகத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும், அவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் தொடர்ச்சியை

உறுதிப்படுத்தவும் விரும்புகிறார்கள். இந்த மக்கள் முதலாளியின் அதிகாரத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டனர்நகரம், மாவட்டம் அல்லது மாநில அளவில் இயந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தும் அரசியல் தலைவர். குழுவின் வழிகாட்டுதலின்படி, ஒவ்வொரு தொகுதியும் கவனமாகப் பிரிக்கப்பட்டது, மேலும் கட்சிக்கு வாக்குகளைப் பெறுவதற்குப் பொறுப்பான கட்சியின் முகவரான கேப்டன், ஒவ்வொரு தொகுதியையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தார். வாக்களித்த வாக்களிப்புக்குப் பதிலடியாக வாக்காளர்களுக்குப் பல்வேறு பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த இயந்திரம் தொழிற்சங்க வேலைகள், வர்த்தகர் உரிமங்கள், காவல்துறையில் இருந்து விடுபடுதல் மற்றும் பல போன்ற தூண்டுதல்களை வழங்க முடியும். இந்த முறையில் செயல்படுவதால், ஒரு கட்சி தான் தேர்ந்தெடுக்கும் வேட்பாளர்களுக்கு தேர்தலில் பெரும்பான்மைக்கு அடிக்கடி உத்தரவாதம் அளிக்க முடியும், மேலும், உள்ளூர் அரசாங்கம், காவல்துறை, நீதிமன்றம் மற்றும் பொது நிதி போன்றவற்றின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தவுடன், இயந்திரம் மற்றும் அதன் வாடிக்கையாளர்களுக்கு விபச்சாரம் மற்றும் சூதாட்ட வளையங்கள் மற்றும் விருப்பமான வணிகர்களுக்கு பொது ஒப்பந்தங்களை வழங்குதல் போன்ற சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளில் தண்டனையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. கட்சி பொறிமுறையின் சீரழிவு நன்மைகள் இல்லாமல் இல்லை. ஐக்கிய மாகாணங்களுக்கு வந்த ஐரோப்பிய குடியேற்றக்காரர், கட்சிக்கான அர்ப்பணிப்புக்கு ஈடாக ஒரு பெரிய மற்றும் வித்தியாசமான உலகில் தொலைந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டார். கிட்டத்தட்ட தூய முதலாளித்துவ அமைப்பிலும், சமூக சேவைகள் நடைமுறையில் இல்லாத காலத்திலும், இயந்திரங்களும் முதலாளிகளும் சமூக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் அத்தகைய

அமைப்பின் தார்மீக மற்றும் பொருள் செலவு மிக அதிகமாக இருந்தது, மேலும் இயந்திரம் பெரும்பாலும் முற்றிலும் சுரண்டக்கூடியதாக இருந்தது, சமூகத்திற்கு எந்த சேவையும் செய்யவில்லை.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், இயந்திரங்கள் மற்றும் முதலாளிகளின் அதிகப்படியான தன்மை மற்றும் கட்சிகளின் மூடிய தன்மை ஆகியவை முதன்மைத் தேர்தல்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன , அதில் கட்சி வேட்பாளர்கள் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். முதன்மை இயக்கம் கட்சித் தலைவர்களுக்கு தேர்தலுக்கான வேட்பாளர்களை ஆணையிடும் உரிமையை பறித்தது. பெரும்பான்மையான மாநிலங்கள் 1900 மற்றும் 1920 க்கு இடையில் ஒரு வடிவத்தில் முதன்மை முறையை ஏற்றுக்கொண்டன. கட்சிக் குழுக்களின் செல்வாக்கை எதிர்க்கும் நம்பிக்கையில் பொது மக்களுக்குத் திறந்துவிடுவதன் மூலம் கட்சிகளை மேலும் ஜனநாயகமாக்குவதே அமைப்பின் நோக்கமாக இருந்தது. . நடைமுறையில், முதன்மைத் தேர்வுக்கான வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் குழுக்கள் மேல் கையைத் தக்கவைத்ததால், நோக்கம் நிறைவேற்றவில்லை.

அதன் அசல் வடிவத்தில் பிரிட்டிஷ்தொழிலாளர் கட்சி ஒரு புதிய வகை கேடர் கட்சியை உருவாக்கி, வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சிகளுடன் ஒரு இடைநிலை இணைப்பை உருவாக்கியது. இது தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் இடதுசாரி அறிவுஜீவிகளின் ஆதரவுடன் உருவாக்கப்பட்டது. அடிவாரத்தில், ஒவ்வொரு உள்ளூர் அமைப்பும் ஒரு மாவட்ட தொழிலாளர் குழுவின்கு பிரதிநிதிகளை அனுப்பியது, இது தேசிய காங்கிரஸில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது.

ஆரம்பகால (1918 க்கு முந்தைய) தொழிலாளர் கட்சி பல உள்ளூர் மற்றும்

பிராந்திய அமைப்புகளால் கட்டமைக்கப்பட்டது. நேரடியாக கட்சியில் சேர முடியவில்லை; தொழிற்சங்கம் போன்ற ஒரு இணைந்த அமைப்பின் மூலம் மட்டுமே உறுப்பினர் சேர்க்கை கிடைத்தது. இவ்வாறு அது ஒரு புதிய வகைக் கட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது, அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கும் பயன்படுத்துவதற்கும் அவர்கள் விரும்பியதன் விளைவாக ஒன்றிணைக்கப்பட்ட உயர் அரசியல் தனிநபர்கள் அல்ல, மாறாக பரந்த ஆர்வமுள்ள தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மீது சார்ந்துள்ளது. சில கிறிஸ்தவ ஜனநாயகக் கட்சிகள்— உதாரணமாக, முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கு இடைப்பட்ட பெல்ஜிய சமூக கிறிஸ்தவக் கட்சி மற்றும் ஆஸ்திரிய பாப்புலர் பார்ட்டி ஆகியவை ஒத்த அமைப்பைக் கொண்டிருந்தன: தொழிற்சங்கங்கள், விவசாய அமைப்புகள், நடுத்தர வர்க்க இயக்கங்கள், முதலாளிகள் சங்கங்கள் மற்றும் பலவற்றின் கூட்டமைப்பு. 1918 க்குப் பிறகு, தொழிலாளர் கட்சி கான்டினென்டல் சோசலிஸ்ட் கட்சிகளின் மாதிரியில் நேரடி உறுப்பினர் கொள்கையை உருவாக்கியது, தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் உள்ளூர் தொகுதி கிளைகளில் சேர அனுமதிக்கப்பட்டனர். எவ்வாறாயினும், அதன் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதிக்கு நேரடியாக இணைக்கப்படாமல் தொடர்ந்து இணைந்திருந்தனர். 1937 ஆண்டு மாநாட்டில், தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகளின் விகிதம் 50 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சிகள்

கேடர் கட்சிகள் பொதுவாக ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான கட்சி ஆதரவாளர்களை ஏற்பாடு செய்கின்றன. வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சிகள், மறுபுறம், நூறாயிரக்கணக்கான

பின்தொடர்பவர்களை ஒன்றிணைக்கின்றன, சில சமயங்களில் மில்லியன் கணக்கானவை. ஆனால், வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சியின் ஒரே அளவுகோல் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அல்ல. இன்றியமையாத காரணி என்னவென்றால், அத்தகைய கட்சியானது வெகுஜனங்களுக்கு ஒரு முறையீட்டில் தன்னை அடித்தளமாகக் கொள்ள முயற்சிக்கிறது. இது செல்வாக்கு மிக்கவர்கள் அல்லது நன்கு அறியப்பட்டவர்கள் அல்லது சிறப்பு ஆர்வமுள்ள குழுக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவர்களை மட்டுமல்ல, கட்சியில் சேர விரும்பும் எந்தவொரு குடிமகனையும் ஒழுங்கமைக்க முயற்சிக்கிறது. அத்தகைய கட்சி ஒரு சில ஆதரவாளர்களை மட்டுமே சேகரிப்பதில் வெற்றி பெற்றால், அது வெகுஜன அடிப்படையில் மட்டுமே சாத்தியமாகும். ஆயினும் கூட, இது கேடர் வகை கட்சிகளிலிருந்து வேறுபட்டது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ஐரோப்பிய கண்டத்தின் சோசலிசக் கட்சிகள், வாக்குரிமை நீட்டிப்புகளால் அரசியல் ரீதியாக மிகவும் முக்கியமானதாகி வரும் தொழிலாளர்கள் மற்றும் ஊதியம் பெறுபவர்களின் பெருகி வரும் மக்கள்தொகைக்கு கல்வி கற்பதற்கும் ஒழுங்கமைப்பதற்கும் ஒரு வெகுஜன அடிப்படையில் தங்களைத் தாங்களே ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டன. ஏழ்மையில் இருந்தாலும், ஏராளமாக இருந்தவர்களின் வளங்களை வழக்கமான முறையில் திரட்டுவதன் மூலம் பிரச்சாரத்திற்குத் தேவையான பணம். உறுப்பினர் சேர்க்கை பிரச்சாரங்கள் நடத்தப்பட்டன, மேலும் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் கட்சிக்கான கட்டணங்களை செலுத்தினர். அதன் உறுப்பினர்கள் போதுமான எண்ணிக்கையில் இருந்தால், கட்சி ஒரு சக்திவாய்ந்த அமைப்பாக உருவெடுத்தது, பெரிய நிதிகளை நிர்வகித்தது மற்றும் மக்கள்தொகையில் ஒரு முக்கியமான பிரிவினரிடையே அதன் கருத்துக்களைப் பரப்பியது. 1913 வாக்கில்

ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்த ஜேர்மன் சமூக ஜனநாயகக் கட்சியும் அப்படித்தான் இருந்தது.

இத்தகைய அமைப்புகள் கண்டிப்பாக கட்டமைக்கப்பட்டவை. கட்சிக்கு உறுப்பினர்களின் சரியான பதிவு, நிலுவைத் தொகையை வசூலிக்க பொருளாளர்கள், உள்ளூர் கூட்டங்களை அழைக்க மற்றும் வழிநடத்துவதற்கு செயலாளர்கள் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான உள்ளூர் பிரிவுகளின் ஒருங்கிணைப்புக்கான ஒரு படிநிலை கட்டமைப்பு தேவை. கூட்டு நடவடிக்கை மற்றும் குழு ஒழுக்கத்தின் பாரம்பரியம், வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் பிற தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பதன் விளைவாக தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகவும் வளர்ந்தது. கட்சி அமைப்பின் வளர்ச்சி மற்றும் மையப்படுத்தலுக்கு ஆதரவாக இருந்தது.

ஒரு சிக்கலான கட்சி அமைப்பு, படிநிலையில் பல்வேறு நிலைகளில் பொறுப்புள்ளவர்களுக்கு பெரும் செல்வாக்கைக் கொடுக்க முனைகிறது, இதன் விளைவாக சில தன்னலப் போக்குகள் ஏற்படுகின்றன. தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஜனநாயக நடைமுறைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் சோசலிசக் கட்சிகள் இந்தப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தன. ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் பொறுப்பான பதவிகளில் இருப்பவர்கள் கட்சியின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு உள்ளூர் கட்சிக் குழுவும் பிராந்திய மற்றும் தேசிய காங்கிரஸுக்கு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும், அதில் கட்சி வேட்பாளர்கள் மற்றும் கட்சித் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கட்சியின் கொள்கை முடிவு செய்யப்படும்.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சி பல சமூகமற்ற கட்சிகளால் பின்பற்றப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் உள்ள சில கேடர்

வகைக் கட்சிகள், பழமைவாத மற்றும் தாராளவாதக் கட்சிகள், இதே வழியில் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள முயன்றன. கிறிஸ்தவ ஜனநாயகக் கட்சிகள் பெரும்பாலும் வெகுஜன அடிப்படையிலான மாதிரியிலிருந்து இன்னும் நேரடியாக நகலெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகளை உருவாக்கின. ஆனால் சோசலிசக் கட்சிகள் பொதுவாக கடினமான மற்றும் ஒழுக்கமான அமைப்புகளை நிறுவுவதில் குறைவான வெற்றியைப் பெற்றன .

முதலாவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் ஏற்கனவே இருக்கும் சோசலிஸ்ட் கட்சிகளின் பிளவுபட்ட குழுக்களாக இருந்தன, முதலில் இந்த கட்சிகளின் அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டன. 1924க்குப் பிறகு, கொமின்டர்ன் (மூன்றாம் அகிலம், அல்லது தொழிலாள வர்க்கக் கட்சிகளின் கூட்டமைப்பு) எடுத்த முடிவின் விளைவாக , அனைத்து கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் சோவியத் மாதிரியின் வழியே மாற்றப்பட்டு, சாத்தியமான மிகப்பெரிய உறுப்பினர்களின் அடிப்படையில் வெகுஜனக் கட்சிகளாக மாறியது. குடிமக்களின் எண்ணிக்கை, மார்க்சிசம் லெனினிசத்தின் சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே உறுப்பினர்களாக இருந்தபோதிலும் .

கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் ஒரு புதிய கட்டமைப்பு அமைப்பை உருவாக்கின: கேடர் மற்றும் சோசலிஸ்ட் கட்சிகளின் உள்ளூர் கமிட்டிகள் தங்கள் அமைப்பு முயற்சிகளில் கவனம் செலுத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல் பகுதியில் இருந்து தங்கள் ஆதரவைப் பெற்றனர், கம்யூனிஸ்ட் குழுக்கள் வேலை செய்யும் இடங்களில் தங்கள் செல்களை உருவாக்கின. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அமைப்பில் முதல் மூலக்கூறாக பணியிட செல் இருந்தது. இது ஒரே நிறுவனம், பட்டறை அல்லது கடை அல்லது அதே தொழில்முறை நிறுவனத்தை (உதாரணமாக பள்ளி அல்லது பல்கலைக்கழகம்) சார்ந்திருக்கும் அனைத்து கட்சி

உறுப்பினர்களையும் ஒன்றாக தொகுத்தது. கட்சி உறுப்பினர்கள் இவ்வாறு இறுக்கமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டவர்களாகவும், அவர்களின் ஒற்றுமை, ஒரு பொதுவான ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக, வசிப்பிடத்தை விட வலிமையானவர்களாகவும் இருந்தனர்.

பணியிட செல் அமைப்பு பயனுள்ளதாக இருந்தது, மற்ற தரப்பினரும் அதைப் பின்பற்ற முயன்றனர், பொதுவாக வெற்றி பெறவில்லை. இத்தகைய அமைப்பு ஒவ்வொரு செல்லையும் அதிக அரசியல் தன்மையைக் காட்டிலும் கார்ப்பரேட் மற்றும் தொழில்சார் இயல்புடைய பிரச்சனைகளில் அக்கறை கொள்ள வழிவகுத்தது. எவ்வாறாயினும், இந்த அடிப்படைக் குழுக்கள் - சிறியதாகவும், எனவே, சோசலிசப் பிரிவுகளைக் காட்டிலும் அதிகமானவை - தங்கள் தனி வழிகளில் செல்ல முனைகின்றன. அத்தகைய மையவிலக்கு அழுத்தத்தை குழுக்கள் எதிர்க்க வேண்டுமானால், மிகவும் வலுவான கட்சிக் கட்டமைப்பைக் கொண்டிருப்பது மற்றும் கட்சித் தலைவர்களுக்கு விரிவான அதிகாரம் இருப்பது அவசியம்.

இது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் இரண்டாவது தனித்துவமான பண்புக்கு வழிவகுத்தது: அதிக அளவு மையப்படுத்தல். அனைத்து வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சிகளும் மையப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தாலும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் மற்றவர்களை விட அதிகமாக இருந்தன. கொள்கையளவில், சுதந்திரமான விவாதம் இருந்தது, இது முடிவெடுப்பதற்கு முன்பு ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது, ஆனால் பின்னர் அனைவரும் மத்திய அமைப்பால் எடுக்கப்பட்ட முடிவைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது (ஜனநாயக மத்தியத்துவத்தைப் பார்க்கவும்). சோசலிஸ்ட் கட்சிகளை அவ்வப்போது பிளவுபடுத்துவது அல்லது முடக்குவது கம்யூனிஸ்ட்

கட்சிகளில் தடைசெய்யப்பட்டது, அவை பொதுவாக தங்கள் ஒற்றுமையைப் பேணுவதில் வெற்றி பெற்றன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் மற்றொரு தனித்துவமான பண்பு சித்தாந்தத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவமாகும். அனைத்து கட்சிகளுக்கும் ஒரு கோட்பாடு அல்லது குறைந்தபட்சம் ஒரு தளம் இருந்தது. 1914க்கு முன்னரும், முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கிடையில் கோட்பாடாக இருந்த ஐரோப்பிய சோசலிசக் கட்சிகள், சந்தர்ப்பவாதமாகச் சொல்லாமல், பின்னர் மிகவும் நடைமுறைச் செயல்களாக மாறின. ஆனால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளில், சித்தாந்தம் மிகவும் அடிப்படையான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது, கட்சியின் முதன்மையான அக்கறை அதன் உறுப்பினர்களை மார்க்சியத்துடன் புகுத்துவதாகும்.

1920கள் மற்றும் 30களில் பாசிசக் கட்சிகள் தோன்றின, அவை கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் சோசலிஸ்ட் கட்சிகளைப் போலவே, அதிகபட்ச உறுப்பினர்களை ஒழுங்கமைக்க முயன்றன, ஆனால் அவை பெரும் திரளான மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கூறவில்லை. அவர்களின் கற்பித்தல் சர்வாதிகாரமாகவும், உயரடுக்குவாதமாகவும் இருந்தது. சமுதாயங்கள் மிகவும் திறமையான மற்றும் திறமையான நபர்களால் இயக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள் - ஒரு உயரடுக்கினரால். கட்சித் தலைமை, ஒரு உச்ச தலைவரின் முழுமையான அதிகாரத்தின் கீழ் குழுவாக, அத்தகைய உயரடுக்கை அமைத்தது. கட்சிக் கட்டமைப்பானது உயரடுக்கிற்குக் கீழ்ப்படிவதை உறுதி செய்வதை இலக்காகக் கொண்டிருந்தது. இந்த அமைப்பு இராணுவங்களை ஒத்திருந்தது, அவை கடுமையான ஒழுக்கத்தின் மூலம், ஒரு உயரடுக்கு தலைமைக்கு அதிக எண்ணிக்கையிலான தனிநபர்களின் கீழ்ப்படிதலை உறுதிசெய்யும் வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன. எனவே, கட்சி

அமைப்பு, ஒரு இராணுவ வகை அமைப்பைப் பயன்படுத்தியது, அடிவாரத்தில் மிகவும் சிறியதாக இருந்த அலகுகளால் ஆன பிரமிடுகளைக் கொண்டது, ஆனால் அது மற்ற அலகுகளுடன் இணைந்தால், பெரிய மற்றும் பெரிய குழுக்களை உருவாக்கியது. சீருடைகள், பதவிகள், உத்தரவுகள், வணக்கங்கள், அணிவகுப்புகள் மற்றும் கேள்விக்கு இடமில்லாத கீழ்ப்படிதல் அனைத்தும் பாசிசக் கட்சிகளின் அம்சங்களாக இருந்தன. இந்த ஒற்றுமை மற்றொரு காரணியின் மீது உள்ளது-அதாவது, அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று பாசிசக் கோட்பாடு கற்பித்தது. அமைப்புசாரா மக்கள் மீதான கட்டுப்பாட்டிற்கான போராட்டத்தில் வெற்றியை உறுதிசெய்யும் நோக்கத்தில் ஒரு போராளிக்குழுவை கட்சி இவ்வாறு பயன்படுத்தியது.

இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனியில் நடந்த இரண்டு போர்களுக்கு இடையே உருவாக்கப்பட்ட பாசிச மாதிரியில் பெரிய கட்சிகள் கட்டமைக்கப்பட்டன, அங்கு அவர்கள் உண்மையில் ஆட்சிக்கு வந்தனர். இந்த காலகட்டத்தில் மேற்கு ஐரோப்பாவின் பெரும்பாலான நாடுகளில் பாசிசக் கட்சிகள் தோன்றின, ஆனால் அதிகாரத்தை அடைய முடியவில்லை. கிழக்கு ஐரோப்பா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்காவின் குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் இயக்கத்தால் சமமாக பாதிக்கப்பட்டன. 1945 இல் நேச நாடுகளின் வெற்றியும், நாசிசத்தின் பயங்கரமான வெளிப்பாடும், பாசிஸ்டுகளின் வளர்ச்சியை தற்காலிகமாக நிறுத்தி, அவர்களின் வீழ்ச்சியைத் தூண்டியது. எவ்வாறாயினும், போருக்குப் பிந்தைய தசாப்தங்களில், நவபாசிச அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் இயக்கங்கள், அவற்றின் பாசிச முன்னோர்களுடன் மிகவும் பொதுவானவை, பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் எழுந்தன, இருப்பினும் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாரும்

அதிகாரத்திற்கு வரவில்லை.

கட்சி அமைப்புகள்

கட்சி அமைப்புகளை மூன்று பரந்த வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்: இரு கட்சி, பல கட்சி மற்றும் ஒற்றைக் கட்சி. அத்தகைய வகைப்பாடு ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்குள் செயல்படும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கையை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் மூன்று அமைப்புகளும் வெளிப்படுத்தும் பல்வேறு தனித்துவமான அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இரு கட்சி மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகள் பன்மைத்துவ சமூகங்களுக்குள் அரசியல் மோதலை ஒழுங்கமைப்பதற்கான வழிமுறைகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன, இதனால் அவை ஜனநாயகத்தின் எந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். ஒற்றைக் கட்சிகள் பொதுவாக உண்மையான அரசியல் மோதலை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத சூழ்நிலைகளில் செயல்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், இந்த பரந்த அறிக்கை, தகுதிக்கு உட்பட்டது, ஏனெனில், தனிக் கட்சிகள் பொதுவாக கட்சிக் கொள்கை அல்லது சித்தாந்தத்திற்கு எதிரான கருத்துகளை வெளிப்படுத்த அனுமதிக்கவில்லை என்றாலும், இந்த வரம்புகளுக்குள் கொள்கையில் கடுமையான மோதல்கள் இருக்கலாம். கட்சி தன்னை. மேலும் இரு கட்சி அல்லது பல கட்சி அமைப்பிற்குள்ளும் கூட, விவாதம் மிகவும் தடைப்பட்டு, ஜனநாயக செயல்முறை தீவிரமாக சமரசம் செய்யும் அளவிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நலன்களின் கூட்டணி வேரூன்றி இருக்கலாம்.

இரு கட்சி மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அது தோன்றும் அளவுக்கு எளிதில் உருவாக்க முடியாது. எந்தவொரு இரு கட்சி அமைப்பிலும் இரண்டு பெரிய கட்சிகளுக்கு மேலதிகமாக சிறிய கட்சிகள் உள்ளன, மேலும் ஒரு மூன்றாவது, சிறிய கட்சி இரண்டு முக்கிய

கட்சிகளில் ஒன்றை சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெறுவதைத் தடுக்கும் வாய்ப்பு எப்போதும் உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள லிபரல் கட்சியைப் பொறுத்த வரையில் இதுதான். மற்ற நாடுகள் இரண்டு வகையிலும் தெளிவாக வரவில்லை; இதனால், ஆஸ்திரியாவும் ஜெர்மனியும் இரு கட்சி அமைப்பை மட்டுமே தோராயமாகக் கருதுகின்றன. இது இரண்டு கட்சி அமைப்பின் தன்மையை தீர்மானிக்கும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கை பற்றிய கேள்வி மட்டுமல்ல; இன்னும் பல கூறுகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை, குறிப்பாக கட்சி ஒழுக்கத்தின் அளவு.

பல கட்சி அமைப்புகள்

ஆங்கிலோ-சாக்சன் நாடுகளில் இரு கட்சி முறையை சாதாரணமாகவும், பல கட்சி முறை விதிவிலக்கான வழக்காகவும் கருதும் போக்கு உள்ளது. ஆனால், உண்மையில், கிரேட் பிரிட்டன், யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் மற்றும் நியூசிலாந்தில் செயல்படும் இரு கட்சி அமைப்பு, மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதிலும் காணப்படும் பலதர்ப்பு அமைப்பை விட மிகவும் அரிதானது.

மேற்கு ஐரோப்பாவில், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து மூன்று முக்கிய வகை கட்சிகள் உருவாகியுள்ளன: பழமைவாத, தாராளவாத மற்றும் சோசலிஸ்ட். ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் சித்தாந்தத்தை விளக்குகிறது. முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, பழைய கட்சிகளின் பிளவுகள் அல்லது மாற்றங்களின் விளைவாக மற்ற வகை கட்சிகள் வளர்ந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் சோசலிஸ்ட் கட்சிகளின் பிளவு குழுக்களாகத் தொடங்கின, மேலும் கிறிஸ்துவ ஜனநாயகக் கட்சிகள் மிதவாத சோசலிஸ்டுகள் மற்றும் பழமைவாதிகள் மற்றும் சில தாராளவாதிகள் ஆகியவற்றை ஒன்றாக

இணைக்க முயற்சித்தன. சில நாடுகளில் பிற தனித்துவமான கட்சிகள் தோன்றின. ஸ்காண்டிநேவியாவில், தாராளவாத கிராமப்புற கட்சிகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ந்தன, இது கிராமப்புற மக்களின் தனி பிரதிநிதித்துவத்தின் நீண்ட பாரம்பரியத்தை பிரதிபலிக்கிறது. பல நாடுகளில் இன சிறுபான்மையினர் தேசியவாதக் கட்சிகளின் அடிப்படையை உருவாக்கினர், பின்னர் அவை ஏற்கனவே இருக்கும் கட்சிகளில் இணைந்தன அல்லது அவற்றைப் பிரித்தன.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் சோசலிசத்தின் தோற்றம் பழமைவாதிகள் மற்றும் தாராளவாதிகளுக்கு இடையிலான முந்தைய போரை சீர்குலைத்தது மற்றும் முதலாளித்துவத்தின் பொதுவான பாதுகாப்பிற்கு பிந்தைய இரண்டு குழுக்களை தூக்கி எறிய முனைந்தது. தர்க்கரீதியாக, இந்த நிலைமை பழமைவாதிகள் மற்றும் தாராளவாதிகளை ஒரு முதலாளித்துவக் கட்சியாக இணைப்பதற்கு வழிவகுத்திருக்க வேண்டும், அது சோசலிசத்திற்கு எதிரான ஒரு ஐக்கிய நிலைப்பாட்டை முன்வைத்திருக்கும். இது உண்மையில், முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு கிரேட் பிரிட்டனில் நடந்தது.

ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் செயல்படும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கையை நிர்ணயிக்கும் மிக முக்கியமான காரணிகளில் ஒன்று தேர்தல் முறை . விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவம் பல கட்சி அமைப்புகளின் வளர்ச்சிக்கு சாதகமாக உள்ளது, ஏனெனில் இது சிறிய கட்சிகளுக்கு கூட சட்டமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதி செய்கிறது. பெரும்பான்மை, ஒற்றை வாக்குச்சீட்டு முறை ("முதல் கடந்த பதவி" அல்லது "வெற்றியாளர் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றும் அறியப்படுகிறது) இரு கட்சி முறையை உருவாக்க முனைகிறது, ஏனெனில் இது கணிசமான எண்ணிக்கையிலான வாக்குகளைப் பெறக்கூடிய கட்சிகளை விலக்குகிறது, ஆனால் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப்

பெறாது. ஒரு தொகுதிக்குள் ஒரு பிரதிநிதியை தேர்ந்தெடுப்பது அவசியம். இரண்டாவது வாக்குச்சீட்டைக் கொண்ட பெரும்பான்மை அமைப்பு (இரண்டு-சுற்று முறை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) கட்சிகளுக்கு இடையேயான கூட்டணிகளால் பல கட்சி அமைப்பை ஆதரிக்கிறது. ஜெர்மன் பேரரசு (1871-1914) மற்றும் பிரெஞ்சு மூன்றாம் (1870-1940) மற்றும் ஐந்தாவது (1958 முதல்) குடியரசுகள் சட்டமன்றத் தேர்தல்களுக்கு இந்த முறையை ஏற்றுக்கொண்டன. ஆஸ்திரியா மற்றும் போர்ச்சுகல் போன்ற நாடுகளின் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்க பிரான்சும் இரண்டு சுற்று முறையைப் பயன்படுத்துகிறது. வளரும் நாடுகளில், வியட்நாம், டோகோ மற்றும் காங்கோ ஜனநாயக குடியரசு போன்ற முன்னாள் பிரெஞ்சு காலனிகளில் இரண்டு சுற்று அமைப்பு பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. வாக்காளர்கள் முதல் வாக்கெடுப்பில் சிறப்பாகச் செயல்படும் கட்சிகளில் ஒன்றைத் தேர்வு செய்கிறார்கள். இது சிறிய கட்சிகளுக்கு பாதகத்தை ஏற்படுத்துகிறது, இருப்பினும், முன்னணிக் கட்சிகளுடன் கூட்டணியில் சேரத் தயாராக இருக்கும் வரை, இரண்டாவது வாக்கெடுப்பின் போது தங்கள் பங்கை வலுப்படுத்த அவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறது.

பல கட்சி அமைப்புகளை உருவாக்கும் மற்றொரு காரணி அரசியல் மோதல்களின் தீவிரம் ஆகும். ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் இயக்கத்திற்குள், தீவிரவாதிகள் அதிகமாக இருந்தால், அந்தக் கட்சியில் உள்ள மிதவாதிகள் அவர்களுடன் ஐக்கிய முன்னணியில் சேர்வது கடினம். இரண்டு போட்டி கட்சிகள் உருவாக வாய்ப்புள்ளது. எனவே, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு தாராளவாதிகள் மத்தியில் ஜேக்கபின்களின் அதிகாரம், கிரேட் பிரிட்டனில் வெற்றிகரமாக அடையப்பட்டதைப் போல, மிதவாதிகள் ஒரு பெரிய தாராளவாதக் கட்சியை உருவாக்க இயலாமைக்கு பங்களித்தது. அதேபோல், பழமைவாதிகள் மத்தியில்

இருந்த தீவிரவாதிகளின் பலம் ஒரு வலுவான பழமைவாதக் கட்சியின் வளர்ச்சிக்கு தடையாக இருந்தது.

பல கட்சி அமைப்புக்கும் இரு கட்சி அமைப்புக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு பெரும்பாலும் இரண்டு வகையான மேற்கத்திய அரசியல் ஆட்சிகளுக்கு இடையிலான வேறுபாட்டிற்கு ஒத்திருக்கிறது. இரண்டு கட்சிகள் உள்ள சூழ்நிலையில், நிர்வாகமானது, ஒரு கட்சியின் மேலாதிக்கத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மைக்கான உறுதியை பெற்றுள்ளது; எனவே, இது தொடர்ச்சி மற்றும் செயல்திறனுக்கான உத்தரவாதத்தைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய அமைப்பு பெரும்பாலும் பெரும்பான்மை பாராளுமன்றவாதம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பல கட்சி சூழ்நிலையில், மறுபுறம், சட்டமன்றத்தில் ஒரு கட்சி பெரும்பான்மையைப் பெறுவது மிகவும் அரிதானது; எனவே, அரசாங்கங்கள் கூட்டணியில் நிறுவப்பட வேண்டும், அவை எப்போதும் ஒரே கட்சியை விட பலவகையான மற்றும் பலவீனமானவை. இதன் விளைவு குறைந்த ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் குறைந்த அரசியல் அதிகாரம். இத்தகைய அமைப்புகளை பெரும்பான்மை இல்லாத நாடாளுமன்றவாதம் என்று குறிப்பிடலாம்.

நடைமுறையில், பெரும்பான்மை மற்றும் பெரும்பான்மை இல்லாத நாடாளுமன்ற அமைப்புகள் இரு கட்சி அமைப்புகள் மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகளுடன் சரியாக ஒத்துப்போவதில்லை. ஏனெனில், இரண்டு கட்சிகளும் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடையதாகவும், அதன் உறுப்பினர்களின் வாக்குப்பதிவு முறையைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை என்றால் (அமெரிக்காவில் உள்ளதைப் போல), கட்சிகளில் ஒன்றின் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மை முக்கியமில்லை. மேலும், பல கட்சி அமைப்பில் உள்ள ஒரு கட்சி சட்டமன்றத்தில்

அறுதிப் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பிடிக்கும், அதனால் கூட்டணி தேவையில்லை. இத்தகைய நிலைமை அசாதாரணமானது, ஆனால் மேற்கு ஜெர்மனி (1949-90), இத்தாலி மற்றும் பெல்ஜியத்தில் 1945 க்குப் பிறகு பல்வேறு நேரங்களில் ஏற்பட்டது .

எவ்வாறாயினும், சாதாரணமாக, பல கட்சி அமைப்பின் கட்டமைப்பிற்குள் பாராளுமன்ற பெரும்பான்மையை அடைவதற்கான ஒரே வழிமுறையாக ஒரு கூட்டணி இருக்கும். இயல்பிலேயே கூட்டணிகள் ஒரு தரப்பினரால் உருவாக்கப்பட்ட குழுவை விட பன்முகத்தன்மை கொண்டவை மற்றும் நிலையற்றவை, ஆனால் அவற்றின் செயல்திறன் சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகளின் ஒழுக்கம் மற்றும் அமைப்புக்கு ஏற்ப பெரிதும் மாறுபடும். கட்டுப்பாடற்ற மற்றும் ஒவ்வொரு சட்டமன்ற உறுப்பினரும் சுயேச்சையாக வாக்களிக்க அனுமதிக்கும் நெகிழ்வான கட்சிகளின் விஷயத்தில் , கூட்டணி பலவீனமாக இருக்கும் மற்றும் குறுகிய காலமே இருக்கும். இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் அரசாங்கங்களின் உறுதியற்ற தன்மை மற்றும் பலவீனம் அதிகபட்சமாக உள்ளது, இதற்கு மூன்றாம் பிரெஞ்சு குடியரசு ஒரு சிறந்த உதாரணத்தை வழங்குகிறது.

மறுபுறம், ஒரு கூட்டணியில் ஈடுபடும் கட்சிகள் உறுதியான மற்றும் ஒழுக்கமானதாக இருந்தால் , இரு கட்சி அமைப்பைப் போன்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவது சாத்தியமாகும். இரண்டு எதிரெதிர் கூட்டணிகள் உருவாகும்போது, ஒன்று இடதுபுறம் மற்றும் வலதுபுறம், மற்றும் இரண்டும் சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடரில் தாங்கும் அளவுக்கு வலுவாக இருக்கும்போது இது பெரும்பாலும் நிகழ்கிறது. இந்த வகை கூட்டணி, இரு முனைப்படுத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது, இரு கட்சி அமைப்பின் கூறுகளை பல கட்சி

கட்டமைப்பிற்குள் அறிமுகப்படுத்துகிறது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்த வகை நிலைமை உருவானதுஸ்வீடன், அங்கு பழமைவாத, தாராளவாத மற்றும் விவசாயக் கட்சிகள் ஸ்வீடிஷ் சமூக ஜனநாயகக் கட்சிக்கு எதிராக அணிசேர்ந்தன, அது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் (இப்போது இடது கட்சி) கூட்டணி வைத்தது.

இருமுனை கூட்டணிகளின் அமைப்பு ஒரு மையவாத கூட்டணி அமைப்புடன் முரண்படலாம். மத்திய-இடது கூட்டணியை எதிர்ப்பதற்காக வலதுபுறத்தில் உள்ள கட்சிகள் ஒரு மைய-வலது கூட்டணியை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக, மத்திய-இடது மற்றும் மத்திய-வலது கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து, அரசியல் ஸ்பெக்ட்ரமின் இரு முனைகளிலும் தீவிரத்தை நிராகரிக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. ஜேர்மனியில் வெய்மர் குடியரசின் போது, கத்தோலிக்க மையவாதிகள் மற்றும் சமூக ஜனநாயகவாதிகளின் கூட்டணியின் பெரும்பான்மையின் மீது அரசாங்கம் தங்கியிருந்தபோது, கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் தீவிர இடது மற்றும் வலதுசாரி தேசியவாதிகளிடமிருந்து எதிர்ப்பு வந்தது. மத்தியவாத கூட்டணிகள் அனைத்தும் சராசரி குடிமகனுக்கு அரசியல் அந்நிய உணர்வைக் கொடுக்க முனைகின்றன. இரண்டு தீவிரங்களையும் நிராகரிப்பதில், கூட்டணிகள் தீவிரமான, நிலையற்ற கூறுகளை தனிமைப்படுத்தலாம், ஆனால் ஆளும் கூட்டணி புதிய யோசனைகளுக்கு பதிலளிக்காது, ஊக்கமளிக்காத நடைமுறை மற்றும் சமரசத்திற்கு மிகவும் தயாராக இருக்கலாம். இந்த நிலைமை நடைமுறை அரசியலுக்கும் அரசியல் இலட்சியங்களுக்கும் இடையில் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ நிரந்தர மீறலை ஏற்படுத்துகிறது. இருமுனைமையமாக்கல் அல்லது இரு-கட்சி அமைப்பின் ஒரு நன்மை என்னவென்றால், இரு தரப்பிலும் உள்ள மிதவாதிகள் தங்கள்

கருத்துகளில் மிகவும் தீவிரமானவர்களுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும், மேலும் தீவிரவாதிகள் மிகவும் மிதமானவர்களுடன் வேலை செய்ய தயாராக இருக்க வேண்டும்; தீவிரவாதிகளின் அழுத்தம், மிதவாதிகள் சிக்கிக் கொள்வதைத் தடுக்கிறது, அதே சமயம் மிதவாதிகளுடனான ஒத்துழைப்பு தீவிரவாதிகளின் கொள்கைகளுக்கு யதார்த்தத்தை அளிக்கிறது.

இரு கட்சி அமைப்புகள்

இரு கட்சி அமைப்புக்கு இடையே ஒரு அடிப்படை வேறுபாடு இருக்க வேண்டும்யுனடெட் ஸ்டேட்ஸ் மற்றும் இது கிரேட் இல் காணப்படுகிறது பிரிட்டன். இரு நாடுகளிலும் இரண்டு பெரிய கட்சிகள் அரசியல் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தினாலும், அமைப்பு முற்றிலும் வேறுபட்ட வழிகளில் செயல்படுகிறது.

அமெரிக்க இரு கட்சி அமைப்பு

அமெரிக்கா எப்போதுமே இரு கட்சி அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது, முதலில் பெடரலிஸ்டுகள் மற்றும் ஃபெடரலிஸ்டுகளுக்கு இடையேயான எதிர்ப்பிலும் பின்னர் குடியரசுக் கட்சியினருக்கும் ஜனநாயகக் கட்சியினருக்கும் இடையிலான போட்டியிலும். நாட்டின் வரலாற்றில் அடிக்கடி மூன்றாம் தரப்பு இயக்கங்கள் இருந்தன, ஆனால் அவை எப்போதும் தோல்வியடைந்தன. இந்த வகை இரு கட்சி அமைப்பை உருவாக்குவதில் ஜனாதிபதித் தேர்தல்கள் முக்கிய பங்கு வகித்ததாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு பெரிய நாட்டில் தேசியத் தேர்தலின் பொறிமுறையானது மிகப் பெரிய அரசியல் அமைப்புகளையும், அதே நேரத்தில், வாக்காளர்களுக்கு ஒப்பீட்டளவில் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட தேர்வுகளையும் அவசியமாக்கியுள்ளது.

அமெரிக்கக் கட்சிகள் மற்ற மேற்கத்திய நாடுகளில் உள்ள

கட்சிகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் அரசியல் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பெரும் சமூக மற்றும் கருத்தியல் இயக்கங்களுடன் அவை ஒரே மாதிரியாக இணைக்கப்படவில்லை. அமெரிக்காவின் வரலாற்றில் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சோசலிசக் கட்சிகள் இருந்துள்ளன, ஆனால் அவை இரண்டு பெரிய கட்சிகளின் ஆதிக்கத்தை ஒருபோதும் சவால் செய்யவில்லை. அமெரிக்காவில் சோசலிசக் கட்சிகளின் தோல்விக்கு முக்கியக் காரணம், பணக்கார மற்றும் தொடர்ந்து விரிவடைந்து வரும் பொருளாதாரத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட மேல்நோக்கி இயக்கம் அதிகமாக இருந்தது என்று வாதிடலாம். இந்த இயக்கத்தின் விளைவு என்னவென்றால், பெரிய சோசலிச அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளை உருவாக்குவதை ஊக்குவிக்கும் வகையில் வர்க்க உணர்வு அமெரிக்காவில் ஒருபோதும் உருவாகவில்லை.

ஐரோப்பிய அரசியல் இயக்கங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், அமெரிக்கக் கட்சிகள் ஒரு தாராளவாதக் கட்சியின் இரண்டு வகைகளாகத் தோன்றியுள்ளன, மேலும் ஒவ்வொரு கட்சிக்குள்ளும் வலமிருந்து இடமாகச் செல்லும் பரந்த அளவிலான கருத்துகளைக் காணலாம்.

அமெரிக்கக் கட்சிகள் ஒரு நெகிழ்வான மற்றும் பரவலாக்கப்பட்ட கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளன, ஒழுக்கம் மற்றும் கடுமையான படிநிலை இல்லாததால் குறிக்கப்படுகிறது. இது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும்பாலான கேடர் வகைக் கட்சிகளின் கட்டமைப்பாகும், பெரும்பாலான தாராளவாதக் கட்சிகள் தக்கவைத்துக் கொண்ட ஒரு கட்டமைப்பாகும். கூட்டாட்சி மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சிக்கான அக்கறை ஆகியவை கடுமையான கட்டமைப்பின் பற்றாக்குறை மற்றும் கட்சிகளின் அதிகாரக் கோடுகளின் பலவீனத்தை

வலியுறுத்துகின்றன. அமைப்பு உள்ளூர் மட்டத்தில் ஒப்பீட்டளவில் வலுவான மற்றும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கலாம் , ஆனால் அத்தகைய கட்டுப்பாடு மாநில அளவில் மிகவும் பலவீனமானது மற்றும் தேசிய அளவில் நடைமுறையில் இல்லை. அமெரிக்காவில் இரண்டு கட்சிகள் இல்லை, ஆனால் 100-அதாவது ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இரண்டு கட்சிகள் உள்ளன என்ற கவனிப்பில் சில உண்மை உள்ளது. ஆனால், ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்காக ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான தேசிய ஒற்றுமையை வளர்த்துக் கொள்கிறது என்பதும், ஒரு கட்சிக்குள் ஜனாதிபதியின் தலைமைத்துவம் வெற்றி பெறும் கட்சிக்கு ஓரளவு ஒற்றுமையை அளிக்கிறது என்பதும் உண்மை.

உறுதியான கட்சி கட்டமைப்பின் பற்றாக்குறை இரு கட்சிகளுக்கு இடையே வரலாற்று ரீதியாக ஊக்கமளிக்கிறது குடியரசு மற்றும் காங்கிரஸின் ஜனநாயக உறுப்பினர்கள். 20 ஆம் நூற்றாண்டில், தாராளவாத குடியரசுக் கட்சியினரும் ஜனநாயகக் கட்சியினரும் பழமைவாத குடியரசுக் கட்சியினர் மற்றும் ஜனநாயகக் கட்சியினருக்கு எதிராக கூட்டணி வைக்க முனைந்தனர். இருப்பினும் எந்த தொகுதியும் நிலையானதாக இல்லை, மேலும் ஒரு வாக்குக்கு மற்றொரு வாக்குக்கு சீரமைப்பு மாறியது. இதன் விளைவாக, இரு கட்சி அமைப்பு இருந்தபோதிலும், நிலையான சட்டமன்ற பெரும்பான்மை சாத்தியமில்லை. அவரது வரவு-செலவுத் திட்டத்தை ஏற்று, அவரது சட்டத்தை நிறைவேற்ற, அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் தேவையான வாக்குகளை கவனமாக சேகரிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, தொடர்ந்து கூட்டணிகளை உருவாக்கும் கடினமான பணியைத் தாங்கினார். அமெரிக்க இரு-கட்சி அமைப்பு ஒரு போலி-இரண்டு-கட்சி அமைப்பாக இருந்தது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒரு தளர்வான கட்டமைப்பை மட்டுமே வழங்கியது,

அதற்குள் மாறிவரும் கூட்டணிகள் உருவாக்கப்பட்டன. எவ்வாறாயினும், இந்த பொதுவான போக்கிற்கு எதிராக, 21 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் இருந்து வாக்களிப்பது பெருகிய முறையில் பாகுபாடானது . திபிரிட்டிஷ் இரு கட்சி அமைப்பு

இரு கட்சி முறையின் மற்றொரு வடிவம் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் நியூசிலாந்தில் செயல்படுகிறது. உள்ள நிலைமைநேஷனல்ஸ் (முன்னர் ஆஸ்திரேலிய நாடு கட்சி) என்ற மூன்றாம் தரப்பினரின் முன்னிலையில் ஆஸ்திரேலியா ஓரளவு பாதிக்கப்படுகிறது. நேஷனல்ஸ் மற்றும் நேஷனல் பார்ட்டி ஆஃப் ஆஸ்திரேலிய இடையே ஒரு இறுக்கமான கூட்டணி , தொழிற்கட்சியுடன் மிகவும் கடினமான இரு முனைமயமாக்கலை அறிமுகப்படுத்துகிறது. இவ்வாறாக இந்த அமைப்பு இரு தரப்பு அடிப்படையில் செயல்பட முனைகிறது.கனடாவில் இரண்டு கட்சி அமைப்பு உள்ளது: லிபரல்கள் அல்லது கன்சர்வேடிவ்கள் பொதுவாக சிறிய, பிராந்திய அடிப்படையிலான கட்சிகளின் உதவியின்றி பெரும்பான்மையை உருவாக்க முடியும். எவ்வாறாயினும், 1990 களில் இருந்து, பிளாக் கியூபெகோயிஸ் (1993) மற்றும் புதிய ஜனநாயகக் கட்சி (2011) ஆகியவை நாட்டின் உத்தியோகபூர்வ எதிர்க்கட்சியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதன் மூலம் நாடு இந்த முறையிலிருந்து விலகிச் சென்றது .

கிரேட் பிரிட்டனில் இரண்டு தொடர்ச்சியான இரு-கட்சி சீரமைப்புகள் உள்ளன: 1914 க்கு முன் கன்சர்வேடிவ் மற்றும் லிபரல் மற்றும் 1935 முதல் கன்சர்வேடிவ் மற்றும் லேபர். 1920 முதல் 1935 வரையிலான காலகட்டம் இரண்டிற்கும் இடையே ஒரு இடைநிலை கட்டத்தை உருவாக்கியது . பிரிட்டனின் கன்சர்வேடிவ் கட்சி உண்மையில் கன்சர்வேடிவ்-லிபரல் கட்சியாகும், இது 19 ஆம்

நூற்றாண்டின் இரண்டு பெரிய கட்சிகளின் அத்தியாவசிய கூறுகளின் இணைப்பின் விளைவாகும். கன்சர்வேடிவ் என்ற பெயர் இருந்தபோதிலும், அதன் சித்தாந்தம் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார தாராளவாதத்திற்கு ஒத்திருக்கிறது. ஜேர்மன் கிறிஸ்தவ ஜனநாயகக் கட்சி போன்ற பிற முக்கிய ஐரோப்பிய பழமைவாதக் கட்சிகளைப் பற்றியும் இதேபோன்ற அவதானிப்பு மேற்கொள்ளப்படலாம் .

பிரிட்டிஷ் இரு-கட்சி அமைப்பு கடுமையான கட்சிகளின் இருப்பைச் சார்ந்துள்ளது; அதாவது, பாராளுமன்ற வாக்களிப்பு முறைகள் தொடர்பாக பயனுள்ள ஒழுக்கம் உள்ள கட்சிகள். ஒவ்வொரு முக்கியமான வாக்கெடுப்பிலும், அனைத்து கட்சி உறுப்பினர்களும் ஒரு தொகுதியாக வாக்களிக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் கூட்டாக ஒப்புக்கொண்ட அல்லது கட்சித் தலைவர்களால் அவர்களுக்காக தீர்மானிக்கப்பட்ட வழிமுறைகளை கடிதத்திற்குப் பின்பற்ற வேண்டும் . ஒரு ஒப்பீட்டு நெகிழ்வுத்தன்மை சில நேரங்களில் பொறுத்துக்கொள்ளப்படலாம், ஆனால் அத்தகைய கொள்கை அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கையை சமரசம் செய்யாத அளவிற்கு மட்டுமே. சில கட்சி உறுப்பினர்கள் வாக்களிக்காதது வாக்கெடுப்பின் முடிவுகளை மாற்றவில்லை என்றால், அவர்கள் வாக்களிப்பதில் இருந்து விலகி இருப்பது ஏற்கத்தக்கதாக இருக்கலாம். இதனால், பெரும்பான்மைக் கட்சித் தலைவர் (அதே நேரத்தில் பிரதமராக இருப்பவர்) நாடாளுமன்றக் கூட்டத் தொடர் முழுவதும் அதிகாரத்தில் இருப்பார், மேலும் அவர் முன்மொழியும் சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். நிறைவேற்று மற்றும் சட்டமன்றக் கிளைகளுக்கு இடையே உண்மையான அதிகாரப் பிரிவினை இனி இல்லை, ஏனெனில் அரசாங்கமும் அதன் நாடாளுமன்ற பெரும்பான்மையும் ஒரே மாதிரியான மற்றும் உறுதியான கூட்டணியை உருவாக்குகின்றன, அதற்கு முன்பு

எதிர்க்கட்சிக்கு அதன் விமர்சனங்களைத் தெரிவிப்பதைத் தவிர வேறு எந்த சக்தியும் இல்லை. ஒரு பாராளுமன்றம் கூடும் நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்களில், பெரும்பான்மை அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது, மேலும் பெரும்பான்மை கட்சிக்குள் உள்ள உள் சிக்கல்கள் மட்டுமே அதன் அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்த முடியும்.

ஒவ்வொரு கட்சியும் சட்டப் பேரவைத் தேர்தலில் தனது கட்சி வெற்றி பெற்றால் பிரதமராகும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவரைக் கொண்ட ஒழுக்கமான குழுவாக இருப்பதால், இந்தத் தேர்தல்கள் சட்டமன்றம் மற்றும் அரசாங்கத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் செயல்பாட்டைச் செய்கின்றன. கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரை அரசாங்கத்தின் தலைவராக்குவதற்கு வாக்களிப்பதில், பிரித்தானியர்கள் ஒழுக்கமான பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையை தலைவருக்கு உறுதியளிக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக ஒரு அரசியல் அமைப்பு ஒரே நேரத்தில் நிலையானது, ஜனநாயகமானது மற்றும் வலுவானது; மற்றும் வேறு எங்கும் உள்ள அமைப்புகளை விட இது மிகவும் நிலையானது, அதிக ஜனநாயகம் மற்றும் வலிமையானது என்று பலர் வாதிடுகின்றனர்.

ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை விதிகள் தொடர்பாக இரு கட்சிகளும் உடன்படுகின்றன என்பதை இந்த நிலைமை முன்னறிவிக்கிறது. கிரேட் பிரிட்டனில் ஒரு பாசிசக் கட்சியும் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தால், இரு கட்சி முறை நீண்ட காலம் நீடிக்காது. வெற்றியாளர் வைராக்கியத்துடன் எதிராளியை அடக்கி தனியாக ஆட்சி செய்வார்.

அமைப்பு, நிச்சயமாக, அதன் பலவீனமான புள்ளிகளைக் கொண்டுள்ளது, குறிப்பாக இரு தரப்பினருக்கும் உள்ள புதுமையான கூறுகளை விரக்தியடையச் செய்யும். ஆனால், கட்சிகளுக்குள் இருக்கும் தீவிரக் கூறுகள் நம்பத்தகாத

கொள்கைகளில் ஈடுபட அனுமதித்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை விட இந்தச் சூழல் விரும்பத்தக்கதாக இருக்கலாம். அசையாத ஆபத்து என்பது ஒரு நவீன தொழில்துறை சமுதாயத்தில் எந்தவொரு தரப்பினருக்கும் ஒரு பிரச்சனையாகும், மேலும் இரு கட்சி சூழ்நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. மக்கள்தொகையில் ஒரு முக்கிய பிரிவினரால் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் திறன் கொண்ட புதிய நிறுவனங்களை உருவாக்குவதில் உள்ள சிக்கல்கள் மற்றும் நிறுவப்பட்ட நடைமுறைகள் மற்றும் வேரூன்றிய நலன்களால் சூழப்பட்ட நீண்டகால அமைப்புகளுக்கு புத்துயிர் அளிப்பதில் உள்ள சிக்கல்களுடன் தொடர்புடையது.

ஒற்றைக் கட்சி அமைப்புகள்

ஒற்றைக் கட்சி முறையின் மூன்று வரலாற்று வடிவங்கள் உள்ளன: கம்யூனிஸ்ட், பாசிஸ்ட் மற்றும் குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் காணப்படுகின்றன.

திகம்யூனிஸ்ட் மாதிரி

20 ஆம் நூற்றாண்டின் கம்யூனிச நாடுகளில், கட்சி நகர்ப்புற தொழிலாள வர்க்கத்தின் மற்றும் அதனுடன் ஐக்கியப்பட்ட பிற தொழிலாளர்களின் (விவசாயிகள், அறிவுஜீவிகள், முதலியன) முன்னோடியாகக் கருதப்பட்டது. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்று அழைக்கப்படும் முதலாளித்துவத்திற்கும் தூய சோசலிசத்திற்கும் இடையிலான இடைக்கால கட்டத்தில் ஒரு சோசலிச ஆட்சியை கட்டியெழுப்புவதில் அதன் பங்கு இருந்தது. கட்சியின் சரியான பாத்திரத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, மாநிலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி பற்றிய மார்க்சியக் கருத்தைப் பாராட்டுவது அவசியம். உற்பத்திச் சாதனங்களின் தனியார் உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாடுகளில்,

மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தின்படி அரசின் அதிகாரம், கட்டுப்படுத்தும் முதலாளிகளின் நலன்களை மேம்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. புரட்சியின் முதல் கட்டத்தில் அரசின் அதிகாரம் உடைக்கப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், எதிர்ப்புரட்சியைத் தடுப்பதற்கும் கம்யூனிசத்திற்கு மாறுவதற்கு வசதி செய்வதற்கும் அதிகாரம் இன்னும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், அந்த கட்டத்தில் கட்டாயப்படுத்தல் இனி தேவையில்லை. எனவே, பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தின் போது அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால், பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற பெயரில் கட்சியின் சர்வாதிகாரத்தின் போது கட்சியின் கட்டாய செயல்பாடுகளை கட்சி எடுத்துக்கொள்கிறது.

அனைத்து கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலும், கட்சியின் கட்டமைப்பு, அது உறுதியாக ஆட்சி செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் வெகுஜன மக்களுடன் அதன் தொடர்பைப் பேணுகிறது. கட்சி உறுப்பினர்கள் பொது மக்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர், அவர்களில் அவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பான மற்றும் அரசியல் உணர்வுள்ள உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். எங்கும் பரவிய கட்சிக் கலங்களின் வலைப்பின்னல் மூலம் அவர்கள் மக்களுடன் தொடர்பில் இருந்தனர். கட்சித் தலைவர்கள் எப்போதுமே "மக்களிடம் செவிசாய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்", மேலும் கட்சித் தலைவர்களின் முடிவுகள் குறித்து மக்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது, தகவல் தொடர்பு நெட்வொர்க் இரு திசைகளிலும் செயல்படும் வரை.

கட்சி என்பது மக்களுக்கும் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பிற்கான நிரந்தர வழிமுறையாக மட்டுமல்லாமல் பிரச்சார கருவியாகவும் இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் உயிர்வாழ்வதற்கு அரசியல் போதனை அவசியம், மேலும் பல வளங்கள் அதற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டன.

பயிற்சிப் பள்ளிகளில், "கல்வி" பிரச்சாரங்கள் மூலமாகவும், தணிக்கை மூலமாகவும், மற்றும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மதத்தில் மதகுருமார்களுக்கு நிகரான பங்கைக் கொண்டிருந்த போராளிகளின் அயராத முயற்சிகள் மூலமாகவும் கற்பித்தல் நிறைவேற்றப்பட்டது. கட்சி இவ்வாறு மரபுவழியின் பாதுகாவலராக இருந்தது மற்றும் கண்டனம் செய்வதற்கும், விலக்குவதற்கும் அதிகாரம் பெற்றது.

பாரம்பரிய கம்யூனிஸ்ட் மாதிரியில், கட்சிப் படிநிலைக்குத்தான் உண்மையான அதிகாரம் உண்டு, அதிகாரபூர்வ மாநிலப் படிநிலை அல்ல. கட்சியின் முதல் செயலாளர் ஆட்சியின் மிக முக்கியமான ஆளுமை, மேலும் கட்சித் தலைமை ஒரு தனி நபரின் கைகளில் இருந்தாலும் அல்லது பலரின் கைகளில் இருந்தாலும், கட்சி அரசியல் அதிகாரத்தின் மையமாக உள்ளது. இந்த மாதிரிக்கு சீனா ஒரு உதாரணம்.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், அதிகார மையம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில படிநிலையை நோக்கி மாறத் தொடங்கியதால், ஐரோப்பாவில் கம்யூனிச மாதிரி மாறத் தொடங்கியது. ஒரு இளைய தலைமுறை கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள், கட்சியின் திறமையற்ற, பொறுப்பற்ற மற்றும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அரசாங்க நிர்வாகத்தை வெளிப்படையாக விமர்சித்தனர் - குறிப்பாக பொருளாதாரம் - ஜனநாயக மத்தியத்துவம் மற்றும் சோசலிசம் பற்றிய லெனினின் அசல் கருத்துக்களுக்குத் திரும்ப முயன்றனர். சில நாடுகளில், ஜனநாயகக் கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப்பட்டன, மேலும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் கட்சியின் உத்தியோகபூர்வ கட்டுப்பாட்டை நீக்கி, பல கட்சி அமைப்புக்கான வழியைத் தெளிவுபடுத்தியது கிளாஸ்கோஸ்ட் போன்ற அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் இருந்தபோதிலும், முன்னாள் சோவியத் யூனியனிலும்

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் கம்யூனிசத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரே உண்மையான போட்டிக் கட்சிகள் உருவாகவில்லை .

திபாசிச மாதிரி

ஒரு ஒற்றைக் கட்சி அரசில் உள்ள பாசிசக் கட்சிகள் , ஒத்த சூழ்நிலையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைப் போல முக்கியப் பங்காற்றியதில்லை . இல்லத்தாலி , பாசிசக் கட்சி ஆட்சியில் மிக முக்கியமான தனியொரு அங்கமாக இருந்ததில்லை, அதன் செல்வாக்கு பெரும்பாலும் இரண்டாம்பட்சமாகவே இருந்தது. ஸ்பெயினில் :பாலாஞ்ச் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கவில்லை , போர்ச்சுகலில் சர்வாதிகாரி அன்டோனியோ சலாசரின் வலிமையின் உச்சத்தில் கூட தேசிய ஒன்றியம் மிகவும் பலவீனமான அமைப்பாக இருந்தது . உள்ள மட்டும்ஜெர்மனி தேசிய சோசலிஸ்ட் கட்சிக்கு மாநிலத்தில் பெரும் செல்வாக்கு இருந்தது . ஆனால், இறுதியில், அடால்ஃப் ஹிட்லரின் சர்வாதிகாரம் அவரது தனிப்பட்ட இராணுவமான SS (Schutzstaffel) ஐச் சார்ந்தது , இது கட்சிக்குள் ஒரு தனி அங்கத்தை உருவாக்கியது மற்றும் அது வெளிப்புற தாக்கங்களுக்கு மூடப்பட்டது மற்றும் ஒரு அரசு அமைப்பான கெஸ்ட்போவைச் சார்ந்தது. கட்சியின் அமைப்பு அல்ல. ஒற்றைக் கட்சி அரசில் உள்ள பாசிசக் கட்சியானது ஒரு சித்தாந்தத்தை விடக் காவல் அல்லது இராணுவச் செயல்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி ஆகிய இரு நாடுகளிலும் உள்ள பாசிசக் கட்சிகள் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பைப் பேணுவதை படிப்படியாக நிறுத்திவிட்டன, இது பொதுவாக ஒரு கட்சி சூழ்நிலையில் கட்சியால் செய்யப்படுகிறது. கட்சி மாறுபாடுள்ள உறுப்பினர்களை அடக்கும் அதே வேளையில் தன்னை மூடிக்கொள்ளும் போக்கை அவதானிக்க முடிந்தது . இளைஞர் அமைப்புகளில்

இருந்து ஆட்சேர்ப்பு மூலம் கட்சியின் புதுப்பித்தல் உறுதி செய்யப்பட்டது, அதில் இருந்து மிகவும் வெறித்தனமான கூறுகள், மிகச்சிறிய வயதிலேயே தொடங்கி படிப்படியான தேர்வு செயல்முறையின் தயாரிப்புகள் கட்சிக்குள் நுழைந்தன. எனவே, கட்சி ஒரு மூடிய ஒழுங்கை அமைக்க முனைந்தது.

உள்ள தனிக்கட்சிகுறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள்

குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அதிகாரத்தில் இருக்கும் சில கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தொழில்மயமான நாடுகளில் உள்ள தங்கள் சகாக்களிடமிருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வேறுபடவில்லை. இது வியட்நாம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் வட கொரியாவின் தொழிலாளர் கட்சிக்கு நிச்சயமாக பொருந்தும். எவ்வாறாயினும், அதிகாரத்தில் இருக்கும் ஒற்றைக் கட்சியை பாரம்பரிய ஜரோப்பிய எதிர்ப்பின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்த முடியாத நாடுகள் எப்போதும் இருந்திருக்கின்றன. இந்த அவதானிப்பு, எடுத்துக்காட்டாக, எகிப்தில் உள்ள முன்னாள் அரபு சோசலிஸ்ட் யூனியன் மற்றும் துனிசிய அரசியலில் (1956-2011) ஆதிக்கம் செலுத்திய காலத்தில் ஜனநாயக அரசியலமைப்பு பேரணிக்கு (முன்னர் நியோ-டெஸ்டூர் கட்சி) பொருந்தும்.

இந்தக் கட்சிகளில் பெரும்பாலானவை தாங்கள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ சோசலிஸ்ட் அல்லது குறைந்த பட்சம் முற்போக்கானவை என்று கூறிக்கொண்டன, அதே சமயம் கம்யூனிசத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தன, சில சமயங்களில் கம்யூனிசத்தின் தீவிர எதிரிகள். பிரஸ். கமல் அப்தெல் நாசர் எகிப்தில் மிதவாத மற்றும் தேசியவாத சோசலிசத்தை நிறுவ முயன்றார். துனிசியாவில் ஜனநாயக அரசியலமைப்பு பேரணி சோசலிசத்தை விட குடியரசுக் கட்சியாக இருந்தது மற்றும் நாசரிசத்தை விட கெமால் அட்டாதுர்க்கின் கீழ் துருக்கியில் சீர்திருத்தங்களின் உதாரணத்தால் ஈர்க்கப்பட்டது

. துணை-சஹாரா ஆப்பிரிக்காவில், ஒற்றைக் கட்சிகள் பெரும்பாலும் தங்களை சோசலிஸ்ட் என்று கூறிக்கொண்டன, ஆனால் சில விதிவிலக்குகளுடன் அவை நடைமுறையில் அரிதாகவே உள்ளன.

குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் ஒற்றைக் கட்சிகள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைப் போல ஒழுங்கமைக்கப்படுவது அரிது. துருக்கியில் குடியரசுக் கட்சி மக்கள் கட்சி வெகுஜன அடிப்படையிலான கட்சியை விட கேடர் கட்சியாக இருந்தது. எனினும், வெகுஜனங்களின் போலிக் கட்சியின் கட்டமைப்பிற்குள் தொழில்முறை அரசியல்வாதிகளின் மையத்தை ஒழுங்கமைப்பது அவசியமாக இருந்தது. துணை-சஹாரா ஆப்பிரிக்காவில் கட்சிகள் பெரும்பாலும் உண்மையான வெகுஜன அடிப்படையிலானவை, ஆனால் உறுப்பினர் என்பது முதன்மையாக தலைவருடனான தனிப்பட்ட பற்றுதல் அல்லது பழங்குடி விகிதவாசங்களால் தூண்டப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது, மேலும் அமைப்பு பொதுவாக மிகவும் வலுவாக இல்லை. அமைப்பில் உள்ள இந்த பலவீனமே அரசாங்கத்தில் இத்தகைய கட்சிகள் ஆற்றும் இரண்டாம் பங்கை விளக்கியது.

எவ்வாறாயினும், சில ஆட்சிகள் கட்சியின் பங்கை முடிந்தவரை முழுமையாக வளர்க்க முயன்றன. துருக்கியில் உள்ள அட்டாடர்க்கின் அரசியல் இது சம்பந்தமாக ஒரு சுவாரஸ்யமான வழக்கு ஆய்வு ஆகும். அரபு சோசலிஸ்ட் யூனியனின் செல்வாக்கை அதிகரித்து, அதன் மூலம் ஆட்சியின் முதுகெலும்பாக ஆக்குவதும் நாசரின் குறிக்கோளாக இருந்தது. பாரம்பரிய சர்வாதிகாரத்திலிருந்து விலகி, இராணுவத்தால் ஆதரிக்கப்படும் அல்லது பழங்குடி மரபுகள் அல்லது கவர்ச்சியான தலைமையின் அடிப்படையில், ஒரு அரசியல் கட்சியால் ஆதரிக்கப்படும் ஒரு நவீன சர்வாதிகாரத்தை நோக்கி நகரும் முயற்சியில் இந்த செயல்முறை குறிப்பிடத்தக்கது. ஒற்றைக் கட்சி அமைப்புகள்

சர்வாதிகாரங்களை ஒரு மேலாதிக்க நபரின் வாழ்க்கையை வாழ வைப்பதன் மூலம் நிறுவனமயமாக்க முடியும்.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- அரசியல் கட்சிகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன?
- ஒற்றைக் கட்சி அமைப்பின் சிறப்பம்சங்களை விளக்குக.
- இரு கட்சி மற்றும் பல கட்சி அமைப்புகளின் வேறுபாடுகளை விளக்குக.

Recommend Book

1. சுப்புராயன், அரசியல் அறிவு, வெளியீடு: மீனாட்சி பதிப்பகம், 2008.
2. தந்தை பெரியார் , அரசியல் தத்துவம் , பெரியார் சுயமரியாதை பிரசுரம், 1950.
3. செ. முத்துக்குமார், அரசியல் அறிமுகம், தெய்வமிகு பதிப்பகம், 2015.
4. ம. இராசமாணிக்கனார், தமிழர் அரசியல் வரலாறு, சாவி பதிப்பகம், 1972.
5. பசுபதிபாண்டியன், அரசியல் தத்துவ விளக்கவுரை, முத்தமிழ் வெளியீடு, 1999.
6. பேராசிரியர் நாகசுந்தரம், அரசியல் ஓர் அறிமுகம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2016.
7. சிவசங்கரன், தமிழில் அரசியல் தத்துவம் , கண்ணதாசன் பதிப்பகம் , 1990.
8. ப. இராஜேந்திரன், தமிழின் அரசியல் ஒப்பீடு, மூவீரன் பதிப்பகம், 1985.

Reference Books

1. Johann Kaspar Bluntschli, *The Theory of the State*, Oxford University Press, 1885.
2. Woodrow Wilson, *The State: Elements of Historical and Practical Politics*, D.C. Heath & Co., 1889.
3. W.W. Willoughby, *The Nature of the State: An Inquiry into the Conditions of Its Existence*, Macmillan & Co., 1896.
4. Francis Lieber, *Manual of Political Ethics*, Charles C. Little and James Brown, 1838
5. Henry Sidgwick, *The Elements of Politics*, Macmillan & Co., 1891
6. Thomas Hobbes, *Leviathan*, Printed for Andrew Crooke, 1651.
7. John Locke, *Two Treatises of Government*, Awnsam Churchill, 1689.
8. Jean-Jacques Rousseau, *The Social Contract, or Principles of Political Right*, Marc-Michel Rey, 1762.
9. James Bryce, *The American Commonwealth*, Macmillan & Co., 1888.
10. J.S. Mill, *Considerations on Representative Government*, Parker, Son, and Bourn, 1861.
11. Radhakumud Mookerji, *Local Government in Ancient India*, Oxford University Press, 1919
12. Beni Prasad, *Theory of Government in Ancient India*, Central Book Depot, 1928.